

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STALK ME

DEVASTATION GAME BOOK 1

VIVIENNE L. THORN

Unlabeled PL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BENİ DURDUR

YIKIM OYUNU

KİTAP 1

VIVIENNE L. THORN

İÇİNDEKİLER

Tetikleyici Uyarılar

1. Köpekbalkılarıyla Yüzmek
2. Devam Ediyoruz
3. Geçmişin Kalıntıları
4. Angajman Kuralları
5. Deliye Bulaşma
6. İntikamın Tatlı Tadı
7. Sonrası
8. Randevu Olmayan Bir Randevu
9. Kırılma Noktası
10. Bir Çağrı
11. Evim Güzel Evim
12. Zehirli Cennet
13. Müfredat Dışı Etkinlikler
14. Fırtınanın Gözü
15. Gizemli Paket
16. Umutsuz Önlemler
17. Kontrol Yeniden Elinizde
18. İtaatsizlik Hakkında Bir Ders
19. Truth and Consequences
20. Vezir Gambiti
21. Büyük Hareket
22. Gece Yarısı Kabusu
23. Son Parti
24. Sah Mat
25. Geçmişten Gelen Patlama
26. Yaraları İyileştirmek
27. İleriye Doğru
28. Duruşma
- Sonsözü

Yazar Notu

TETİKLEYİCİ UYARILAR

- Sağlıksız/ Zehirli ilişki
- Güç dengesizliği
- Gücün kötüye kullanılması
- Duygusal manipölasyon
- Açık cinsel içerik
- Cinsel saldırı

Stalk Me

Copyright © 2025 by Vivienne L. Thorn

Tüm hakları saklıdır

Bu bir kurgu eseridir. Karakterlerin yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikleri tamamen tesadüfidir. Yazar bu eserin münhasır haklarına sahiptir. İzinsiz çoğaltılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Bunun tek istisnası, bir incelemede kısa alıntılar yapabilecek bir hakemdir.

Öne çıkan tüm ticari markalar, hizmet markaları, ürün adları veya adların ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğu varsayılır ve yalnızca referans olarak kullanılır. Bu terimlerden birini kullandığımızda zımni bir onay söz konusu değildir.

Düzenleme: Tricia Harden

Düzeltilme: Darlene & Athena - Sisters Get Literary Kapak

tasarımı: Val, Books and moods

CHAPTER ONE

Köpekbalıklarıyla Yüzmek

Tekne altımızda sallanırken yabancının dudakları boynumda geziniyor. Gözlerimi kapatıp elbisemin altından kayan ellerinin hissine odaklanıyorum ama bu bana neden burada olduğumu unutturmaya yetmiyor. Hiçbir şey unutturamaz.

Dönüyorum ve yabancının elini belimden elbisemin gizli fermuarına doğru yönlendiriyorum. Tek bir hareketle fermuarı açıyor ve elbisem düşüyor. Küçük banyonun soğuk havası tenimi ısıyor. Meme uçlarım sertleşiyor ve dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor. Vücudumun kıvrımlarına hayranlıkla bakıyor, arzu içinde kayboluyor. Ne kadar güzel görünürsem görüneyim, her zaman bir şeylerin eksik olduğunu fark etmiyor.

"Çok ateşlisin," diye fısıldıyor tenime karşı. Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Beni boş iltifatlar ve hevesli dokunuşlarla düzeltileceklerini düşünen bu isimsiz adamlar hep böyle söylüyorlar. En azından seks bir süreliğine dikkatimi dağıtıyor ve rol yapmakta iyiyim. Daha yakına eğiliyor ve beni kendine doğru çekiyor. Parmakları saçlarıma dolanırken bedenlerimiz birbirine bastırıyor. Dokunuşu beni unutturmuyor ama bir anlığına da olsa rol yapmamı sağlamaya yetiyor.

Yabancıyı üstü kapalı klozet kapağına itip kucağına oturuyorum. Getirdiği pahalı şampanya şişesi devriliyor ve yere dökülüyor. Şişeye uzanmaya başladı ama ben çenesini tutarak dikkatini tekrar bana çekmesini sağladım. "Bırak onu."

Ben ona sürtünürken gözbebekleri arzuyla büyüyor. Yeterince yakışıklı; temiz kesilmiş çenesi ve eski paranın izlerini taşıyan mükemmel şekillendirilmiş saçlarıyla. Muhtemelen pisliklerini temizlemekten bıkan ebeveynleri tarafından Shark Bay Üniversitesi'ne gönderilen bir başka vakıf fonu bebeği. Burada hepimiz aynınız,

Seçkinlerin kırık oyuncakları. Onlar için çok dağınık olduğumuzda, bizi düzeltebileceklerini iddia edemeyecekleri kadar berbat olduğumuzda bizi gönderiyorlar. Kalan parçaları toplamak için geldikleri yer burası. Bu çocukları diğerlerinden daha iyi anlıyorum. Ne de olsa ben de onlardan biriyim.

İnce kapıdan yüksek sesli kahkahalar yükseliyor. "Ollie!" diye bağırır biri. "Kaldır kıçını da buraya gel!"

Yabancı inliyor. "Onları görmezden gel," diyor öpücükler arasında. Bir elimi saçlarında gezdiriyorum, nefesini kesecek kadar sert çekiyorum. Hevesli bir köpek yavrusu gibi daha fazlası için çaresizce dokunuşa doğru eğiliyor.

Gömleğinin düğmelerini açarken "Genelde bunu yapmam," diye pantolonunu indiriyor. Bir yalan daha. Tekneye adımımı attığım anda bana baktığını gördüm, elinde Dom Pérignon şişesiyle bana nasıl yaklaştığını fark ettim. Bunu daha önce de yapmıştı, muhtemelen benim gibi kızlarla. Diğerleri kadar yükseklerde bile değil. Muhtemelen birileriyle yatmak ve kendi sefaletini unutmak isteyen küçük kasaba zenginlerinden biri. Onu suçlayamam. Ailem el koymasaydı muhtemelen ben de uyuşturucu kullanıyor olurdum.

Bir dalga teknenin yan tarafına çarpıyor ve bunun şiddetiyle tuvalet gıcırıyor. Tekne sallanıyor. Biri gülüyor, sesi koridora kadar ulaşıyor. Gözlerimi kapatırsam, neden burada olduğumu hatırlatmak yerine zihnimdeki karanlığı silecek başka biriyle birlikte olduğumu hayal edebiliyorum. Ama bu arzular sadece birkaç çalıntı an sürüyor.

"Kapa çeneni," diyorum ona, ağzımı onunkine bastırarak. Hikâyelerini ya da bahanelerini duymak istemiyorum. Sadece Alex'in kafamın içinde bana kalmam için yalvaran sesinin yankısını bastıracak bir şey -herhangi bir şey-hissetmek istiyorum.

Başımı sallıyorum, düşüncelerin gitmesini istiyorum. Sahip olamayacağım şeyleri dilemenin bir faydası yok, zaten zar zor tutunuyorken olmaz. O ortadan kaybolduğunda, elimde hiçbir şey ve hiç kimse kalmayacak.

Dalgalar yükseldikçe tekne daha sert sallanıyor ve ben de bu hareketi kendi avantajıma kullanarak bu yabancıya karşı onu inleyen bir ritimle hareket ediyorum.

Ağzımı boynunun sütununda gezdirirken inliyor. O beni kendine doğru daha sert çekerken dilim teninde geziniyor.

Bir parmağını içime sokuyor ve inliyor. "Çok ıslaksın."

"Konuşmayı kes."

Elbisemi başımın üzerine çekip onu fayansa doğru iterken dudakları boynumda bir iz bırakıyor. Kısa bir tereddüt var. Hava değişiyor,

Ve neredeyse görkemli, içten ve fazlasıyla samimi bir konuşmanın başlangıcı gibi hissettiriyor.

"Adını bile bilmiyorum," diye soluk soluğa kemerine uzanırken. "Güzel."

Onu bir öpücükle daha susturuyorum, bu sefer daha sert. İsimler bağlanmak demektir ve bağlanmak tehlikelidir. Ailem bana Alex'in o resimlerini gösterdiğinde bunu çok net bir şekilde ifade etti - her zaman izlediklerinin, çok yaklaşan herkesi yok etmeye hazır olduklarının kanıtı. Onu bir daha böyle hayal kırıklığına uğratamam.

Yabancı durdu. Bir an beni inceliyor, şaşkınlık ve arzu yüz ifadesini bulandırıyor ama sonunda beni öpüyor. Bu gece ikimiz de birbirimizden bir şeyler istiyoruz. Neden acıklı hikâyelerle bunu mahvedelim? Kemerini yere bırakıyorum, yere çarparken çıkardığı tıngırtıyı duymazdan geliyorum.

Alex'i, ailemi ya da adı ne kadar prestijli olursa olsun bu teknenin beni bir hapishaneye götürdüğü gerçeğini düşünmeyi reddediyorum. Şu anda sadece bu var - tene karşı ten, bağlantı olmadan zevk, sonuç olmadan kontrol.

Arka cebinden bir prezervatif çıkarıyor ve hızla pantolonunu indiriyor. Aklımdan geçen düşüncelerle dikkatim dağılmış bir halde, prezervatifi boyunun üzerinde yuvarlamasını izliyorum. Neden tüm hatalarım öpücüklerle başlıyor ve neden yabancıнын gülümsemesi bana yan komşunun çocuğunu hatırlatıyor?

Yabancı başka bir şey söyleyemeden, sikiinin ucunu açıklığına yönlendirmesi için kendimi yeterince yükseğe kaldırıyorum. Üzerine düştüğümde nefesim kesiliyor, aramızdaki gerilim arttıkça tırnaklarım omuzlarına batıyor. Biri onun adını söylüyor. Yüksek sesli kahkahalar. Sarhoş konuşmaları. Sesler banyonun duvarlarından içeri süzülüyor, dalgalar ve rüzgâr tarafından boğuluyor. Ona tekrar sarılıyorum. Sadece sesleri bastırmam gerekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, dalgalar yükselirken hafifçe arkama yaslanıyorum. Sadece birkaç dakika daha kayıtsızlık...

Bu lanet tekneden iner inmez, kaçınılmaz panik atak sinsice yaklaşacak, saldırmaya hazır iflah olmaz bir yılan gibi. Ama şu anda, bu düşünce de kayboluyor. Tatlı, tatlı hiçbir şey ve ustaca bir ritimle birbirine bastıran bedenlerden başka bir şey kalmadı.

Zevk tenimde titreşiyor, ısı içimi büküyor, her an serbest kalmaya hazır ve belki de bu gece, bu çalıntı an birkaç saniye, saat veya gün daha dayanmak için ihtiyacım olan tek şey. Zevk alçalıp yükseliyor, beni akıntının daha derinlerine çekiyor, beni çevreleyen her şeye, tüm hatırlatıcılara, tüm boşluğa ve tüm canavarlara odağımı kaybetmeye zorluyor.

Sadece bedenlerimizin hareketi, odadaki karanlık ve kapının hemen dışındaki seslerin yankıları var.

"Neredeyse geldik," diye inliyor yabancı, elleri kalçalarımın yukarı kayıyor. "Yapmalıyız-"

"Sessiz ol." Bir elimi göğsüne bastırarak onu duvara sabitliyorum. "Sadece çeneni kapa ve istediğimi almama izin ver."

Parlak ışıklar kirli banyo penceresinden içeri süzülüyor ve bir, iki, üç kez yanıp sönmelerine rağmen yine de ona biniyorum. Nefes alış verişimiz artıyor, bedenlerimiz birlikte hareket ediyor, aleti her hamlede beni daha derinden dolduruyor ve sesi derinleşmeye başlıyor, heceler daha gırtlaktan çıkmaya başlıyor. Sanki aramızda ortak bir travma ve birbirimizde kendimizi kaybetme arzusundan başka bir şey yokmuş gibi, tam bir çaresizlik duygusu öne çıkıyor. Aynı deneyimi paylaşan iki kırık ruhuz ve bu değerli anlarda aramızdaki boşluk yalnızlık ve umutsuzluk değil, umudun kırılma ipliği. Çok narin, sonsuza dek kaybolmaktan bir nefes uzakta, ama yine de var olacak kadar güçlü bir şey.

Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor ama kalçalarımı oynatarak sözlerinin bir iniltiye dönüşmesini sağlayarak onu susturuyorum. Gideceğimiz yeri ya da orada beni nelerin beklediğini düşünmek istemiyorum. Bunun yerine kendimi fiziksel olanın içinde kaybediyorum -parmaklarının tenime girmesi, aramızda oluşan sıcaklık, zihnim dikkatle, mutlulukla boş kalırken bedenimin otomatik olarak tepki vermesi.

Başı geriye düşerken yabancıya gözleri kapanıyor. Dudağını ısıyor, içime doğru daha sert itiyor. Vücudumun onunkine tepki verdiğini hissediyorum, gerginlik ayak parmaklarımı kıvrıyor. Bir itiş daha ve orgazm kör edici bir güçle içimden geçiyor.

"Ben gidiyorum-" Cümlesinin geri kalanı boğuluyor. Altımda titrediğini hissediyorum ve sonra benimkine katılan başka bir dalgalanma. Bir gün geriye dönüp baktığımızda üzgün, nostaljik ya da başka saçma duygular hissetmek yerine tek hatırlayacağımız şey rahatlamak olacak. Şu anda, sadece biraz yanlış yönlendirilmiş hedonizme düşkün iki genciz.

Daha nefesimi toparlayamadan teknenin kornası çalıyor. Elbisemi düzeltirken ve ayakkabılarımı yerden toplarken bakışlarından kaçınarak kendimi yabancıyı çekmeye zorluyorum. Arkama bakmadan kapıya yöneliyorum ama ben kaçamadan parmakları bileğimi sarıyor.

"Teşekkür ederim," diyor. Sonunda gözleriyle buluşmak için dönüyorum ve kalbim duruyor. Her nasılsa, kaldırımdaki o anı unutmayı başarmıştım, Alex

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi, öpücüğünün tadını ve çekilirken gözlerindeki çaresizliği hissettim. "Bu-"

"Önemli bir şey değildi," diyerek soğuk bir gülümsemeyle sözünü kestim. Ailemin getirmeme izin verdiği tek şey olan tasarım bavulumu alıp banyodan çıkıyorum ve teknenin küpeştesine doğru ilerliyorum. Shark Bay Üniversitesi yaklaştıkça rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor, eski taş duvarları fırsat kılığına bürünmüş bir hapis vaadi. Gotik kuleleri sabah sisinin arasından yükseliyor.

Bu manzara, çıplak omuzlarıma vuran okyanus spreyiyle hiçbir ilgisi olmayan bir ürpertiye omurgamdan aşağı gönderiyor. Bir avuç taş yapı, bakımlı bahçeler ve kampüsün önünde uzanan bir su kütlesi, okulun adını nereden aldığına dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

Arkamdaki uzaktan, yabancıнын pantolonunun fermuarını çektiğini ve rüzgârın kulaklarıma taşıyabileceği kadar yüksek sesle "deli orospu" gibi bir şey mırıldandığını duyuyorum. Daha geniş gülümsüyorum, keskin kenarların görünmesine izin veriyorum. Haksız değil.

Tekne rıhtıma yanaştığında, yabancı beni güvertede bırakarak aşağıya indi. Yeni bir okula, muhtemelen Shark Bay'deki yerimi kayırmacılık yoluyla kazandığımı düşünen iyi yetiştirilmiş, hak sahibi zengin çocuklardan oluşan yeni bir koleksiyona. Her yıl, finans elitinin yeni üyeleri, hayatlarının çoğunu gerçek dünyaya hazırlanmakla geçiren benim yaşımdaki çocuklar, dev şirket makinesinin dişlileri oluyorlar: avukatlar, politikacılar, iş adamları ve kadınları. Hepimiz tam da beklendiği gibi olduk.

Şımarık ve bağımlı.

Aşağılık, zehirli.

"Gerekli," diye fısıldıyorum. İblisler olmadan kâbuslar ne işe yarar ki? Ne de olsa SBU'nun kurucuları köpekbalığını "fırsat yarattığı ve av peşinde koşan doğal bir yırtıcı" olduğu için sembol olarak seçmemişler miydi ya da siyasi eğilimleri ne olursa olsun artık yaşayan bir mafyanın üyeleri olduklarını henüz anlamamış öğrencilere hangi saçmalıkları anlatıyorlarsa.

Mahkûm arkadaşlarımdan ardından, topuklarım rıhtımın ahşap tahtalarına çarparak teknedan iniyorum. Sonunda küçük bir öğrenci grubu bekliyor, hepsi aynı ütülenmiş uniformaları ve plastik gülümsemeleri giyiyor. İçlerinden biri elinde bir pano ile öne çıkıyor ama tek kelime etmeden yanlarından geçip gidiyorum. Ben k ı p ı r d a m a d a n dururken bacaklarım kendi kendine hareket ediyor, bakımlı çimenlere doğru dönüyor. D e v a m etmem, kalabalığın içinde kendimi kaybetmem gerektiğini biliyorum,

Sanki nabzım boğazımda atmıyormuş, bana şu ana tutunmam, tırnaklarımla, dişlerimle ve batmamak için kullanabileceğim her şeyle ona sarılmam için yalvarmıyormuş gibi davranıyorum. Ama bunu yapamıyorum. Korku beni sarıyor, vızıldayan bir karınca sürüsü derinden ısıyor ve bana henüz gelmemiş tüm dehşetleri hatırlatıyor.

Korkunun yalnızca iki modu vardır:

Koş.

Sakin durma.

Ne yazık ki bu yöntemlerin hiçbiri ailemde işe yaramıyor. Engin deneyimlerime dayanarak, onlarla sadece bu modeli takip edebilirim:

Yut.

Gözlerini kapat.

Unut gitsin.

Arnavut kaldırımlı yol, bir ortaçağ kalesine aitmiş gibi görünen devasa meşe kapılara açılıyor. Yaklaşırken, yıpranmış pencerelerden birinde yansımamı yakalıyorum - okyanus rüzgârından savrulan siyah saçlar, lekeli makyajla çevrelenmiş zümrüt gözler, tasarımcı elbisesi hafifçe yamuk. Tam da olduğum gibi görünüyorum: geçmişinden kaçıp özenle inşa edilmiş bir kafese giren bir kız. Güzel bir hapisane ama yine de bir hapisane. Yansımam her şeyin altında gizlenen dehşeti görmeden önce gözlerimi indiriyorum.

Ağır kapılar dokunduğumda gıcırdayarak açılıyor ve eski kitapların ve eski sırların küf kokusu üzerime siniyor. Burası benim yeni gerçekliğim; ailemin anakarada oyunlarına devam ederken beni güvende tutabilecekleri uzak bir ada okulu.

O kapıdan içeri adımımı attığımda, kaçmam mümkün olmayacak. Her hareketimi izleyecekler, normallığe dair bir ipucu verebilecek her şeyi elimden alacaklar. Ve onu buraya getirme umudum da yok. Adını bile ağzıma alırsam, onu sonsuza dek ortadan kaldırırlar ve hayatta kalma şansım da yok olur. Beni bir kez kurtarmaya çalıştı ama artık yok. Bunu tek başıma yapmak zorundayım.

"Shark Bay Üniversitesi'ne hoş geldiniz," diye sesleniyor giriş holünün gölgelerinden bir ses. "Biz de sizi bekliyorduk, Bayan Queen."

Adım koridorlarda yankılanıyor. Kedi gözlü gözlüklü yaşlı bir kadın bana el sallıyor. "Selena Harpsons," diyor kibar bir müşteri hizmetleri gülümsemesiyle. Vücudu, odalarını bulmak için çaresizce koşuşturan son dakika öğrencilerinin önünü kesecek şekilde hareket ediyor. "Soyadım size bir şeyler çağrıştırdıysa haklısınız, ben kurucunun büyük torunuyum."

Uzun bir koridorda onu takip etmemi işaret etti.

"Sizi ağırlamaktan çok memnunuz," diye ekliyor. Koridorun sonunda ağır ahşap bir kapı açılıyor. Yürürken eteği ileri geri sallanıyor. "Ailen notlarının biraz hayal kırıklığı yarattığını söyledi."

"Sadece notlarım mı?" Ses tonumu hafif tutmayı zar zor başarak mırıldanıyorum. Kaşları hafifçe çatılıyor ve ben de onun plastik gülümsemesine karşılık veriyorum. "Hakkımdaki her şeyi bilmiyor olmalısın o zaman."

Yanından geçip gidiyorum ama bileğimi tutuyor, tırnakları derime batıyor. "Uslu durman için seni önceden uyaracak kadar biliyorum. Burası sıradan bir okul değil. Cezalarımız her bir öğrenci için özel olarak tasarlanmıştır. Çizgiyi aşmamanızı şiddetle tavsiye ederim, yoksa... yaratıcı olmak zorunda kalacağız."

Tenim beyaza dönene kadar tutuşu artıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, tepkisine şaşırıyorum. Gözlerinde karanlık bir şey var, sanki içimi görebiliyor ve tam olarak hangi düğmelere basacağını biliyor. Parmaklarının uzun süredir solmuş bir yara izinin yarım santim üzerinde sıkışması tesadüf değil. İçimde bir şeyler çatırdıyor, ailem bana ayrıntılı tehditlerini sunmak için oturduğundan beri tuttuğum duygulara yol veriyor. Bir an için görüşüm bölünüyor ve Bayan Harpsons yerine babamın bana sırtıttığını görüyorum. Ama gözümü kırıyorum ve o ifade kayboluyor.

Bayan Harpsons geçmişimi bilmiyor. Nasıl bilebilir ki? Shark Bay ailemin dünyasının bir parçası olabilir ama para ve gücün yapabileceklerinin bir sınırı var ve öğrencilerin işlerine burnunu sokmak riske atmak isteyecekleri bir şey değil. Tabii... Ya gözetlemelerine gerek yoksa? Parmağındaki köpekbalığı dişi desenli platin yüzüğü fark ettim. Babamın her yönetim kurulu toplantısında, her tehdit seansında, birinin hayatının dikkatle düzenlenmiş her yıkımında taktığı yüzüğün aynısı. Ya ailem onlara ihtiyaçları olan her şeyi isteyerek verdiyse?

Yapmazlar. Tabii...

Farkına varmak bana kutup suyu gibi çarpıyor: uyumlu yüzükler, onun bilmiş gülümsemesi, bileğimi tam babamın tutacağı yerden tutması.

O da onlardan biri!

Duygularımı ortaya çıktıkları gibi hızla aşağı ittim. Duygularımı engellemek için bu duvarları inşa etmişim ve bu insanlar onları yıkmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar bu duvarlar yıkılmayacak.

"Aklımdan bile geçmezdi," diye yalan söylüyorum. Burada söz konusu olan benim geleceğimden daha fazlası. Gözlerini kısıyor, sertçe bakıyor, ama yüzümde her ne görüyorsa, görünüşe göre bunun sadece bir rol olduğuna onu ikna etmeye yetmiyor. Eli gevşiyor ve omurgasını dikleştiriyor, kırmızıya boyanmış dudaklarında memnun bir gülümseme belirliyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dudaklarını büzüyor ve topukları mermer zemine vurarak yürümeye devam ediyor. "Yalnız kalmak gerçekten de insanın ruhunu kırmanın ve sonra onu namuslu bir vatandaş olarak yeniden şekillendirmenin en iyi yolu." Omzunun üzerinden bana bakıyor, dudaklarında acımasız bir gülümseme dolaşıyor. "Korkarım hepimizin oynaması gereken roller var."

Görünüşe bakılırsa, bu kaybetmeye niyetli olmadığım bir oyun. Eğer akıllı olursam, bu oyunu doğru oynayabilirim. Oynamak zorundayım. Aksi takdirde, en büyük zayıflığımın bedelini ödeyeceğim. Aşk artık göze alamayacağım bir zayıflık. Burada olmaz. Bir daha asla.

Bu kişiliğe bürünürken seks ve pahalı şampanya kokusu hâlâ tenime siniyor. Sudaki kanı hissedenden bir köpekbalığı gibi, içimdeki yırtıcının yüzeye çıkmasına izin veriyorum. Gülümsemem keskinleşiyor, duruşum değişiyor -Beni avdan avcıya dönüştüren ince değişiklikler. Gerçekten çok kolay ve uygun. Köpekbalığı Körfezi'nin ilk tadı tam olarak benim olduğum şeydi -güzel ve zehirli, artık onları ayıramayacağınız kadar acı ile bükülmüş zevk.

Şimdilik bilmeleri gereken tek şey bu. Mükemmel maskeyi, hesaplanmış hareketleri, özenle hazırlanmış teslimiyet illüzyonunu görmelerine izin verin. Kazandıklarını düşünsünler. Ve hiç beklemedikleri bir anda, onlara Luna Queen'in gerçekte kim olduğunu göstereceğim. Bu köpekbalıklarının vahşi bir yıl bekliyor. Gerçek yırtıcıların neye benzediğini öğrenmelerinin zamanı geldi.

CHAPTER TWO

Devam Ediyoruz

Shark Bay Üniversitesi'nin dolambaçlı koridorlarında Bayan Harpsons'ı takip ederken topuklarım mermer zemine çarpıyor. Taş duvarlar üzerimizde beliriyor, eski gölgeleri keşfetmek istediğimden emin olmadığım sırları barındırıyor. Deniz savaşlarını tasvir eden ayrıntılı duvar halılarından her sınıf kapısını işaretleyen pirinç isim levhalarına kadar burayla ilgili her şey eski parayı ve eski gücü haykırıyor. Yürürken garip bir his çöküyor üzerime, sanki binanın kendisi beni izliyor, beni açabileceği ve sahip olduğum her sırrı ortaya çıkarabileceği sayısız yola nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyor. Havada yüzyıllardır fısıldanan itiraflar ve tutulmayan sözler varmış gibi geliyor; her bir taş, benden önce gelen ve kaderleri aynı duvarların ardında mühürlenmiş sayısız öğrencinin ağırlığını taşıyor gibi.

Açık olan bir şey var: Bayan Harpsons benim hakkımda her şeyi biliyor, burada yeni bir öğrenci olduğum gerçeğinden başlayarak, uyum sağlama, normalmiş gibi davranma, Alex'e aşık olma ve ona gerçeği söyleme döneminden yeni çıkmış biri. Başka bir deyişle, Bayan Harpsons sadece kim olduğumu değil, neden burada olduğumu da biliyor. Bu da demek oluyor ki, Shark Bay Üniversitesi'nin rektörü olarak her gün her an beni inceleyecek ve yargılayacak. Beni cezalandırmak için hevesle başarısız olmamı bekleyecek.

Sanki artan tedirginliğimi hissetmiş gibi, Bayan Harpsons dönüp bana bakıyor. Hüzünle karışık yüz ifadesi sertleşti. "Şimdiye kadar neden burada olduğunuzu anlamışsınızdır. Shark Bay Üniversitesi, daha sonra ülkedeki en büyük ve en önemli şirketlerden bazılarını yöneten öğrencileri mezun etme konusunda köklü bir geleneğe sahiptir. Doğal olarak bu, size karşı eski okulunuzdan daha sert olmamız gerektiği anlamına geliyor."

Cevap vermedim. Aklım yine fotoğraflara gidiyor; Alex, ailemin de hayatlarını tehdit etmekten çekinmediği arkadaşları Jack ve Sarah'nın yanında utangaç bir şekilde gülümsüyor. O boş gözleri, o sakın gülümsemeyi, santim santim kaçan hayatını hayal etmeden duramıyorum. Alex onların tehditlerini ciddiye almadı ama onları benim tanıdığım gibi tanımıyor. Ona gerçeğin sadece bir kısmını söyledim, kendi gerçeğimi, ama hepsini değil. Bu da iyi bir şey, aksi takdirde tehditler sadece boş tehditler olarak kalmazdı.

Bayan Harpsons aklımdan geçen düşüncelerden habersiz boğazını temizliyor. "Gariptir ki öğrenciler hâlâ isyan etmeyi başarıyor," diye mırıldanıyor. "Bu oldukça ilgi çekici, ancak bazen imajlarını ve eylemlerini kontrol etmeye çalışırken sorun yaratabiliyor."

"Bir sorun mu var?" Yanıt ben daha düşünmeden ağzımdan kaçıyor. "Aileleriniz çocuklarını doğar doğmaz tımar ediyor ve sonra da yollarına çıkan herkesi nasıl ezeceklerini öğrenmeleri için buraya gönderiyor. Yoksa neden burada olayım ki? Yıllardır canavarları koruyor ve işledikleri suçların hiçbirinize dokunmamasını sağlıyorsunuz. Eğer birkaç asi çocukla baş edemiyorsanız, belki de artık emekli olma zamanınız gelmiştir."

Bir kalp atışı için, kendinden emin cephe sarsılıyor ve altındaki dehşet çirkin başını kaldırıyor. Kurtarmaya çalıştığım her şeyi tehdit etmek için tek gereken birkaç kelimeydi. Sessizlik acı verici bir şekilde devam ediyor, o kadar uzuyor ki özgür müyüm yoksa başım öncekinden daha büyük bir belada mı diye düşünmeye başlıyorum. Ama elimde hiçbir şey kalmadı. Bu benim hayatta kalmak için son umudumdu. Eğer bu işi başaramazsam, Alex ölmüş sayılır.

Bayan Harpsons bir süre sonra, "Odanız Doğu Kanadı'nda," diye anons ediyor. Ses tonunda ne düşmanlık ne de acıma var. Hiçbir şey yoktu. Sadece soğuk, klinik bir verimlilik. "Üçüncü kat, soldaki ikinci koridor. Aynı odayı paylaşacaksınız-"

"Ben oda arkadaşı yapmam," diye kestirip attım, sesimi çeliği kesecek kadar keskin tutarak. Ailem beni bu hapis haneye girmeye zorlamış olabilir ama benden bir yabancıyla aynı yeri paylaşmamı bekleyemezler. Zaten etrafım çatlamamı ve başarısız olmamı görmekten başka bir şey istemeyen düşmanlarla çevrili.

Bayan Harpsons'ın dudakları kıpırdadı. "Korkarım bu tartışmaya açık bir konu değil, Bayan Queen. Konut düzenlemelerimiz kesinleşti."

Gözlerimi kısıyorum, dikkatle boyanmış ifadesinde en ufak bir çatlak, bir boşluk ya da tartışma bulabileceğim en küçük bir ipucu bekliyorum,

ama ince gülümseme kalıyor. Sadece biz, bu yankılanan koridorlar ve aramızdaki boşluğu dolduran yoğun sessizlik.

Daha fazla tartışmadan, sarı ve lacivert bir bulanıklık köşeden bana çarpıyor. Tasarım bavulum elimden kayıp yuvarlanıyor ve içindekiler cilalı zemine dökülüyor. Neyse ki çarpma bana zarar vermedi. Yine de şikayet edemeden, bir çift el etrafımı sarıyor. İçgüdüsel olarak geri çekildim. O kadar kendimde değildim ki Bayan Harpsons bile irkildi ve geriye doğru küçük bir adım attı. O anda buradan nefret edeceğimi anlıyorum. Bayan Harpsons bile kendimi kaybedersem olacıklardan korunmak istiyor.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Dağınık eşyalarımın sorumlu insan kasırgası dizlerinin üzerine çökmüş, çılgınca kıyafetlerini topluyor. Bal sarısı at kuyruğu hareket ettikçe sallanıyor ve okul üniforması mükemmel bir şekilde ütülenmiş. "Oryantasyona geç kalıyordum ve nereye gittiğime dikkat etmiyordum ve-"

"Eşyalarımı dokunmayı bırak." Bavulumu geri koymadan önce ipek bir bluzu elinden kapıyorum. "Zaten yeterince yaptın."

Kız donup kalıyor, sonra yavaşça başını kaldırıyor. Soğuk ses tonuma rağmen gülümsemesi küçük bir şehre güç verecek kadar parlak kalıyor. "Ben Leyla Clark," diye cıvıldıyor ve elini uzatıyor. "Aslında öğrenci elçiniz olmam gerekiyordu! Ne şans ama, değil mi?"

Ayağa kalkıyor, bir eli yunuslarla kaplı sırt çantasının askılarına dolanmış, diğer elini de sıkmam için bana uzatıyor. Uzattığı elini beceriksizce geri çekene kadar ona bakıyorum. Hevesli gülümsemesinden ayak parmaklarının üzerinde hafifçe zıplamasına kadar onunla ilgili her şey "sürekli iyimser" diye bağılıyor. Tam da uzak durmam gereken tipte bir insan. Bu da giriş testi için mükemmel olduğu anlamına geliyor, bu işi bitirmek için ne kadar kararlı olduğumu görmek için.

Bayan Harpsons saatini kontrol ederek, "Mükemmel zamanlama, Bayan Clark," diyor. "Lütfen Bayan Queen'e odasını gösterin ve yerleşmesine yardımcı olun. Benim ilgilenmem gereken başka konular var." Bu sözlerle birlikte koridorda uzaklaşıyor ve beni Küçük Günışığı ile yalnız bırakıyor. Giysilerimin geri kalanını toplarken beni izliyor ve dile getirilmemiş bir soruyla dudağını ısıtıyor.

"Bir şey mi lazım?" Şak diye söyledim.

"Bu çok eğlenceli olacak!" Leyla itirazlarıma rağmen bavulumu kaldırarak haykırıyor. "Sana en iyi çalışma yerlerini gösterebilirim, seni herkesle tanıştıtabilirim ve-"

"Bir tur rehberine ihtiyacım yok," diye araya giriyorum, bavulumu geri alarak. "Bana sadece odamı gösterin."

"Ama uyum sağlamana yardım etmek benim işim! Ayrıca, herkesi tanıdıktan sonra burayı çok seveceksin. Biz büyük bir aile gibiyiz." Onun bu neşeli tavrı beni geriyor.

"Belki de tanışma faslını atlayabiliriz," diye homurdanıyorum, onun bariz irkilmesini görmezden gelerek. Leyla bile coşkusunun benimle birlikte boşa çıkacağını görebiliyor. Ama sanki hiç etkilenmemiş gibi gülümsemeye devam ediyor. Ne yapmaya çalışıyor? Aile benim için hiçbir zaman iyi bir şey ifade etmedi ve fikrimi değiştirmem için yapabileceği hiçbir şey yok. "Sadece nerede uyuduğumu göster."

Leyla'nın gülümsemesi plastik, kırılgan görünüyor, sanki ne kadar sahte olduğunu zar zor gizleyebiliyor. Tavrıma rağmen devam ediyor. "Bu taraftan! Doğu kanadı okyanusun en güzel manzarasına sahip. Ve ortak salonu görene kadar bekle - geçen dönem yeni mobilyalar aldık ve fırtınaları izleyebileceğin harika bir pencere koltuğu var..."

Labirent gibi koridorlarda dolaşırken onun neşeli konuşmalarını duymazdan geliyorum. Döndüğümüz her köşede zenginliğin ve ayrıcalığın daha fazla kanıtı ortaya çıkıyor - sert yüzlü kurucuların altın çerçeveli portreleri, özenle yapılmış vitray pencereler ve muhtemelen çoğu insanın bir yılda kazandığından daha pahalı olan antika mobilyalar. Bunların hepsi bize hiyerarşideki yerimizi hatırlatmak için tasarlanmış. Bu kampüse adımımı attığım andan itibaren buraya ait olmadığımı biliyordum. Burası gerçek dünya değil, kendime hatırlatıyorum. Burası, zalimce oyunlar oynarken ve nihayetinde hiçbir şey ifade etmeyen gereksiz testler yaparken kendimizi eğlendirmek için kullandığımız bir sahne.

Leyla sonunda üzerinde 314 yazan ağır ahşap bir kapının önünde durana kadar üç kat merdiven çıkıyoruz. Cebinden gösterişli bir şekilde bir anahtar kartı çıkarıyor. "Evim güzel evim! En azından önümüzdeki yıl için. Biraz eski moda görüldüğünün farkındayım ama-"

Sözünü bitiremeden kapı açılır ve ikiz yataklardan birinde uzanan bir kız ortaya çıkar. Eski parayı haykıran, özenle işlenmiş bir şekilde muhteşemdir - mükemmel sarı dalgalı, manikürlü tırnaklar, muhtemelen bir arabadan daha pahalı olan tasarım mücevherler. Üniformasının eteği, teknik olarak kıyafet kurallarını ihlal etmeden fark edilebilecek kadar yukarı kıvrılmış. Koyu renk göz kalemi masmavi gözlerini çevreliyor ve bakışlarımla buluştuğunda, bana fırtınadan hemen önceki gece gökyüzünü hatırlatıyorlar - korkunç bir şey saklıyorlar.

Bir an için üçümüz de donmuş bir şekilde sessizce durduk. Sonra yabancı yüksek sesle iç geçirerek gözlerini deviriyor. "Sen yeni kız olmalısın," diye söyleniyor, ayağa kalkmaya zahmet etmeden. Gözleri hesaplanmış bir hassasiyetle üzerimde geziniyor, rüzgârda savrulan saçlarımdan hafif kırışmış elbiseme kadar her ayrıntıyı inceliyor, yakında yerini korkunç sarı-lacivert üniformalarına bırakacak. "Ben Belle Gallagher."

Bu isim beni bir kova buzlu su gibi çarptı. Belle Gallagher- Senatör James Gallagher'ın kızı, Doğu Yakası'ndaki en eski bankacılık servetlerinden birinin varisi. Ailemin partilerinde onun ailesi hakkında fısıltılar duydum, genellikle bilmiş sırtışlar ve kalkık kaşlar eşliğinde. Onlar da ailemle aynı hastalıklı oyunun oyuncuları.

Gallagher'lar kamuoyu önünde görünmenin ustalarıdır - isimleri hastane kanatlarında ve hayırseverlik vakıflarında yer alır, yüzleri hayırseverlik çabalarını tanıtan dergi kapaklarını süsler. Dünya onların felaketzedelere ve gazi kuruluşlarına akan milyonlarını görüyor, hastalıklarla ve insan kaçakçılığıyla mücadele için yaptıkları samimi çağrılarını duyuyor. Ama ben o kameraya hazır gülümsemelerin ardındaki çeliği gördüm, gece yarısı galalarında kendi ceplerini doldururken hangi toplulukları "kurtaracaklarını" planladıkları hesaplı tartışmaları duydum. Bir trajedi yaşandığında, malikanelerinin bakımlı bahçesinde basın toplantısı düzenleyen ilk kişiler onlar oluyor, ancak perde arkasında bu canavarlar dünyanın sefaletinden elde ettikleri ganimetleri keyifle sayıyorlar.

Parmaklarım bavulumu sıkıca kavıyor. "Luna Queen," diye cevap veriyorum, onun sıkılmış ses tonuna uyarak. "Ama sen bunu zaten biliyordun."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Elbette gördüm. Senin... Ebonridge Üniversitesi'nden ayrılman bazı çevrelerde epey heyecan yarattı."

Başka bir deyişle, tüm ailem onun bana göz kulak olmasını, çizginin dışına çıkmadığımdan emin olmasını ve şüpheli bir şey yaparsam onlara rapor etmesini istiyor. Hepsi mükemmel bir şekilde düzenlenmiş, hayatımı mahveden insanların bir başka küçük hilesi.

Leyla'nın kafası tenis maçı izler gibi aramızda dönüyor. "Ah, siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Tam olarak değil," diyor Belle, mükemmel Fransız manikürünü incelerken. "Ama Kraliçe ailesinin yüz karası kızını herkes bilir. Söylesene Luna, baban sonunda senin pisliklerini temizlemekten bıktı mı?"

Öfke damarlarımda yanarken bile yüzümü boş kalmaya zorluyorum. Gerçekte neler olduğu, ailemin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yok. "Dikkatli ol Belle. Kendini kanıtlama konusundaki çaresizliğin kendini gösteriyor."

Gözleri kısıldı. "Az önce beni tehdit mi ettin?"

Bu oyunlardan bıktım artık. Leyla beni istediği kadar övebilir ama Belle beni kötü bir günümde yakaladı ve biraz aklı olsaydı şimdiye kadar bir köşeye saklanırdı. Bunun yerine, kazanamayacağı bir kavgayı kışkırtmaya çalışıyor. "Nasıl istersen öyle al. Ama söyle bana, hayatında hiçbir zaman gerçekten bir şey kazanamayacağını bilmek nasıl bir duygu?"

Belle yavaşça doğruluyor, rahat duruşu daha yırtıcı bir şeye dönüşüyor. "Kendinize dikkat etmek isteyebilirsiniz Kraliçe. Artık Ebonridge'de değilsiniz. Burada işler farklı yürüyor."

"Sen buna tehdit mi diyorsun?" Ses tonuma bir parça eğlence katarak soruyorum. "Ne kadar tuhaf."

"Daha çok dostça bir uyarı gibi. Köpekbalığı Körfezi'nin çok özel bir gagalama düzeni var ve şu anda sen bunun en altındasın." Ayağa kalkarken eteğindeki var olmayan bir tiftik parçasını fırçalıyor. "Düzeltmek zorunda kalacağımız bir sorun haline gelmemeye çalış."

Gülüyorum, sesi Leyla'nın irkilmesine neden olacak kadar keskin. "Ah, tatlım. Eğer küçük lise güç oyunlarının beni korkutacağını düşünüyorsan, belli ki araştırmanı yapmamışsın."

Belle'in gözleri öfkeyle parlıyor ama o cevap veremedi Leyla aramıza giriyor. "Tamam! Luna'ya her şeyin yerini göstermeme ne dersin? Banyo koridorun sonunda, çamaşır odası da bodrumda..."

"Zahmet etmeyin," diye Belle onun sözünü keser. "Luna'nın bunu kendi başına çözebileceğinden eminim. Ne de olsa çok yetenekli olduğunu düşünüyor." Çantasını kapıp bana son bir zehirli bakış fırlattı. "Gitmem gereken bir çalışma grubu var. Ben yokken hiçbir şeyi mahvetmemeye çalış."

Pahalı parfüm kokusunu ve söylenmemiş tehditleri ardında bırakarak hızla odadan çıkar. Leyla gözle görülür bir rahatlama ile onun gidişini izliyor. "O kadar da kötü değil," diyor tereddütle, avuçlarını eteğine bastırarak. "Belle sadece değişimden pek hoşlanmıyor, hepsi bu."

Homurdanıyorum, bavulumu yatağımın üzerine bırakıyorum. Leyla Belle'den çok farklı. Biri açıkça hırslı ve tek başına hırslı, diğeri ise umutsuzca uyum sağlamaya çalışıyor, ama şu anda sadece kendimi korumayı önemseyebilirim ve onun ailesi şüphesiz benimkine bağlı olduğundan, fazla yakınlaşmanın bir faydası yok. Tekrar incinmek şu anda ihtiyacım olan son şey, hele de Alex'in hayatı söz konusuysa. Uzak durmalıyım yoksa beni parçalara ayıracaklar.

Leyla alt dudağını çiğniyor ve beni dikkatle süzüyor. "Belle'in biraz kaba görünebileceğini biliyorum ve onun biraz... yoğun olabileceğine katılıyorum."

Bazen. Ama o her zaman böyle değil! Aslında okul için çok şey yapıyor- öğrenci birliği başkanı ve tüm bu harika yardım etkinliklerini düzenliyor-"

"Kendine sakla," diyerek sözünü kestim ve bavulumu boş yatağın üzerine bıraktım. "Onun için bahaneler uydurmana ihtiyacım yok ve kesinlikle bizi arkadaş yapmaya çalışmana da ihtiyacım yok."

Leyla'nın daimi gülümsemesi nihayet sekteye uğruyor. "Düşündüm de... belki ona bir şans verirsen..."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diyorum yüzümü tamamen ona dönerek. "Buraya arkadaş edinmeye gelmedim. Küçük sosyal çevrenize katılmak ya da hayır işlerinize ya da planladığınız diğer sağlıklı etkinliklere katılmak için burada değilim. Burada olmam gerektiği için buradayım ve herkes bunu ne kadar çabuk kabul ederse hepimiz için o kadar iyi olacak."

"Ama-"

"Bana odamı gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Artık gidebilirsin."

Leyla odadan koşarak çıkıyor, gözleri hâlâ donuk. Ancak o gittikten sonra suçluluk duygusu içime işliyor. Bir yanımda onun peşinden koşmak, özür dilemek ya da açıklama yapmak istiyor ama şimdi pes edemem. Shark Bay'e ilk bakışım, kurtarıcı gibi davranmaktan hoşlandıkları kadar ölmemi izlemekten de hoşlanan insanlarla çevrili olacağımı kanıtladı ve hazır olmalıyım.

Titrek bir nefes alarak yatağıma uzanıyorum. Yatak çok yumuşak ve oda, kayalıklara çarpan dalgaların uzaktan gelen sesi dışında çok sessiz. Bu yerle ilgili her şey yanlış hissettiriyor. Bu taş duvarların ardında gizlenen çok fazla sır var ve yanlış bir hareket benim için ve daha da kötüsü Alex için yıkıma yol açabilir.

Telefonumu çıkarıyorum, orada olmayacağını bildiğim mesajları kontrol etme dürtüsüyle savaşıyorum. Alex'in numarası muhtemelen çoktan kapatılmıştır - ailem bundan emin olurdu. Yine de parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor, kas hafızam asla gönderemeyeceğim kelimeleri yazmak istiyor: Özür dilerim. Seni özledim. Bunu seni korumak için yaptım. Ve en önemlisi, lütfen iyi ol. Kelimeler şimdi boş geliyor, yaptığım şeyin büyüklüğü karşısında anlamsız. Her mektup başka bir ihanet, aramıza ördüğüm dikkatli duvarda başka bir çatlak olacak. Çünkü gerçek şu ki, gitmeyi seçtiğim anda onu özleme, onun için endişelenme ve onu sevme hakkımdan vazgeçtim. Endişelerim ona karşı kullanılabilecek başka bir silah ve ben onlara daha fazla cephane vermeyeceğim, veremem.

Boş mesaj kutusuna ne kadar uzun süre bakarsam, baskı o kadar güçleniyor. Soğuk ve boğucu, sessiz bir dehşetten başka bir şey kalmayana kadar artıyor ve artıyor. Onu özlemeye, umut etmeye, tüm bunlar benim suçummuş gibi davranmaya hakkım yok. Tanıştığımız günden beri ona yalan söylüyor olmam önemli değil, hayatının tehlikede olması, benim yüzümden zarar görmesi önemli değil. Ben bu dünyaya ve onun sürekli boktanlığına alışkınım ama o değil. Doğru şeyi yapmanın burada, gerçek dünyada, benim gibi biri için bir seçenek olmadığını anlamıyor. Onu buraya getirmek riskliydi ama onu koruyabileceğimi düşündüm. Onların kurallarına göre oynarsam, gizli kalırsam, dediklerini yaparsam.

Bir bildirim çıkıyor - bilinmeyen bir adresten gelen bir e-posta. Açtığımda kalbim durdu. İçinde tek bir fotoğraf var: Alex tanıdık bir Ebonridge üniversite kampüsünde yürüyor, sırt çantası bir omzunda asılı. Zaman damgası dün çekildiğini gösteriyor.

Aşağıdaki mesaj sadece dört kelime içeriyor: Neden burada olduğunuzu hatırlayın. Burada.

Titreyen parmaklarımla e-postayı siliyorum, ama görüntü çoktan beynime kazındı. Söz verdikleri gibi onu izliyorlar. Tek bir yanlış hareketimde... Düşünceyi uzaklaştırıyorum. Bu artık benim hayatım ve bunu kabullenmeliyim. Dünyanın geri kalanı etrafımda dönecek ya da ben hiçbir şey kalmayana kadar kırılacağım. Seçim benim ve her iki durumda da, gerçekten sahip olduğum bir seçim değil.

Kapının çalınması beni sıçrattı. "Luna?" Leyla'nın sesi ahşabın içinden sesleniyor. "Beş dakika içinde kat toplantımız var. Herkesin katılması gerekiyor..."

Gözlerimi kapatıyorum, beni boğmakla tehdit eden paniği bastırıyorum. Bunu yapabilirim. Oyunlarını oynayabilirim, olmamı istedikleri mükemmel öğrenci olabilirim. Burada hayatta kalabilirim. Daha azı bir seçenek değil, yaptıklarımın sonrasından değil. Çıplak, yabancı odaya son bir kez bakıp bavulumu açıyorum ve üniformamı çıkarıyorum. Lacivert ceketin ne kadar dar olduğunu, beyaz düğmeli gömleğin ne kadar buruşuk olduğunu görmezden geliyorum. Bunun yerine, kapıya doğru yürürken başımı dik tutuyorum ve birçok kez takındığım maskeyi takıyorum. Maskem mükemmel - soğuk ve dokunulmaz, tam da Luna Queen'den bekledikleri gibi. Görünüşü koruma zamanı.

Leyla, yüzünde hevesli bir sırıtişla odamın dışında geziniyor. İyi birine benziyor ama hayatımda bunu anlayacak kadar sahtekârlıkla uğraştım.

ne olduğu için. Bu okulun benim için hazırladığı yeni cehennemle yüzleşmeye hazırım.

Ne de olsa ben de bir köpekbalığıyım. Ama onların beklediği gibi akılsız bir yırtıcı değil, çok daha tehlikeli bir şey. Onlar tanıdık sularında dönüp dururken, üstünlüklerinden memnunken, ben geldiklerini asla göremeyecekleri bir gölge olacağım. Çünkü gerçek köpekbalıkları sadece yüzmez, evrim geçirir, adapte olur ve hayatta kalır. Ve ben bir sonraki hamlemi planlarken ölü taklidi yaparak yıllarca pratik yaptım.

CHAPTER THREE

Geçmişin Kalıntıları

Video zihnimde tekrar tekrar oynatılıyor. Alex kampüste yürüyor, hareketlerini izleyen kameranın tamamen farkında değil. Omuzları sonbahar rüzgarına karşı kamburlaşmış ve grenli görüntüde bile gözlerinin altındaki gölgeleri görebiliyorum. Onu bıraktığım zamankinden daha zayıf görünüyor. Ailem bir saat önce gönderdiğinden beri videoyu on yedi kez izledim. Her izleyişimde göğsüme bir bıçak daha saplanıyor gibi hissediyorum ama duramıyorum. Zaman damgası bugün çekildiğini gösteriyor - tehditlerinin boş olmadığının bir başka kanıtı. Söz verdikleri gibi ona göz kulak oluyorlar. Hizada kalmamı sağlarken onu güvende tutmak. Ne kadar kızgın o l u r s a m olayım, kendimi kanıtlamak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, burası bana asla izin vermeyecek.

Neden burada olduğumu unut. Bir hata Alex'in her şeyine mal olabilir.

Başparmağım tekrar simgesinin üzerinde geziniyor. Sadece bir kez daha, sonra kendime işkence etmeyi bırakacağım. Video tekrar başladığında, sesini kapatıyorum.

Kapımın çalınması beni o kadar korkutuyor ki neredeyse telefonumu düşürüyordum. "Luna?" Belle'in sesinden sahte bir endişe damlıyor. "Kızlar aşağıda küçük bir hoş geldin toplantısı yapıyor. Sen de bize katılmalısın."

Fark etmeyeceğini bilsem de titreyen parmaklarımla videoyu siliyorum. Daha fazlasını gönderecekler. "İlgilenmiyorum."

"Hadi," diye ısrar ediyor. "Eğlenceli olacak. Tabii korkmuyorsan?"

Sesindeki meydan okuma dişlerimi sıkıyken neden oluyor. Ne yaptığını çok iyi biliyorum - beni bir şekilde küçük düşürmek için ortaya çıkmam için yem atmaya çalışıyor. Ama şu anda, kafamda o videodan başka bir şey olmadan bu odada tek başıma oturma düşüncesi Belle'in planladığı önemsiz oyundan daha kötü görünüyor. Penceredeki yansımama bir göz atıyorum,

boş gözlere, gülümsemeyen ağza bakarak. Beni böyle görürlerse, çoktan kazandıklarını düşünecekler.

"Bana beş dakika ver," diye karşılık veriyorum, makyaj çantama uzanıyorum bile. Belle oynamak istiyorsa, ona unutamayacağı bir gösteri sunacağım.

Ben hazırlanırken Belle koridorda bekliyor. Parmaklarını sarı dalgalarının arasında gezdiriyor, gözlerinde alışılmadık bir tereddüt titreşimi var. Başka birinin bedenine ait olan lacivert ve altın rengi okul ceketimin eteklerini çekiştiriyorum, kendisine verileni alan ve asla karşı koymayan bir kıza. Acı ve ıstırap üzerine kurulu bir imparatorluğun mükemmel kızı ve itaatkâr varisiydim, ta ki her şey etrafımda yıkılana ve her zaman bildiğim şey, ailemin normal insanlar olmadığı, aniden artık tahammül edebileceğim bir şey değildi. Bu sonun başlangıcıydı.

Peki ya şimdi? Artık sonun ne zaman geleceğini kimse bilemez.

"Hazır mısınız?" Belle soruyor. Kaşları zarifçe kalkıyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bok gibi görünüyormuş olmalıyım. Şaşırdığından değil. Ailemin kim olduğunu ve onların şartlarıyla kabul edilmemin birkaç ayımın kolay geçmediği anlamına geldiğini çok iyi biliyor.

Aynayı son bir kez kontrol ediyorum. Zırhımın geri kalanı olmadan göz makyajım çok sert görünüyor. Kırmızı rujumu düzeltiyorum ve Belle'i spiral merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Yanımda pek bir şey getirmemiştim, bu yüzden yatakhane şaşırtıcı derecede çıplak. Lacivert ve altın rengi rahat bir yorganla örtülü ikiz yatak alanın çoğunu kaplıyor ve taş duvarlar kendimi kafese kapatılmış gibi hissettiriyor. Elbette kilitli bodrumlardan her türlü vücut sıvısıyla kaplı yataklara kadar daha kötü yerlerde de uyudum ama hiçbirisi kendi tercihim değildi.

Parti ortak odalardan birinde düzenleniyor ama koridorun sonundan gelen sesler herkesin erkek kanadına göç ettiğini söylüyor. Görünüşe göre, sürekli gözetim altında olsalar bile, Shark Bay'in yaramaz, zengin çocukları kuralları nasıl esneteceklerini ve yakalanmaktan nasıl kaçınacaklarını biliyorlar. Müzik ve kahkaha seslerini takip ediyorum, her adımda kalçalarımın sallanmasına izin veriyorum. Hâlâ değiştirmedığım üniforma eteğim kalçamın ortasına kadar iniyor ve gömleğimin üst üç düğmesini açık bırakmışım. Bırakın baksınlar. Bırakın istesinler. Elde edebilecekleri tek şey bu.

512 numaralı odanın kapısı açık duruyor, müzik ve renkli ışıklar koridora yayılıyor. İçeride, yaklaşık yirmi öğrenci kırmızı bardaklardan içerek ve pahalı hapisanelerinde giyinip kuşanmak yerine gerçek bir üniversite partisindeymiş gibi davranarak mekâna dolmuş durumda. Havada tasarımcı parfümü ve çaresizlik kokusu var, herkes eğlendiğini kanıtlamak için çok uğraşıyor.

hayatlarının en güzel zamanlarını geçiriyorlar. Ama mükemmel gülümsemelerinin ardındaki boş bakışı tanıyorum - burada hepimiz tutsağız, sadece bazılarımız zincirlerini diğerlerinden daha iyi takıyor. Belle, her zamanki hayranlarıyla etrafını sararak pencerenin yanına doğru ilerliyor.

"Luna!" Leyla dirseğimde beliriyor, heyecandan titriyor. "Geldiniz! İşte, seni herkesle tanıştırayım-"

"Kendim halledebilirim." Onu geçip doğruca içkilere yöneldim. Oryantasyondan hayal meyal tanıdığım bir çocuk barmenlik yapıyor, votkayı çeşitli gazlı içeceklerle karıştırıyor. Ben yaklaştıkça gözleri açılıyor.

"Hey, Luna," diyor, ağzının kenarları gülümseyerek kalkıyor. "Sana ne ikram edebilirim?"

"Votka ve limonata. Olabildiğince sert olsun." Bana pahalı içkilerle dolu kırmızı plastik bir bardak uzatıyor. Açgözlülükle içiyorum. En sevdiğim içki değil ve tadı da tanıdık gelmiyor, bu yüzden büyük bir yudum daha alıyorum ve sonuna kadar yakmasına izin veriyorum.

"Bu nasıl?" diye soruyor. Gözlerinin üzerimde gezindiğini, vücudumun her ayrıntısını incelediğini hissedebiliyorum. Sanki orada durup flört edebilmişiz gibi, sanki sahip olduğum her şey kurtarılamayacak kadar lekeli değilmiş gibi.

"Neredeyse oldu," diye mırıldanıyorum, sesimin erkeklere şansları olduğunu düşündüren o boğuk tona düşmesine izin veriyorum. Şişeyi karıştırıyor, bardağıma daha da fazla votka sıçratıyor. Mükemmel. Bardağı kaldırıp onunkiyi tokuşturarak sessiz bir kadeh kaldırıyorum. Bir an için keşke Leyla'dan tanıştırma yapmasını isteseydim diyorum. Etrafımda ne kadar çok insan olursa, hareketlerimi takip etmek o kadar zorlaşacak ama şimdi geri adım atamam. Hem zaten en iyisi kendi başıma bir izlenim bırakmam.

Uzun bir yudum alıp odayı tarıyorum. Bu insanların çoğu muhtemelen benim kim olduğumu tam olarak biliyor ya da en azından bildiklerini düşünüyorlar. Kraliçe ailesinin ıslah olması için uzaklara gönderilen yüz karası kızı. Keşke evdeki partilerde gerçekte neler olduğunu bilselerdi.

Bir kız onun adını söyleyerek dikkatini başka yöne çekiyor ve ben bir kez daha yalnız kalıyorum. Ben panik yapamadan biri kolunu belime doluyor. Derin bir ses mırıldanıyor, "İşte buradasın."

"Seni tanıyor muyum?" Yüzümü ona dönüyorum, sesim alkolün etkisiyle biraz bulanık çıkıyor. Etkisini biraz fazla çabuk göstermişti ama bu hissi bir kenara bıraktım. Buradaki herkes sarhoş.

Bana sırtlıyor ve küçük bir anı beynimin arkasını dürtüyor, daha önce tanışıp tanışmadığımızı soruyor. Kesinlikle unutmadık. Bunu unutmazdım.

sırıtişını ya da gülümsediğinde gözlerinin ışıldamasını. Ayrıca, eğer tanıştırılmış olsaydık, ne kadar uzun olduğunu fark ederdim. Benden birkaç santim uzun ve göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum, o kadar yakın ki sanki her yerdeymiş gibi görünüyor. Kendimi geri çekiyorum ama sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi kolunu belime doluyor.

"Hiç resmi olarak tanıştırılmadık," diyor. Gümbür gümbür çalan müzikte bile derin, boğuk sesi dikkat çekiyor. Arkamda durmak için kayıyor. "Ama bunu değiştireceğime eminim."

Sıcak vücudu bana yaslanmışken irkilmemek için kendimi zor tutuyorum ama alkol beynimi bulandırıyor. Ayrıca, buna ihtiyacım var - iyi bir dikkat dağıtıcı, güzel bir yüz, aklımı her şeyden uzaklaştırabilecek biri. Kalbim güvenli bir şekilde eski savunmasının arkasına dönene ve bağılılıkların neden bir seçenek olmadığını hatırlayana kadar kullanabileceğim biri.

Onun yerine arkama yaslanıyorum, omuzlarımın altında sert kaslarını hissediyorum. Kolu sıkılaştığında, neredeyse hangi marka kolonya kullandığını soracağım - tanıdık kokuyor ama tam olarak çıkaramıyorum. Her ne ise, misk gibi sıcak kokusu nabzıma tuhaf bir şeyler yapıyor.

"Bunu nasıl değiştirmeyi planlıyorsun?" Gülümsemeye zorlayarak soruyorum. Onu gergin tut. Seninle başa çıkabileceğini kanıtlamasını sağla.

"Aslında birkaç fikrim var." Nefesi kulağımın kabuğunu gıcıkıyor. Omurgamdan aşağı beklenmedik bir zonklama gönderirken bir ürpertiye ısııyorum ve daha fazlası - bu ağrıyan ihtiyaç, içimde inşa ediyor.

O bir dikkat dağıtıcı, bir yabancı ve bir daha asla görmeyeceğim biri. Hepsi bu kadar. Bunun olmasına izin verebileceğim tek şey bu.

"Kanıtla," diyorum, onu dudaklarından öpmek için dönüyorum. Elimi göğsüne koyuyorum ve o da hemen karşılık vererek beni açlıkla öpüyor. Ben de aynı şekilde karşılık vermeye zahmet etmiyorum. Öpücük bittiğinde, ona nazlı bir gülümseme gösterip nefes nefese ve daha fazlasını ister halde bırakıyorum. Beni kovalayacak ve kendimizi karanlık bir köşede bulduğumuzda, onu benim için parçalara ayıracağım. Hep aynı şey ve hep kolay. İnsanları içeri almaktan, ne kadar berbat durumda olduğumu itiraf etmekten daha kolay.

Ne de olsa bu ülkede kimin bir yerlerde saklı bir ya da iki iskeleti yok ki?

Öpüşme sona erdiğinde, normalde takıldığım rastgele bir erkeğe karşı hissettiğim gibi ani bir arzu hissetmiyorum. Bunun yerine önce o gülümseyerek çekiliyor. "Bu bir sürprizdi," diyor. Onun

Bakışlarım, hızlı nefes alıp verişimden dolayı hızla yükselip alçalan göğsüme kayıyor.

"Ama güzel bir tane." Sırıtişına karşılık veriyorum. Kahretsin, çok güzel kokuyor. Yakışıklı yüzü belli belirsiz tanıdık geliyor ama alkolün etkisiyle hâlâ sersemim ve tam olarak çıkaramıyorum.

Bu alışılmadık bir şey değil. İnsanlar beni sadece tek bir şey için isterler. Sadece canları bir şey çektiğinde umursarlar ve ben de bunu sağlayabilirim. Bu adam, kendini Tanrı'nın kadınlara armağanı sanan başka bir vakıf fonu bebeği. Dağınık kahverengi saçları ve kaslı vücudu resmen sporcu diye bağıyor. Kendimi onun bana baktığı gibi bakmaya zorluyorum: merakla karışık, istediği herkese ve her şeye sahip olabileceğine dair bir güven.

"Bela mı arıyorsun? Çünkü bunu sağlayabileceğimi garanti ederim." Gözlerindeki şakacı parıltı beni çözüyor. "Seni buralarda görmedim ama gelişinle ilgili söylentiler duydum. Yanılıyorsam düzeltin ama Luna Queen olduğunuza eminim."

Yumuşak bir kahkaha attıktan sonra parmağımı dudaklarıma götürerek utanmış gibi yapıyorum. "Görünüşe göre beni dezavantajlı duruma düşürdün. Sen benim adımı biliyorsun ama ben seninkini bilmiyorum."

"Dougie. Dougie Holland. Ve bir sürü ortak arkadaşımız var."

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye mırıldanıyorum içkime. Bakışları ve birden fazla arkadaşından bahsetmesi, Shark Bay'deki en sinir bozucu "popüler" kalabalığın bir parçası olduğunu açıkça gösteriyor, tamamen ağızlarında gümüş kaşıklarla doğan altın çocuklardan oluşan klik ve Dougie açıkça tam olarak uyuyor. "Adın tanıdık geliyor ama."

Dougie gömleğimin yakasıyla oynarken, "İki yıl önce hakkımda bir haber çıkmıştı... beni bu Allah'ın belası adaya sürgün eden talihsiz bir olay," diye mırıldanıyor. Hafif dokunuşu tüm vücuduma kıvılcımlar göndermeye yetiyor. Elini aşağı indiriyor, parmaklarını eteğime geçiriyor ve elini kalçamda gezdiriyor. Bir an için bunun başka biri olmasını dileyerek gözlerimi kapatıyorum ve düşüncelerimi yeniden yönlendirmek için umutsuz bir hareketle başımı yukarı doğru eğerek onun nazik sıcaklığına daha da yaklaşıyorum. "Ben de senin hakkında çok şey duydum."

"Umarım hepsi kötü şeylerdir." Müziğin sesini duyurmak için gereğinden fazla yaklaşıyorum ve nefesimin boynunda gezinmesine izin veriyorum. Gözbebekleri büyüyor.

"Belle'e göre beladan başka bir şey değil." Başparmağı gömleğimle eteğimin arasında kalan deri parçasını okşuyor. "Ama ben belayı severim."

Bu cümleye gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Bunun yerine parmaklarımı kolunda gezdiriyor, dokunuşumun altında kasların gerildiğini hissediyorum. "Kanıtla."

Beklendiği gibi, eli bacağımın yukarısına doğru ilerliyor ve eteğimin kenarını yukarı doğru çekiyor. Muhtemelen bu gece ne olmasını beklediği açık. Sattığınızda, erkekler her zaman satın almak ister.

Dougie hiç tereddüt etmeden beni koridora doğru çekiyor. Boş bir yatak odasına giriyoruz - spor posterlerine ve dağınık ders kitaplarına bakılırsa muhtemelen onun. Kapı zar zor kapanıyor, sonra ağzı benimkinin üzerinde, istekli ve talepkâr. Öpücüklerinin tadı pahalı viski ve çaresizlik gibi. Ben de onu öpüp gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken içime bir sıcaklık doluyor.

Dougie bana sırtıyor. "Hevesliyiz, değil mi?"

"Parti bitmeden acele etmeye çalışıyorum," diyorum masumca gülümseyerek.

Bakışlarının üzerimde gezinmesine izin veriyor, gözbebekleri şehvetle kararıyor. Hareketlerindeki keskinlik bana çok ileri gittiğini, önümüzdeki birkaç dakikayı hayal etmeye çok dalmış olduğunu söylüyor. Ona göre bu bir oyun; arkadaşlarından kaçmak, bir yabancıyı eve getirmek, öldürmek için harekete geçmek, arkadaşlarına övünmek ve belki de doğru yerlerde bundan bahsetmek... tabii sonrası varsa.

Bir yanım durmalı mıyım diye merak ediyor. Bu geceki gibi bir gece beni sadece daha kötü hissettirir ve karşılığında hiçbir şey sunmaz, ama geri kalanımın geçici de olsa kendimi kaybetmeye ihtiyacı var.

"Tanrım, çok ateşlisin," diye fısıldıyor Dougie kulağıma, dudaklarını boynumda gezdirerek. Parmakları bluzumun düğmelerini karıştırıyor. Göğsüm çıplak kaldığında keskin bir nefes alıyor.

Çenesini kaldırıp dudaklarımı bir kez daha dudaklarına bastırıyorum ve sonra omuzlarını itiyorum. Dougie gözleri fal taşı gibi açılmış halde yatağa uzanıyor ve ben de onun üzerine çıkıyorum. Çoktan ıslanmıştım -beklentiden mi yoksa alkolden mi, emin değilim. Onun yardımıyla külotumu indiriyorum ve yere atıyorum. Yavaşça üstüne çıkıyorum, amımı yüzünün üzerine yerleştiriyorum.

"Üzerine otur," diye nefes alıyor, sesi hayretle çıkıyordu.

Kıs kıs gülüyorum. Bu adamlara bir şans verseniz yapabilecekleri şeylerin miktarı çok acınası. Çok kolay manipüle edilebiliyorlar ama bunun tek nedeni, içten içe umursamıyormuş gibi davranmaktan hoşlanmaları. Çoğu insanın fark etmediği şey, bu tiplerin sadece penisleriyle düşündüklerinde doğruyu söyledikleridir - bazen o zaman bile değil. Bu tiplerin tek dürüst olduğu anlar

İnsanların hayatları, sahte gülümsemelerin ya da kat kat hilelerin ardına saklanamayacak kadar kör bir pus içindeyken ortaya çıkar.

"Eğer bunu iyi yaparsan, iyiliğine karşılık verebilirim," diye alay ederek kendimi onun ağzına doğru alçaltıyorum. Sıcak dili klitorisimi sıyrarak dışarı çıkarken yumuşak bir inilti benden kaçıyor. Zevk içimde patlıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Kalın kahverengi saçlarını yumruklarımın arasına alıyorum, ona sürtünüyorum ve hızını kontrol ediyorum.

Bir kolu kalçamda durduğu yerden hareket ediyor, bir parmağını içeri sokana kadar aşağı iniyor. Şaşkınlıkla inliyorum, bu his içimde havai fişekler patlatıyor.

Parmağını tekrar kıvrıyor, bu sefer içime bir zevk dalgası daha gönderiyor ve dişleri şişmiş klitorisimi sıyırdığında ürperiyorum. Bacaklarım efordan titriyor ve sıcak nefesi üzerimde dolaşarak kalçalarımın arasında oluşan ısıya katkıda bulunuyor. Her yalayışı, dişlerinin her sıyrılışı vücuduma kıvılcımlar gönderiyor, ta ki tüm gerginlik, tüm endişe, lezzetli hissin altında yok olana kadar.

Kalçalarımı sıkıp yüzüne doğru itiyorum ve Dougie parmaklarını serbest bırakıyor. Sonra yavaşça, nazıkçe dili içime giriyor. Bu çok fazla ve çok geçmeden haykırıyorum, etrafımdaki her şey kayboluyor, yükselen basınç dışında.

"Sakin durayım deme," diye nefes alıyorum, kendimi kaldırıyorum ve sonra tekrar yere çarpıyorum. "Daha sert yap."

Tırnaklarım saçlarını tırmalıyor, kan akıtacak kadar sert. Acının onu azdırıp azdırmadığını merak ediyorum. Normalde ederdi. Ama şu anda tek endişem kendimi boşaltmak.

"Tanrım, harikasin," diye nefes alıyor ve dilini hassas kıvrımlarımda gezdiriyor.

Alkolün etkisi geçmeye başlıyor ve garip sürüklenme hissi soğuk uyuşukluğa geri dönüyor. En azından Dougie'yle birkaç saat daha geçirmek buzu ve rüzgârı biraz daha geciktirecektir.

Dougie'nin dili özellikle hassas bir noktaya çarpıyor ve içimde bir nabız atıyor, diğer her şeyi dışarı atıyor. Adı dudaklarımdan kısık bir iniltiyle dökülüyor ve saçlarını tutuşum sıkışıyor.

"Evet. Benim için gel, güzelim."

Serbest kalmamı hızlandırmak için elleri ve ağzıyla doğru miktarda baskı uyguluyor. İçimde beyaz bir sıcaklık yükseliyor, yükseliyor ve sonunda patlayana kadar yükseliyor. Dünya sadece Dougie'ninkiler kalana kadar daralıyor.

Dokunuşu, sesi, kokusu tüm duyularımı sarıyor. Kalçalarım çılgınca çarpıyor, her tepede vücudumu yırtan sarsıntılara biniyor. Sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde, amansız zevk dalgaları geri çekilmeye başlıyor.

Tükenmiş bir halde kendimi rahatlamaya bıraktım ama bu rahatlama uzun sürmedi. Dougie beni kalçalarımından yakaladı ve sırtımı yatağa yasladı. Üzerime tırmanıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan sikini amımın derinliklerine sokuyor.

Sırtım kamburlaşıyor, ani esnemenin ardından tekrar yapmak istememe yetecek kadar acı geliyor. Ben haykırdığımda Dougie dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor, dili ağzıma girmek için mücadele ediyor. Tekrar itiyor ve boynuma doğru inliyor. Ter alnından boynuma ve kollarıma damlıyor.

Şiddetle öpüşüyoruz, diller birbirini itiyor, dişler şiş dudaklarda geziniyor. İri elleri beni keşfederken, göğüslerimi, kıçımı, parmaklarını geçirebildiği her yeri tırmalarken gülümsüyorum. "Daha sert yap," diye inliyorum. Bana tekrar çarpıyor, tam doğru açıyı yakalıyor. "İşte. Tam orama vur."

"Hoşuna gitti mi?" Tekrar bastırıyor ve boğazıma bir inilti takılıyor. Baskı amansız ve çok geçmeden zevk yeniden artıyor, yaklaşan bir patlama. "Durma, durma. Tam orada."

"Çok ıslak. Amın mükemmel hissediyor Luna," diye pantolonunu indiriyor. Titredikçe beni daha sıkı kavlıyor.

Yine cevap vermek için ağzımı açıyorum ama konuşmama izin vermiyor. İnemelerimi yutuyor, dillerimiz birbirimizin ağzını keşfediyor. İçimdeki her sinir yanıyor, bir erteleme için çaresizim.

Vuruşları daha çılgınca hale geliyor. Nefes alış verişlerimiz düzensizleşiyor, birbirimizin ağzına bastırığımız ağır nefesler. Tüm gerilim, tüm birikim birbirine çarpıyor ve beni kaçınılmaz boşalmaya doğru savuruyor. İnemelerim onunkilere karışıyor, anlam ifade edebilecek kadar yüksek olan tek sesler bunlar. Kaslarım sıkışıyor ve sonra bir anda kendimi kaybediyorum.

Dougie tekrar tekrar içime giriyor, yüzü kasılıyor, dölünün sıcaklığı içimi dolduruyor ve birlikte ayrılıyor, tavana doğru süzülüyoruz. Yavaşça vücudunu benimkinin üzerine indiriyor, dudaklarımız patlayıcı bir öpücükle buluşuyor.

Bir süre sonra kesik kesik soluması düzeliyor ve yanıma yuvarlanıyor. Kalbi benimkiyle aynı ritimde atıyor, sanki dans ediyorlar. "Hap kullanıyorsun, değil mi?" diye soruyor, kıpırdamadan.

"Ben iyiyim," diyorum ona nefes nefese bir sırtış atarak. O da rahat bir sırtışla yanıma uzanıyor. Onu itmeden önce tam otuz saniye veriyorum. Yana doğru yuvarlanıyor, ben kıyafetlerimi toplarken ağırlaşmış gözlerle beni izliyor.

"Bu-" diye başladı ama sözünü kestim.

"Tek seferlik bir şey." İç çamaşırımı arama zahmetine girmeden gömleğimi sabit parmaklarımla ilikliyorum. Bırakalım hatıra olarak onda kalsın. "Tekrar bir performans bekleme."

Bir dirseğinin üzerinde doğruluyor, orgazm sonrası sersemliğine kafa karışıklığı karışıyor. "Ama ben-"

"Yanlış düşünmüşsün." Aynadaki yansıma kontrol ediyorum, bulaşmış rujumu düzeltiyorum. "Dikkatini dağıttığın için teşekkürler."

"Hadi," diye gülerek bacaklarını yataktan sarkıtır. Boxer'ı kalçalarının üzerine oturuyor. "Eğlenceliydi. Bir ara tekrar yapalım."

Ayaklarımı tekrar ayakkabılarımın içine sokuyorum, sivri topuklar ahşap zeminde abartılı bir tıkırtı sesi çıkarıyor.

"Hayır, teşekkürler. O yollardan geçtim." Kelimelerin tadı ağızımda kül gibi, ama acıyı zehre dönüştürmekte ustalaştım. Başkasının hikâyesinde kötü adam olmak, kendi hikâyemde kurban olmaktan daha kolay.

Yüzündeki şok ve yıkım çok komik olabilirdi ama ben gülmekten çok odasından çıkmakla ilgileniyorum. Tanıdık bir memnuniyet ve kendinden nefret karışımıyla derim ürperiyor. Yatak direğine bir çentik daha, geride bıraktığım her şeyle aramdaki duvara bir tuğla daha. Hızlı bir sevişmeydi, daha fazlası değil.

Partiye döndüğümde müzik artık daha gürültülü geliyor, ya da belki de sadece kulaklarımdaki kan hücumundan kaynaklanıyordur. Bas, ikinci bir kalp atışı gibi kemiklerimi titretiyor ve odanın içinde beni takip eden fısıltıları bastırıyor. Belle beni hemen fark ediyor, darmadağınık görüntüm karşısında gözleri kısılıyor. Mükemmel maskesi bir saniyeliğine kayıyor, cilalı yüzeyin altında daha karanlık bir şey ortaya çıkıyor - belki kıskançlık ya da sularında bir avcı arkadaşının farkına varmak. Yanından geçerken ona en tatlı gülümsememi gösteriyorum.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan. "Ama parti daha yeni başlıyor."

Kapının eşiğinde durup sesimi duyurmaya çalışıyorum. "Üzgünüm ama istediğimi aldım. Partileriniz tam da beklediğim gibi - babamın viskisi ve ödünç prezervatiflerle amatör saatler." Dougie'ye göz kırpyorum.

şok geçirmiş bir halde odasından çıktı. "Sıcak karşılama için teşekkürler."

Ben dışarı çıkarken oda fısıltılarla çalkalanıyor. Bırak konuşsunlar. Beni tanıdıklarını düşünsünler. Böylesi daha kolay - vahşi çocuk, sürtük, hoş geldin partilerinde yabancıları beceren kız olmak. Bu etiketler benim asla göremeyecekleri yanlarımı koruyan zırhlar.

Berbat hayatımın bana verdiği bir şansı daha mahvetmenin eşiğindeyken bile, kimsenin savunmamın arkasına geçmesine ve içimdeki hasara bir göz atmasına izin vermeyeceğim. Bırakın görmeyi bekledikleri şeyi görsünler - vahşi çocuk, kara koyun, hoş geldin partilerinde yabancıları beceren kız. Böylesi daha güvenli. Çünkü gerçek, bana verebilecekleri herhangi bir ünden çok daha tehlikeli.

Köpekbalıkları asla zayıflık göstermez, açlıktan ölseler bile. Ve ben o kadar uzun zamandır açım ki, doymanın nasıl bir his olduğunu unuttum. Ama sorun değil, açlık sizi zinde tutar, hareket etmenizi sağlar. Ve bu sularda ya hareket etmeye devam edersiniz ya da ölürsünüz.

CHAPTER FOUR

Angajman Kuralları

Bilgisayar bilimleri binası dijital bir kale gibi yükseliyor; sert gotik mimarisi, içinde barındırdığı son teknolojiyle tam bir tezat oluşturuyor. Eşiği geçip Profesör Austin'in sınıfına girdiğimde, havada söylenmemiş bir gerginlik ve pahalı ekipmanların uğultusu var. Yirmi çift göz girişimi izliyor, her bakışta bir yargı ya da hastalıklı bir merak var. Dün sadece yeni bir öğrenciydim; bugün ise Dougie ile olanlardan sonra Shark Bay'in son skandalıyım. Arkadaş grubunun okulun dedikodu ekosistemini kontrol ettiğini bilseydim, farklı bir fetih seçerdim.

Profesör Austin zaten odanın ortasında duruyor, ileri geri volta atıyor ve ara sıra beyaz tahtaya denklemler karalıyor. Az önce bitirdiği denklem yanlış ama kimse onu düzeltmiyor. Kimse buna cesaret edemez. Geldiğimi fark edince elini dağınık siyah buklelerinin arasından geçirip bana gülümsüyor.

"Tamam, başlayalım," diyor defterini masanın üzerine koyup ellerini çırparken. O gözlüklerini düzeltirken ön sıradaki bazı kızlar hafifçe gülüyor. "Hepiniz cihazlarınızın kendinizin uzantısı olduğu bir dünyada büyüdünüz," diye söze başlıyor, parmakları masasının kenarında dalgın dalgın tıkırdıyor. "Telefonlarınız sizin ve alışkanlıklarınız hakkında her şeyi biliyor. Uzun zaman önce insanlar sadece zamanın teknolojisinden haberdardı ama artık işler o kadar basit değil."

Sınıfa göz kırpmıyor. "Bizi çevreleyen ortamı manipüle etme becerimiz kuantum sıçramaları yaptı. Hayatınızın her anı izlenebilir ve kaydedilebilir ve bazı çok temel bilgileri kullanarak

bir sonraki adımda nereye gideceğinizi, kiminle konuştuğunuzu ve erteleme yaparken ne tür müzik dinlemekten hoşlandığınızı takip ve tahmin edebiliyor. Dijital medya bizi değiştirdi ve artık bu değişikliklerden kaçınamayız."

Dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum, yanlarından geçerken fısıltıyla yapılan konuşmaların nasıl durduğunu, gözlerin her hareketimi nasıl takip ettiğini fark etmemiş gibi yapıyorum. Bırak baksınlar. Bırakın fısıldaşsınlar. Onların küçük dedikodularından daha kötülerini atlattım.

Profesör Austin sınıfa giriş konuşmasına devam ediyor. Tüvit ceket ve tel çerçeveli gözlükleriyle akademik bir stereotip olduğunu haykırırken sesi odanın her tarafına yayılıyor. Otuz yaşından büyük olamaz ve adımlarında potansiyel ve ikinci şans gibi şeylere hâlâ inandığını gösteren bir heves var. Zavallı piçin ne tür yılanlara ders vermeye çalıştığına dair hiçbir fikri yok.

"Açıkça ifade edemediysem diye söylüyorum, bugün ağ güvenliği ve dijital ayak izlerini tartışacağız," diye devam ediyor ve bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Projektör yanıp sönmeye başlıyor. "Günümüz dünyasında, çevrimiçi yaptığımız her şey bir iz bırakıyor. Asıl soru şu: Bu izlere kim erişebilir ve onlarla ne yapabilir?"

Ekranda bir dizi kod gösteren bir resim belirir. Son karakter tam bir fotoğrafa dönüşene kadar kodlar teker teker parçalanmaya başlıyor. Sabitlendiğinde hala bulanık ama bu omuzları, bu duruşu, bu saçları tanıyorum.

Ben Alex.

Telefonum cebimde çalışıyor - ailemden bir mesaj daha. Zamanlama kusursuz. Ne yazdığını anlamak için bakmama gerek yok. Her şeye ve herkese sahip olduklarını bilmemi istiyorlar. Kaçabileceğim hiçbir yer yok. Bu ders sınıfın geri kalanı için değil. Özellikle benim için ve özgürlüğümün sadece bir yanılsama olduğu daha açık olamazdı.

Belle geç geliyor, iki sıra ilerideki koltuğuna otururken mükemmel bir şekilde taranmış saçları sallanıyor. Dönüp erkek arkadaşı Nicolas'a bir şeyler fısıldıyor, o da bana doğru sırtıyor. Odanın sıcaklığı on derece düşmüş gibi görünüyor.

Arkasında Max oturuyor, o da muhtemelen Dougie'nin kendini beğenmiş ifadesine sırtıyor. Herkes kendi ayrıcalık duvarının ardında o kadar mutlu görünüyor ki, diğer tarafta bekleyen acı hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Onları yenilmezmiş gibi davranırken izlemek hem sinir bozucu hem de eğlenceli. Daha kibirli

göründüklerinde, fırtına geldiğinde ve güzel, güvenli illüzyonları sonunda parçalandığında o kadar zor olacak. Bunlar gerçek köpekbalıkları değil. Yara izlerini hak etmek zorunda kalmadılar.

Ve bir de ben varım. Ben sadece gülümsüyormuş gibi yaparak onların mükemmel dünyalarını gözlemleyen ve onlara musallat olan bir avcıyım. Onlar korunaklı baloncuklarında güçlerinin tadını çıkarırken, ben bunun gerçekte neye mal olduğunu anlamaya başladım. Sadece küçük bir hata ve ideal hayatları paramparça olabilir. Gerçek tehlikenin ne olduğunu anlamıyorlar.

Belle elini kaldırır, parlak pembe dudaklarına nazlı bir gülümseme yerleşmiştir. Profesör Austin kaşlarını çatıyor ama konuşması için işaret ediyor. "Masaüstünüzdeki o simge ne?" diye soruyor, başını eğip ekranın yansıtıldığı duvarı işaret ederek. "Önemli görünüyor."

Profesör Austin kaşlarını kaldırır. "Hiçbir fikrim yok. Kontrol edelim."

İmleci simgeye doğru hareket ettirir ve faresini tıklar. Simge açıldığında oda sessizliğe bürünür. Bir video oynamaya başlar.

Dün geceki loş sahneyi, Dougie'nin odasını hatırlayınca kanım buza dönüşüyor. Açık garip, belli ki gizli bir kameradan çekilmiş, ama ne olduğu anlaşılmıyor. Tanrı'ya şükür ses kesilmiş ama görüntü yeterince kötü.

Herkes görmek için başını kaldırır, yüz ifadeleri şoktan eğlenceye kadar değişir. Tek şaşırmayan Belle'dir. Tırnaklarını inceliyor, sıradan bir özgüven imgesi. Kendini tutuşunda belli belirsiz sürüngenimsi bir şey var ve cildinin de aynı sıcaklıkta olduğuna şüphe yok.

Odada soluk soluğa gülüşmeler ve kıs kıs gülüşmeler patlak verir. Profesör Austin bilgisayarını karıştırıyor, videoyu durdurmaya çalışırken yüzü kıpkırmızı oluyor ama başaramıyor. Her iki durumda da olan olmuştur.

Bir yanım onun tekniğine hayranlık duyuyor. Belle bu okulu kişiliğinin gücüyle yönetmiyor olabilir ama belli ki daha ince sanatlarda ustalaşmış. Şantaj benim ekmek tekmem. Geldiğini göreceğimi sanmıştım.

Kahkahalar odada yankılanırken yüzümü kapatmayı reddediyorum. Parmaklarım masamın altında yumruk şeklinde kıvrılıyor, tırnaklarım avuç içlerime hilaller çiziyor. Utanç zayıflar içindir, koruyacak bir şeyleri kalanlar için. Saklanmak zayıflığı kabul etmektir. Hayır, bir daha olmaz. Bir daha asla yalvarmayacağım. Hiçbir şey için.

Belle'in omuzları sessiz bir kahkahayla titriyor. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, kendi silahımı bana karşı kullanmayı başardı. Artık benim değerim onunkine bağlı. Kraliçe'nin sahibi o, dolayısıyla Kraliçe de o. Tabii saltanatına meydan okumazsam, ki okuyacağım. Ailem bunu yapmamı istemeyebilir.

ama birinin adımızı lekelemesine izin verdiğimi bilselerdi beni cezalandırırlardı. Belle beni uçurumun kenarına koydu ve düşmem için çok fazla risk var.

Profesör Austin kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele ediyor. Gözleri benimkilere takılıyor, çaresiz ve yalvarırcasına. Bakışlarını karşılıyorum, utanç beni içten içe yakmakla tehdit etse bile kendimi sakın kalmaya zorluyorum. Utanç duygusunun damarlarımda yanan öfkeye dönüşmesini isterken yüz ifadem bomboş. Amatörce bir hareket, Belle. Bunun beni kıracağını sanıyorsa, neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok demektir.

Profesör Austin sonunda videoyu kapatmayı başarır, yüzü kül rengindedir. "Ben... Bu uygunsuz içerik için özür dilerim. Birisi bilgisayarına erişim sağlamış gibi görünüyor. Emin olun, kimin sorumlu olduğunu bulacağız."

"Gerek yok," diyorum, sesim şok olmuş sessizlikte net bir şekilde duyuluyor. Eşyalarımı toplayarak yavaşça ayağa kalkıyorum. "Bunu kimin yaptığını hepimiz biliyoruz. Asıl soru şu: Geri teptiğinde ne yapacaklar?"

Başımı sallayarak dilimi şaklatıyorum. Belle'in mavi gözleri hafifçe açılıyor ve onun arkasında Nicolas'ın ağzı hınzır bir sırtışla bükülüyor. Beni köşeye sıkıştırdıklarını, onun bana fırlatmaya tenezzül ettiği her türlü güç kırıntısına boyun eğeceğimi sanıyorlar. Zenginlikleri ve güçleriyle istedikleri her şeyi yapabileceklerini, korumasız bırakacak kadar aptal olduğum her şeyi alabileceklerini sanıyorlar.

Masasının önünden geçerken Belle'in sırtışı hafifçe titriyor. Fısıldayacak kadar uzun süre durakladım, "Bedava reklam için teşekkürler. Artık herkes ne kaçırdığını biliyor."

Mükemmel maskesi bir saniyeliğine çatlıyor ve altındaki güvensizliği ortaya çıkarıyor. Güzel. Bu sularda her zaman daha büyük köpekbalıkları olduğunu öğrenmesi gerekiyor.

Arkama dönmeden kapıdan çıkıyorum, tüm enerjimi bacaklarımın titremesini gizlemeye harcıyorum. Öfke ve utanç, kalbimin az sayıdaki kırılğan korunu tüketmek için savaşıyor. Geri dönemem - o yere, o zayıflığa, eskiden olduğum kişinin kırık parçalarına geri dönmek istemiyorum. Başarısızlık bir seçenek değil.

Belle beni utandırmak için cinselliğimi kullanabileceğini mi düşündü? Ona bu oyunun gerçekte nasıl işlediğini gösterme zamanı. İşim bittiğinde, bu okuldaki her erkek parmağıma dolanmış olacak ve onun özenle kurduğu krallığı yıkılacak. Tek yapmam gereken bir ya da iki büyü yapmak.

Sesler. Yine de büyülerin sonuçları vardır ve bazı oyunları kaybetmeyi ben bile göze alamam.

Sınıfın dışındaki koridor ürkütücü bir sessizlik içinde, sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi ağır bir sessizlik. Topuklarım cilalı mermer zemine vuruyor, her adımım boş koridorda bir silah sesi gibi yankılanıyor. Bakışlarının sıcaklığını, yargılarının ağırlığını hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Ama bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim. İzin veremem.

Köşeyi döndüm, zihnim yarışıyordu. Belle'in hareketi hesaplanmıştı, kesindi. Sadece beni küçük düşürmek istemiyordu; egemenliğini göstermek, Shark Bay'in kraliçesi olduğunu herkese hatırlatmak istiyordu. Ama kritik bir hata yaptı: Beni hafife aldı. Benim sadece başka bir kırık kız, oyunundaki başka bir piyon olduğumu düşünüyor. Neler yapabileceğimi bilmiyor.

Koridorda ilerlerken adımlarım hızlanıyor. İlerleyişimi takip eden öğrencilerin sessiz fısıltılarını duyabiliyorum, şüphesiz en son dedikoduları yaymaya hevesliler. Kapıları iterek açıyorum, dışarı çıkarken parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kırpiştiriyorum.

Arazi hareketlilikle dolup taşıyor ama manzarayı seyretmek için durmuyorum. Bunun yerine taş binanın yanından geçip sahile iniyorum. Yaşlı öğrenciler plazanın etrafında oturmuş, derslerinin başlamasını beklerken öğle güneşinin tadını çıkarıyorlar. Mükemmel.

Bazıları bana bakıyor ama onları görmezden geliyorum. Bakışlara alışkınım. Haber yayılmış olmalı. Dedikodu her zaman hızlı yayılır.

Arkamdan gelen dalgalar, etrafımda esen yumuşak rüzgâr ve sonsuzluğa doğru uzanan kumsala diktığım gözlerimle kafam berraklaşıyor. Okulun tatil yapılan bir hapisane olarak ünlenebileceğini düşünmüyordum ama kristal mavisi su kilometrelerce uzanırken muhteşem beyaz kumlara bakınca güzelliğini kabul etmekten başka çarem kalmıyor.

Çantamı yere bırakıp denize bakan alçak bir taş duvarın üzerine oturuyorum. Esinti, tuzlu su ve güneş ışığının tanıdık kokusunu taşıyor ve bir an için neredeyse evime dönmüşüm gibi davranabiliyorum. Ama bu yanılsama çabucak kayboluyor ve yerini gerçeğin soğukluğuna bırakıyor. Evimde değilim. Bu adada kapana kısılmış durumdayım, onların kurallarına göre oynamaya zorlanıyorum ya da her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıyayım.

"Bu koltuk dolu mu?"

Başımı kaldırdığımda Shark Bay'in sarı lacivert üniformasını giymiş yakışıklı bir çocuk görüyorum. Beyaz gömleğinin düğmeleri iliklenmiş, kravatı mükemmel bir şekilde düğümlemişti.

Yaramaz gri gözlerinde onun tipik bir entel dalkavuğu olmadığını gösteren bir şey var. Elinde bir kitap var, adı gizli.

"Artık öyle." Yanımdaki boşluğu okşayarak yana kayıyorum. Sırıttırıyor ve uzun bacaklarını altına katlayarak oturuyor.

"Erik Stone," diyor elini uzatarak. "Washington'da doğdu ve büyüdü. Daha önce alkol ve uyuşturucu bulundurmaktan North Ridge Hazırlık Okulu'ndan atıldım. Ailemin politikalarıyla uyuşmadığı için beni göndermeye karar verdiler."

"Ay Kraliçesi," diye karşılık veriyorum, elini sıkarak. Kavrayışı güçlü, avucu nasırlı ve gözlerindeki kıvılcım midemi bulandırmaya yetiyor. "New York City. Listelenemeyecek kadar çok kovulma."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Luna." Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Peki, neden buraya geldin?"

"Çünkü kontrolden çıktım." Bu yarı gerçek. Ailem kontrollü bir ortamda olmamı istiyordu; beni buraya göndermenin yardımcı olacağını düşündüler. En azından öyle olmasını umdular. Buradaki her öğretmen muhtemelen beni gözetliyor, yaptığım her konuşma kaydediliyor. Tıpkı özgürlük gibi, mahremiyet de bir yanılsamadır.

Erik kıkırdıyor, başını sallıyor. "Hepimiz öyle değil miyiz?" "Muhtemelen."

Sessizce oturup dalgaların kıyıya vuruşunu izliyoruz. Ses yatıştırıcı, sakinleştirici ve göz ucuyla kendimi Erik'i incelerken buluyorum. Saçları soluk sarı, uçları hafifçe kıvrılmış. Çenesi kare şeklinde ve gözleri o kadar açık bir gri ki neredeyse beyaz. İyi temizlenmesine rağmen, cilalı görünümünün ardında bir karanlık var.

Birden ayağa kalktı ve bir adım daha yaklaştı. Tutmam için elini uzattı.

"Dans et benimle," diyor, sesi alçak ve yumuşak. Yaklaşmasında neredeyse yırtıcı bir şey var, sanki sınırlarımı test ediyor. Bu bakışı tanıyorum, kendim de sık sık takındım.

"Müzik yok," diye cevap veriyorum, dostça tavrına güvenip güvenmediğimden emin değilim. Deniz meltemi kolonyasının hafif kokusunu taşıyor, bana eski deriyi ve daha derin sırları hatırlatan pahalı bir şey. Onunla ilgili her şey tehlike çılgınlıkları atıyor, ama benim uğraşmaya alışık olduğum türden değil.

"Bunu düzeltebilirim." Telefonundaki birkaç tuşa dokunuyor ve hoparlörden yumuşak bir piyano müziği süzülüyor. Melodi son derece tanıdık: Chopin'in Mi Bemol Majör Noktürn'ü. Elbette Shark Bay'in iddialarıyla bu kadar mükemmel uyumlu bir şey seçecekti. Sertçe yutkunuyorum, şaşırıyorum

dikkatleri üzerime çekmeyi başarıyor. Ve sadece çekici değil, yakışıklı da. Üniforma sadece onun çekiciliğini artırıyor.

"Muhtemelen ayağına basarım," diye yalan söylüyorum ama gülümsememe engel olamıyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, görmezden gelmeyi seçtiğim bir uyarı. Oyun genelde böyle gitmez, kontrolün bende olması gerekir. Büyüleyici biri.

"Merak etme," diye cevap veriyor ve beni nazikçe kendisine doğru yönlendiriyor. Beni kolaylıkla tutuyor. Ellerinin nasırlı olması, onun isyan etmeye çalışan bir vakıf fonu bebeğinden daha fazlası olduğunu gösteriyor. "Meydan okumaya aldırmam."

Kumun üzerinde küçük bir daire çizerken yavaş hareketlere odaklanmaya çalışıyorum ama bu imkansız. Bana bakma şekli neredeyse çok fazla, sanki özenle inşa edilmiş tüm savunmaları ve içinde atan bir kalbin kara deliğini görebiliyor. Onda çok tanıdık bir şey var, gözlerindeki güven ve kararlılık.

Eğiliyor ve alnını alnıma bastırmasına izin veriyorum, aramızdaki boşluğu kapatıyor. Havadaki tuz ve taze okyanus esintisi beni aramızda oluşan sıcaklıktan uzaklaştırmaya yetmiyor. Biri bana Erik'in şu anda baktığı gibi bakmalı uzun zaman olmuştu.

"Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" Nefes alıyorum, gözlerim kapalı ve başım onun dokunuşuna daha da yaslanmış.

"Seni öpmek istediğimi nereden biliyorsun? Belki de sadece arkadaşça davranıyorumdur."

Buna inanmıyorum ama zorlamıyorum da. Oynadığı oyun her neyse, kurallarını ben de öğrenebilirim.

"Akıllı bir adam bunu yaptı," diye mırıldanıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Gülümsüyor, sonra beni şaşırtarak bir adım geri çekiliyor ve aramıza biraz mesafe koyuyor.

"Sanırım akıllı bir adam değilim," diye cevap veriyor şakacı bir gülümsemeyle. Bir an duraksıyor ve beni değerlendiren gözlerle süzüyor. "Görüşürüz, Luna."

Bir elinde kitabı, diğer elinde telefonuyla uzaklaşmasını izlerken, ne yapmaya çalıştığını merak etmeden duramıyorum. Gerçekten kendi rolüne inanıyor mu? Yoksa görüldüğünden daha mı zeki?

Sol tarafımdan gelen bir kahkaha korusu beni gerçekliğe geri döndürüyor. Erik'in ne oynadığını bilmiyorum ama şu anda odaklanmam gereken tek oyun Belle ile oynadığım oyun.

CHAPTER FIVE

Deliye Bulaşma

Macbeth'in kana bulanmış hırsı sararmış sayfalardan bana bakıyor, Shark Bay'in kutsal salonlarında oynanan gerçek güç oyunlarının kurgusal bir aynası. Profesör Bennett'in sesi İleri Edebiyat sınıfının tonozlu tavanında yankılanıyor, ahlaki yozlaşmayı akademik olarak incelemesi, eğitim kılıfına girmiş bu gösterişli hapishaneye garip bir şekilde uyuyor. Öğleden sonra ışığı vitraylardan kırılarak öğrencileri kızıl ve morun doğal olmayan tonlarına boyuyor - sanki burada hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığına dair görsel bir teyide ihtiyacımız varmış gibi. Güç ve yozlaşma sadece tozlu bir oyunun temaları değil; bu ayrıcalıklı köpekbalıklarının soluduğu oksijen.

"Elde etmek için kendini kaybedersen tacın hiçbir değeri kalmaz," diyor at kuyruğunu düzeltirken. "Macbeth'in hırsı, eskiden olduğu kişinin içi boş kabuğundan başka bir şey kalmayana kadar onu tüketir." Sözleri zihnimde yankılanıyor, görmezden gelemeyeceğim bir uyarı. Zaten kendimden çok şey kaybettim - özgürlüğümü, masumiyetimi. Tacı elinde tutan ben olmadan önce daha ne kadar fedakârlık yapmam gerekecek?

Tanıdık geliyor. Midemdeki mide bulandırıcı kıvrımı, uyuşukluğun ardındaki paniği görmezden gelmeye çalışıyorum. Okulun sonsuz gibi görünen ders seçeneklerine rağmen, henüz ihtiyaçlarımı karşılayan bir ders bulamadım. Tabii ki ileri edebiyat için Profesör Bennett'e takılacaktım, açıkça değerini kanıtlamak için çaresiz bir kadın. Kurgusal karakterler aracılığıyla vaaz vermeye yönelik bitmek bilmeyen girişimleri yavan, ancak yanlış yönlendirilmiş idealleri yine de eve çok yakın.

Ne diyebilirim ki? Ana karakter hakkındaki değerdendirmesinde tamamen haksız değild. İnsanlığın güç arzusuyula yanıp tutuşan insanların elindeki trajik düşüşüne dair açıklaması beklenenden daha derin. Çünkü Macbeth benim, ya da en azından dikkatli olmazsam olacağım kişisi.

Çünkü hepimiz sadece piyonuz, kaçışı olmayan bir makineye yakalanmışız. Çaresizlik müthiş bir uyuşturucu ve statü sahibi olmak, bir isim, bu dünyada her şey demek. Herkes bundan bir parça istiyor ve insanlar sınırlarını aşmak anlamına gelse bile istediklerini elde etmek için her şeyi yapıyorlar.

Acı bir kahkahayı ısırarak geri çekiyorum. Keşke profesör bu dersin ne kadar tanıdık geldiğini bilseydi. Belle'in bu sabah bilgisayar bilimindeki küçük numarasından sonra fısıltılar daha da arttı. Ben yanlarından geçerken tüm konuşmalar kesiliyor, yerini anlamlı bakışlar ve kötü gizlenmiş sırtışlar alıyor. Ama anlamıyorlar, hayatım boyunca bu oyunu oynadım. Belle beni bir seks kasetiyle alt edebileceğini mi sanıyor? Amatörce bir hareket. Savaş istiyorsa, seve seve yaparım. Kimse deliye bulaşmaz.

Neler yapabileceğime dair en ufak bir fikri bile yok. Kimse gerçekten bilmiyor. "Lady Macbeth'in kocasının ölümündeki rolünü tartışmak isteyen var mı?"

Çöküş mü?" Profesör Bennett gözleriyle odayı tarayarak soruyor. "Onun manipölasyonu trajediye nasıl katkıda bulunuyor?"

"Ona en karanlık arzularını kucaklaması için izin veriyor," diye cevap veriyor tanıdık, derin bir ses en solumdan. "Onu zalimliğin güç olduğuna inandırıyor."

Döndüğümde Erik Stone'un beni izlediğini görüyorum, o tedirgin edici gri gözleri özenle inşa edilmiş duvarlarımın içinden bakıyor gibi. Her nasılsa, havasız blazer ceketini ve kravatını bile zahmetsizce havalı gösteriyor. Gözlerimiz buluştuğunda dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Karnımda pırıltılar oluşuyor ve onun yoğun bakışlarına dayanamayarak arkamı dönüyorum.

"Mükemmel bir gözlem Bay Stone," diyor Profesör Bennett onaylarcasına başını sallayarak. "Peki sizce Leydi Macbeth'i böylesine aşırılıklara iten şey nedir?"

"Korku," diye araya giriyorum Erik cevap vermeden önce. "Güçsüz kalmaktan korkuyor, bu yüzden kontrolü her şekilde ele geçiriyor. Kurban olmaktansa kötü adam olmak daha iyidir."

Kelimeler niyet ettiğimden daha keskin çıkıyor ve Erik'le aramdaki havayı söylenmemiş bir ağırlıkla dolduruyor. İfadesi belli belirsiz değişiyor - bakışlarında acıma yok, daha derin, daha tehlikeli bir şey var. Anlayış. "Herkes bir başkası için canavardır," diye mırıldanıyor, sesi alçak.

Onu hafife almışım. Görünüşüne rağmen, düşündüğüm kadar sığ biri değilmiş. Bana baktığında tam olarak ne görüyor?

"İlginç bir yorum, Bayan Queen. Stone." Profesör Bennett kâğıdına bir işaret koyar. "Belki biraz alaycı olsa da?"

Omuz silkiyorum, yüzümü dikkatle boş tutuyorum. "Bu oyun bir trajedi, peri masalı değil. Kimse mutlu sona ulaşamaz."

"Sanırım bunda doğruluk payı var." Profesör Bennett kaşlarını çatarak başını sallar. "Ama sizce de Leydi Macbeth güç uğruna dürüstlüğünü feda ederek bu yolda kendini kaybetmiyor mu? Peki Macbeth'in sonunda duyduğu pişmanlık onu kurtarmaya yeter mi?"

Birkaç sıra ileride Belle dönüp arkadaşı Jessica'ya bir şeyler fısıldıyor, ikisi de ellerinin arkasından kıkırdıyor. Bu ses, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi sinirlerime dokunuyor. Bütün günü onların çocukça aşağılama girişimleri beni etkilemiyormuş gibi davranarak geçirdim ama sabrım tükeniyor. Bir köpekbalığı ısırmadan önce onu ancak bu kadar dürtebilirsiniz.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha konuşmadan Erik tekrar araya giriyor, sesi sakın ve düzgün.

"Ben olsam ikisini de o kadar kolay affetmezdim," diyor, sesi rahat ama bakışları benimkine odaklanmış. "İkisi de korku tarafından yönetiliyor. Sanırım burada bir ders var. Bazen canavarlar aç bırakılsa daha iyi olur. Belki de bazen kötüler tam olarak hak ettiklerini alırlar."

Göz ucuyla onu inceliyor, ses tonundaki meydan okumayı çözmeye çalışıyorum. Diğerlerinin aksine, Belle'in videosuna ne öğrenerek ne de eğlenerek tepki vermişti. Aksine, benim adıma kızgın görünüyordu. Bu... rahatsız edici. İnsanların karşılığında bir şey istemeden beni savunmasına alışık değilim.

"Peki benim neyi hak ettiğimi düşünüyorsun?" Fısıldayarak karşılık veriyorum, sesime bir parça baştan çıkarma karışıyor. Bu noktada bu bir refleks - onlar benim kırılganlığımı kullanmadan önce ben onların çekiciliğini kullanıyorum.

Yakışıklı yüz hatlarında hayal kırıklığına benzer bir şey parlıyor, sonra ifadesini çıldırıcı derecede şakacı bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Şu anda mı? Baş ağrısı." Öne doğru eğiliyor, o yoğun bakışları bana sabitleniyor. "Bence yanlış soruyu soruyorsun. Asıl soru şu: Ne istiyorsun?" Bu sözler çok yakınımaya geldi. Ne mi istiyorum? Ailemin kontrolünden kurtulmak. Alex'in güvende olduğunu bilmek. Onun dokunuşunu her hatırladığımda boğuluyormuşum gibi hissetmekten vazgeçmek için. Ama bunlar tehlikeli

Düşüncelerim, dile getirmeye gücümün yetmediği dileklerim. Bu yol sadece aşağıda sivri kayaların olduğu bir uçuruma çıkıyor.

Bunun yerine kitabıma dönüp tek parmağımla tanıdık kelimelerin izini sürüyorum. "Benim ne istediğim önemli değil. Hepimizin oynaması gereken roller var."

"Belki," diye kabul ediyor Erik. "Ama sizin için seçilen rolü oynamak zorunda olduğunuzu kim söylüyor?"

İşte burada yanılıyor. Burada seçim şansımız yok. Yanlış yöndeki basit bir fısıltı bile birinin her şeyine mal olabileceksen, kim ebeveynlerinin ve işverenlerinin beklentilerine karşı çıkmaya cesaret edebilir? İtiraf etmekten nefret etsem de, burası kısmen hapisane, kısmen sığınak. Köpekbalıkları fırtınaları atlatmak için her zaman güvenli bir ortama ihtiyaç duyacaktır.

Ben cevap veremeden Belle'in sesi sınıfta yankılanıyor. "Profesör Bennett? Sanırım Luna'nın manipülasyon ve ahlaki yozlaşma hakkında bazı eşsiz görüşleri olabilir. Çok fazla... uygulamalı deneyimi var gibi görünüyor." Sesi alaycı bir tonda ve sınıf kahkahalara boğuluyor. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, parçalanmamı bekliyorlar. Ama onlara bu zevki tattırmayacağım.

Fısıltılar sınıfın geri kalanında orman yangını gibi yayılır. Profesör Bennett dudaklarını büzüyor. Bu sabahki aşağılanma yeniden su yüzüne çıkıyor, sıcak ve utanç verici, yine de utanmayı reddediyorum. Cinselliğim kimseyi ilgilendirmez.

Profesör müdahale edemeden ben çoktan ayağa kalkmıştım. Kitaplarımı toplarken sandalye sert bir gıcırtyla yere sürtünüyor. Onların yargılayıcı bakışlarını hissedebiliyorum. Sınıfın her köşesine sızan küçümsemeyi hissedebiliyorum, sözde akranlarımla meraklı gözleri kadar aşikâr.

"Biliyor musun Belle? Haklısın." Sesim ani sessizlikte net bir şekilde duyuluyor. "Tecrübem var. Bu da demek oluyor ki bu hikâyenin nasıl biteceğini çok iyi biliyorum. Zorlamaya devam edersen işlerin ne kadar karanlık bir hal alabileceğini göreceksin."

Gözleri önce büyüyor, sonra küçülüyor. Kafasının içinde dönen çarkları görmek, içinden geçen karmaşayı izlemek, ne yapacağını görmek için beklemek inanılmaz. Her an bana meydan okumasını bekliyorum. Belki bağırarak, bana vuracak, hatta hakkımda daha fazla yalan yanlış bilgiyle beni sosyal medyada utandıracak ki bu da drama uğruna dramadan başka bir şey değil.

"Her güzelin bir canavarı vardır. Ne yazık ki, ben seninim ve tüm evcilleşmemiş gücümle senin için geliyorum" diyorum, sonra kapıya doğru yürüyorum, ama

Onun iri gözleriyle tekrar karşılaşacak kadar durakladı. "Leydi Macbeth benimle kıyaslandığında bir amatördü."

Bir sonraki hamlesini hesapladığını görebiliyorum. Sözlerimi mi tartıyor yoksa misillememden mi korkuyor, emin değilim. Bir hamle yaptım ve bir tane daha yapacağım. Hiçbir şekilde bana hükmetmesine izin vermeyeceğim.

Profesör Bennett dudaklarını büzüyor, bakışları Belle ve benim aramda gidip geliyor. Bir an için gözlerinde bir sempati parıltısı gördüğümü sanıyorum ama görüldüğü kadar çabuk kayboluyor. O da bu sistemde bir piyon, hepimizi yöneten aynı kurallara bağlı. Yine de bir sonraki sözleri keskin ve burada gücün kendisinde olduğunu hatırlatıyor. "Bayan Kraliçe, bu tür aksaklıklara göz yummayız. Yerinize dönün. Hemen."

Sırıyorum. "Yoksa ne olur?" Bir adım daha yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ne. Will. Sen. Yapacaksın?" Çenesi geriliyor ve gözlerindeki çatışmayı görebiliyorum; kısmen hayal kırıklığı, kısmen teslimiyet. Sınıfın önünde zayıflık göstermeyi göze alamayacağını biliyor.

Profesör Bennet gözlerini kısıyor; ağzının bir köşesi seğiriyor. Sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçalttı. "Belki de ailenizden bir mesaj daha almanız gerekiyordur."

Kaltak. Doğrudan karnıma bir kurşun ve birbirimizi bir gündür bile tanımıyoruz. Dişlerimi birbirine vurarak gülümsemeye zorladım. Omurgamdan aşağı bir ürperti akarken damarlarımdaki kan donuyor.

"Yerinize dönün," diye tekrarlıyor, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Şimdi."

Ona hançer gibi bakarak, mecburen sandalyeme geri dönüyorum. Erik'in gri bakışlarıyla karşılaşıyorum. Hızırca bir gülümseme sunuyor.

"Sadece bir uyarı, personeli fazla zorlamayın," diye fısıldıyor Erik. "Karşı gelindiğinde acımasızdırlar ve şımarık veletlerle ve ayrıcalıklı pisliklerle başa çıkma konusunda bolca deneyime sahiptirler."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye homurdanıyorum, yüzüm öne dönük. Yine de uyarısı beni tedirgin etti. Shark Bay Üniversitesi kendine özgü bir dünya ve burada tehditlerin çoğu için farklı işlediğini biliyorum. Lanet olası Belle.

Dudağımı ısırarak endişemi belli etmemeye çalışıyorum, ama Belle bunu hissetmiş olmalı, çünkü ders bittiğinde, arkadaşları arkasından takip ederek kapıdan çıkarken tatmin olmuş kahkahası havayı dolduruyor. Bir an için tüm bunların ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum. Çılgılık atmak, bu boğucu dünyanın duvarlarını yıkmak ve bir kez olsun özgürce nefes almak istiyorum. Ama yapamıyorum. Henüz değil, asla. Bundan daha güçlü olmalıyım. Ondan daha güçlü olmalıyım.

Erik gözüme takılıyor ve başını kapıya doğru eğiyor, ince bir davet gibi ama Belle'e bizi birlikte görme zevkini tattırmak istemediğim için başımı sallıyorum. Yine de oyununun ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Neden benimle bu kadar ilgileniyor? Sadece merak mı, yoksa beni potansiyel bir müttefik ya da bir tehdit olarak mı görüyor? Gri gözleri tam olarak çözemediğim sırlar barındırıyor ve bu hem sinir bozucu hem de merak uyandırıcı.

Hiçbir endişe belirtisi göstermeden, mesafeyi koruyarak Belle'in peşinden gidiyorum. Nicolas köşeden geldiğinde gülümsemesini izliyorum. Nicolas onu öpmek için boynunu eğdiğinde ışıldıyor. Ağızları birbirine kenetlendiğinde ya da Nicolas dudaklarını Belle'in teninde gezdirip köprücük kemiğindeki tatlı noktada durduğunda kusma isteğimi bastırıyorum.

Ellerim iki yanımda yumruk olmuş, sınıftaki öfke ve aşağılanma hala damarlarımda sıcak bir şekilde yanıyor. Belle bu raundu kazandığını, herkesin önünde bana haddimi bildirdiğini düşünüyor. Ama onu Nicolas'la birlikte izlerken, bir fikir şekillenmeye başlıyor - tehlikeli, lezzetli bir fikir.

Parmaklarını onun bakımlı altın sarısı saçlarında gezdirirken tekrar gülümsüyor, Cheshire benzeri geniş bir sırıtış. Keskin mavi gözleri bir anlığına benimkilerle çarpışıyor, gücü şimdi avını yutmaya hazır memnun bir kedi gibi esniyor.

Bu KORİDOR aniden hissediyor suçlandı ile

Olasılık. Her ilişkinin zayıf noktaları, her mükemmel çiftin sırları vardır. Ve Nicolas... Biraz eğlenmeye karşı olmayan birine benziyor.

Misilleme olarak, sanki merak ediyormuşum gibi bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

Belki de öyleyimdir. Belki de Belle'i bir çentik aşağı indirmenin bir yolunu bulmuşumdur. İlk ısırtı almak için beklediğim fırsat bu olabilir.

CHAPTER SIX

İntikamın Tatlı Tadı

Room 512, ağır meşe kapının ardında boğuk ama ısrarlı bir sesle bas ağırlıklı müzikle titreşiyor gibi görünüyor. Erkekler koğuşunda bir başka "özel toplantı", teknik olarak okul kurallarına aykırı ama kimse çok fazla sorun çıkarmadığı sürece görmezden geliniyor. Shark Bay'in zengin çocukları kuralları tamamen çiğnemedi esnetme konusunda uzmandırlar. Bu gece hava elektrik yüklü, sadece bir şeyler onarılamaz bir şekilde kırılmadan önce gelen türden bir gerilimle dolu.

Partiden öğle yemeği sırasında haberim oldu -daha doğrusu, ben yakınlarda ders çalışıyormuş gibi yaparken Max'in Dougie'ye anlattıklarına kulak misafiri oldum. Belle, Nicolas'la birlikte orada olacak ve sadık sürtükleri arasında kur yapacaktı. Mükemmeldi. Ona haddini bildirmek için bir fırsat arıyordum ve şimdi buldum. Ve erkek arkadaşıyla sarhoş bir ilişki, onu kaidesinden indirmek için tam da ihtiyacım olan şey olmalı. Ne de olsa, düşmanı belirlemek ve incitmek için ona en yakın kişiyi elinden almaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Öğleden sonrayı Belle'in büyük geceye hazırlanışını izleyerek geçirdim, muhtemelen çoğu insanın kirasından daha pahalı olan tasarım bir mini elbisede karar kılmadan önce nasıl üç kez kıyafet değiştirdiğini not ettim. Sonunda duşa girdiğinde, banyoya girip lavabonun su sıcaklığını ayarlamak neredeyse çok kolaydı ve mükemmel buklelerinin nemde dümdüz olmasını garanti ediyordu. Onu yeterince uzun süre meşgul edecek küçük bir rahatsızlıktı bu.

Şimdi aynanın karşısında durmuş, üniforma eteğimi düzeltiyorum. Üzerimi değiştirme zahmetine girmedim; lacivert ve altın rengi tüm o

gündelik tasarım kıyafetler, dikkat çekmek için bilinçli bir seçim. Siyah saçlarım mükemmel dalgalar halinde dökülüyor, dudaklarım gözlerimdeki tehlikeli ışıltıyla uyumlu keskin bir kızıla boyanmış. Bu gece her şey mükemmel olmalı. Belle küçük numaralarıyla beni alt edebileceğini mi sanıyor? Ona gerçek manipülasyonun neye benzediğini gösterme zamanı.

Belle'in en sevdiği altın bileziği parmaklarımın arasında döndürüyorum; edebiyat dersinde benim hakkımda fısıldaşmakla meşgul olduğu için fark edemediği sırada masasından aldığım bilezik. Üzerindeki yazıya göre, Nicolas'ın birinci yıl dönümlerinde verdiği bir hediye idi. Ne kadar dokunaklı. Bu gece, onu fetihlerimden biri olarak işaretledikten hemen sonra ona geri vereceğimden emin olacağım.

512'nin dışındaki koridor çoktan kırmızı bardakları tutan öğrencilerle dolmuş, sesleri zonklayan müziğin altında alçak bir mırıltıya dönüşmüş. Duvara yaslanmış Erik'le göz göze geliyorum ama ona cevap vermiyorum. Belle'i alaşağı etmeye bu kadar yaklaşımsın bu gece dikkatimin dağılmasına izin veremem. Bu zevk ya da bağ kurmakla ilgili değil. Bu güçle ilgili, Shark Bay'deki herkese Luna Queen ile oyun oynamaya çalıştığınızda neler olacağını göstermekle ilgili.

Oda tanıdık yüzlerle dolu: Shark Bay'in elit tabakasının altın çocukları. Sıradan alkol tüketimi arasında bile, hala ilkel ve düzgünler, tasarımcı maskelerinin arkasında dedikodu yapıyorlar, pahalı viski bardakları gerçekte aralarında bir kalkan gibi. Para bittiğinde işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini kimse bilmiyor. Her çizginin kolayca aşılabileceği yanılsamasına kapılmışlar, gözlerine çekilen perde o kadar ince ki gerçeği göremiyorlar. Ama ben görüyorum. Her şeyi görüyorum.

Beklediğim gibi, Nicolas'ı kalabalığın ortasında görüyorum. Belle okulun kraliçesiye, o da kraldır - ben onları tahttan indirene kadar. Plan da bu zaten. Bir elinde kırmızı bir kupa, diğer elinde telefon, sporcu takımının etrafında dolanıyor ve şüphesiz Belle'in nerede olduğunu merak ediyor.

"Belle'i gördün mü?" diye soruyor arkadaşına. Kelimeleri hafifçe geveliyor, ama gözlerinde gerçekten ne kadar sarhoş olduğunu merak etmeme neden olan keskin bir şey var. Telefonu arka cebine sokarken yüz hatlarında bir endişe çizgisi belirliyor.

"Hayır." Arkadaşı omuz silkiyor. "Ama Jessica'yı da göremiyorum. Ona mesaj atmamı ister misin?"

Nicolas düşünceli bir ifadeyle, "Yok, sorun değil," diye yanıtlıyor. Elini mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarında gezdiriyor ve saçlarını öyle bir karıştırıyor ki

daha insani, daha savunmasız görünüyor. Bu hareket bana Alex'i hatırlatıyor ve bir an için suçluluk duygusu yüzeye çıkıyor. Kaşları çatıldı.

Mükemmel. Dudaklarım memnun bir gülümsemeye dönüşüyor. Gelecek zaferden dolayı değil, gücün tanıdık telaşı istenmeyen anıları kovaladığı için. Planım işe yarıyor.

Başımı eğerek, küçük bir sırtışıla ve birkaç kaygan adımla yeterince yaklaştım. Kayıtsızca duruyorum ve yüzündeki birkaç tutam saç tarıyorum, bardağını alırken ona alaycı bir gülümseme veriyorum. Bu neredeyse çok kolay.

"Bir şey kaybetmiş gibi görünüyorsun," diyorum, sesim sadece onun duyabileceği kadar alçak çıkıyor.

Kahverengi gözleri şüpheyle kısılıyor. "Sana ne bundan?"

"Sadece daha iyi hissetmene yardımcı olmak istiyorum." Bir elimi onunkine uzattım. "Burada insanlar böyle yapmıyor mu?"

"Hmm." Bunu düşünüyor gibi görünüyor. Sesi yankılanıyor ama loş ışık ve yüksek sesli müzik sözlerini diğerlerinden gizliyor. İçkinin sisi duyularını köreltiyor gibi görünüyor ve bir anlığına Belle'in onda gördüğünü ben de görüyorum. Uzun boylu ve yakışıklı, kendinden emin ama kibirli değil. Ve onu önemsiyor.

Yine de bunların hiçbiri bir fark yaratmıyor.

"Peki... yardımcı olabilir miyim?" Bacağım onunkine değene kadar yaklaşıyorum. "Merak etme. Bir süre burada olmayacak."

Kaşlarını çatıyor. "Nereden biliyorsun? Bekle, sen ne yaptın?"

İkiyle ikiye bir araya getirmesini izlemek çok eğlenceli. Yavaş olabilir ama aptal değil. Ve o sarhoş haliyle bile oynadığımız oyunun ciddiyetini anlıyor. Sırtışıma daha da büyüyor, zaferim görünürde.

"Henüz bir şey yok," diye mırıldanıyorum. "Ama o bakışı biliyorum. Seni videoyu izlerken gördüm. Hem de birden fazla kez. Dougie'yi kıskanıyorsun."

"Bu saçmalık," diye savunuyor, ama boşa düşüyor.

"Eminim Belle ona heyecan verici bir şey yapmana izin vermiyordur. Ama ben farklıyım. Bunu arzuluyorum."

Kirpiklerimi kırıştırmış gibi yapmanın bir anlamı yok. Dudaklarım çoktan onunkilere yapıştı, bir meydan okuma ve heyecan vaadi. Geri çekiliyor, beni tekrar değerlendiriyor, bu sefer gerçekten bana bakıyor. Gördükleri onu tatmin etmiş olmalı, çünkü bir sonraki saniyede duvara yaslanıyorum, elleri vücudumu keşfederken tenimde geziniyor. Dudaklarına karşı gülümsüyorum, kendi sırrımın tadını çıkarıyorum.

Ağzı yumuşak ve sıcak, ama sarhoş öpücüğü talepkâr. Aramızda hiç boşluk kalmayana, ihtiyacının gerginliği bizi birbirimizin içinde erimekten alıkoyan tek şey olana kadar yaklaşıyor. Bir eli saçlarıma dolanıyor, omurgamdan aşağı bir zevk titremesi gönderecek kadar sıkı çekiyor.

"Peki, sana çılgınlığı sevdiğimi ve işler kontrolden çıktığında daha da tahrik olduğumu söylesem bana inanır mısın?"

Duraklıyor, gözleri karanlıkta parlıyor. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken parmaklarını kalçamdan geçirip bacaklarımın arasındaki sıcaklığa bastırıyor. Beni burada, tüm partinin görebileceği açıklıkta almasına izin vermek çok kolay olurdu ama ben o kadar deli değilim.

Dokunuşu beni yakıyor, ona doğru eğilmek, parmaklarının iç çamaşırımın altından kaymasına izin vermek ve beni yere yatırmak istememe neden oluyor. Bu fikir kesinlikle içimdeki kötü kızı ortaya çıkarıyor. Yine de direniyorum. Henüz tüm haysiyetimi kaybetmedim.

"Banyo mu?" Sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle nefes alıyorum.

Başını sallıyor, bileğimden tutup beni kalabalığa doğru çekiyor. Odanın diğer tarafına doğru ilerlerken sarhoş sesleri tutarsız bir gürültüye dönüşüyor. Gözlerin üzerimizde olduğunu, fısıltıların bizi takip ettiğini hissedebiliyorum. Onları görmezden gelebilsem de Belle'in bunu yapmayacağını biliyorum. Nicolas başını çevirip bir çıkış arıyor, ben de elini tutup yol gösteriyorum, avucu benimkinde sıcacık.

Banyo kapısı kapanır kapanmaz dudakları tekrar dudaklarımı buluyor ve içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Her dokunuş sisi yakıyor, kafamı temizliyor. Beni kapıya doğru itiyor, kalçaları benimkilere sürtünüyor. Aramıza uzanıp pantolonunun paçasını çekiştiriyorum. Becerikli parmaklarımla fermuarını açıyorum, kaya gibi sertleşmiş siki kumaşı zorluyor. Parmaklarımı ipeksi pürüzsüzlükteki şaftının üzerinde kaydırıyorum, nabzının hızlandığını hissediyorum. Daha sıkı kavıyorum, daha fazlasını hissetmek için can atıyorum.

"Kendini tutma," diyorum şaftını nazikçe sıkarken, sonra dudaklarımı onu hafifçe sıyıracak kadar geri çekiyorum.

Alçak bir hırıltı göğsümde yankılanıyor ve kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Gömleğimin askısını çekiştiriyor ve göğüslerimi ortaya çıkarmak için aşağı doğru itiyor. Tek bir akıcı hareketle aşağı uzanıp mini eteğimi yukarı çekiyor, başparmağı külotumun ince kumaşının altından kayıyor ve okşuyor. Gözlerimi kapatıyorum, klitorisime sürtünürken hislerin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Parmağı ıslak amıma batana kadar aşağı doğru inmeye devam ederken nefesim kesiliyor. İçime girerken çıkan iniltiye engel olamıyorum. Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki. Daha fazlası için çaresizce ona karşı koyuyorum.

Bir parmak daha ekliyor, pompalıyor ve geriyor. Diğer eli kıcıma doğru kayıyor, beni daha derine sokarken sıkıca kavıyor. Her hareketinde zevk artıyor. Tırnaklarımı omzuna geçiriyorum, o daha sert vurdukça ona karşı eğiliyorum. Zevk, yoğunluk sarhoş edici.

Sıcak nefesi üzerimde dolaşıyor. "Bunu yapmamalıyız."

"Yani, dur." Gözlerine bakıyorum. "Ama o zaman bu şansı bir daha yakalayamazsın. Kabul et."

Bakışlarında bir şey değişiyor, daha önce fark etmediğim gölgeli bir yön, sonra bir sonraki an, beni havaya kaldırıyor, sırtımı duvara doğru itiyor ve tereddüt etmeden aleti içime giriyor. Kısa bir rahatsızlık dalgası zevki gölgeliyor, sonra aniden tek hissettiğim arzu oluyor. Onun içimde hareket etmesine duyduğum ihtiyaç odaklanabildiğim tek şey. "Tanrım, Belle, çok ıslaksın."

Onun adı içimde bir şok dalgası yarattı. Bunu bilerek mi yapıyor, yoksa düşündüğümünden daha mı sarhoş? Bu gerçekten önemli mi?

"Hoşuna gitti mi?"

Beni duvara bastırıp sikini daha derine sokuyor. Bana sürtünürken dudaklarımdan kısık bir inilti kaçıyor, basınç artıyor. Eğilip beni sertçe öperken kirli sakalları yanağımı çiziyor.

Bu çok fazla, çok hızlı ve kendimi onu iterken buluyorum. "Dizlerinin üzerine çök," diyorum o itiraz ederek inlerken ama hemen beyaz döşemeli zemine yerleşiyor.

Kapıya yaslandığımda eteğim ayaklarımın dibine düşüyor. Nicolas hiç vakit kaybetmeden bacaklarımın arasına yerleşiyor, elleri hassas tenimin üzerinde geziniyor. Neredeyse benimle alay ediyordu.

Beni ayırdığında ve dili iç uyluğumu sıyırdığında nefesim kesiliyor ve hızlı bir ürperti duyuyorum.

"Bana ne istediğini söyle, Belle. Seni buradan yalamamı ister misin?" Dilini uyluğumun kıvrımından geçirip dizime doğru sürüklüyor.

Tek yapabildiğim çılgınca bir inleme. Dilini klitorisimin etrafında tekrar tekrar dolaştırıyor, ta ki ben kıvranıp yüzüne sürtünene ve serbest bırakılması için yalvarana kadar.

"Yine benim sıram," diye homurdanıyor, sikini kavıyor ve birkaç kez kendini okşuyor. "Nasıl istersin?"

Sertçe yutkunuyorum, sıcaklık tenimi alevlendiriyor. *Her şeyi* söylemek istiyorum. Beni düşünemeyecek hale gelene kadar, başka hiçbir şey kalmayana kadar becermesini istiyorum. Aşağı uzanıyorum,

Daha da yaklaşıp klitorisime baskı yaparak beni tehlikeli bir şekilde yaklaştıırken parmaklarımı yumuşak saçlarına gömüyorum.

"Beni nerede istiyorsun?"

"İçimde," diye inliyorum ve sağ bacağıma hafifçe kaldırıyorum. Sert siki sırlıslam olmuş amımın dudakları arasından kayıyor, ucu girişimi okşuyor. Birden kapı kolundan bir tıkırtı geliyor, yavaşça dönüyor. Nicolas'a tutunuyorum, çekip gitmediğinden emin oluyorum. İçeri girmek üzere olan her kimse, resmin tamamını görmesini istiyorum.

Nicolas'ın gözleri açılıyor ve beni itmeye çalışıyor ama ben ona bir parazit gibi tutunuyorum. Kollarım boynuna dolandı ve bacaklarım beline dolandı. Aleti, kapı tamamen açılmadan önce çekip çıkaramayacağı kadar içimde.

Hay sikeyim. Umarım Belle'dir. Ve ahşap kapı nihayet çatırdayarak açıldığında, erkek arkadaşıyla banyoda yarı çıplak ve çoktan taşaklarıma kadar damlayan amıma girmiş halimi gördüğünde yüzündeki şaşkın ifade ortaya çıktığında, kalbim yerinden çıkacak. Umduğum her şey ve daha fazlası.

Banyo kapısı yumuşak bir tıkırtıyla açılır ve Belle'in silueti kapı aralığında belirir. Saatlerce uğraşıp seçtiği tasarım elbisesi aceleyle geldiği için hafifçe kırışmış, bukleleri nemden kabarmaya başlamıştı bile. Tam da planladığım gibi. Önündeki manzarayı gördüğünde yüzünde hayal ettiğim her şey vardı: şok ve ihanet.

"Belle," diyorum muzipçe sıratarak. "Sonunda onun için neden bu kadar deli olduğunu anladım. Bu harika hissettiriyor." Kelimelerin tadı dilimde zafer gibi, şimdiye kadar içtiğim tüm kokteyllerden daha tatlı.

Çenesi düşer. "Ne... bu ne cüret. Bırak lan onu!" diye bağırıyor, yanakları lekeli bir kırmızıya boyanıyor. "Nicolas, bununla ne yapıyorsun?"

Sözünü bitirmesine fırsat vermeden kendimi erkeğinden kurtarıyorum. "Bizi yakaladın." Sırıyorum. "Sanırım burada işimiz bitti."

Onu bıraktığımda iç duvarlarım kasılıyor; döllerimle ıslanmış. Kalçalarım yapış yapış, dudaklarım da öyle. Bir an durup birbirimize konuşmak için meydan okuyoruz. Şok Nicolas'ı hemen ayıltıyor. Sertçe yutkunuyor.

"Belle, açıklayabilirim-" diye söze başlar ama Belle keskin bir solukla sözünü keser.

Onu tamamen görmezden gelerek bana doğru fırlıyor. Ama ben bir adım öndeyim. Onu itip geçiyorum ve neredeyse kaçıyorum, ikisini olayları çözmeleri için bırakıyorum ve külotumu acılarına bir katman daha eklemek için geride bırakıyorum. İntikamın tatlı tadı.

Herkesin dikkati dağılmışken kalabalığın arasından sıyrılıp çıkış noktamı buluyorum. Tek yapmam gereken dışarı çıkmak ve partinin bunaltıcı havasından kaçmak. Vücudumun rahatladığını, tüm gerginliğimin gittiğini hissedebiliyorum. Ağzımın kenarında memnun bir gülümseme beliriyor. Belle'in itibarı bu olaydan sağ çıkabilir ama Nicolas bu işten yara almadan kurtulabilecek durumda değil. Kendini savunmaya çalışsa bile, kim güzel ve mükemmel kraliçenin sözleri yerine bir hilekârın sözlerine inanır ki?

Okyanusa bakan taş parmaklığa yaslanıp derin bir nefes alıyorum ve yavaşça nefes veriyorum. Tertemiz, tuzlu hava kızarmış tenimi serinletiyor ve kıyıya vuran dalgaların sesi beni rahatlatıyor. Tatmin edici bir geceyi sonlandırmak için mükemmel bir yol.

Ayak sesleri dalgaların gürültüsünden zar zor duyuluyor, ama sonra elbise ayakkabılarının tıkırtısı beni gerçeğe geri getiriyor. Kalbim hızla çarparken, Erik'in kapı aralığına yaslanmış, dikkatle beni izlediğini görmek için dönüyorum.

"Oldukça iyi bir performanstı," diyor dudaklarında bir gülümseme ifadesiyle. "Yine de perde kapandıktan sonra ne olacağını gerçekten düşündün mü merak ediyorum."

Omuz silkip suya geri dönüyorum. "Hepsi bir oyun, değil mi?"

Başını hafifçe yana eğerek bir adım öne çıkıyor. "Senin oynadığın gibi değil. Çoğu insan düşmanının erkek arkadaşını burnunun dibinde becermeye cesaret edemez."

Saçlarımı omzumun üzerinden geriye atarak gülüyorum. "Çoğu insan yakalanmazdı. İnan bana, Belle daha kötüsünü hak ediyordu. Ama ben daha çok senin nasıl oynayacağınla ilgileniyorum."

"Merak etmeyin." Rayların üzerinden aşağıdaki karanlık suya bakıyor. "Yakında anlayacaksın."

Sesi hafif ama altındaki meydan okumayı duyabiliyorum. İçgüdülerim bana onun görüldüğünden daha tehlikeli olduğunu söylüyor ama zorlama isteğime karşı koyamıyorum. Eğer bu gerçekten bir oyunsa, kazanmasına izin vermeyeceğim.

Bir adım daha yaklaşıyorum, bedenlerimiz neredeyse birbirine değene kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Peki, bu bir teklif mi yoksa tehdit mi?" Sesim alçak ve baştan çıkarıcı bir şekilde soruyorum.

Bir kaşını kaldırıyor ve başını sallıyor. "İçine başkasının sikini aldıktan dakikalar sonra sana dokunacağımı cidden düşünüyorsan, düşündüğünden daha da sapkınsın." Sözleri, muhtemelen bütün gece duyduğum ilk dürüst sözler oldukları için, olması gerekenden daha derin kesiyor. Onun gözlerinde, kendi yansımadı kaçınmaya çalıştığım bir şeyi görüyorum

-Bu oyunları oynamanın maliyeti.

Hayal kırıklığı içimde yanıp sönüyor ve geri çekilip ona alan açma dürtüsüyle savaşıyorum. Gururum bunu kabul etmeme izin vermiyor, ama benimle konuşma şeklinden sonra bile onun ilgisini çekiyorum. Zaferin tadını, tatminin tatlı tadını istiyorum. Onu açıklayamadığım bir şekilde istiyorum. Sanki o benim çok lezzetli pastamın üstünde olmasını istediğim kiraz gibi.

"Görüşürüz Erik," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Kim bilir, belki bir dahaki sefere amımın içinde senin sikin olur." Kaba sözler beni bakışlarındaki gerçeklerden koruyan bir zırh gibi.

O cevap vermeden önce dönüp uzaklaşıyorum, okyanus esintisi üzerime vuruyor. Belle ve Nicolas kendi partilerine, popülerliklerine ve imparatorluklarına sahip olabilirler. Bunların hiçbiri benim için önemli değil. Tek umursadığım beni inciten ya da tehdit eden herkesten öç almak ve şimdilik geriye kimse kalmadı. Bu hak edilmiş bir zafer ve tadını çıkarmaya kararlıyım. Sadece bir gece için bile olsa.

CHAPTER SEVEN

Sonrası

Ak balıkçılın tadı acıdır, intikamla tatlandırıldığında bile. Parmaklarımı Shark Bay'in kütüphane kulesindeki eski deri ciltlerin üzerinde gezdiriyorum, dün gece kopardığım fırtınadan geçici sığınağım. Ertesi sabah boş hissediyorum, Belle'e karşı kazandığım zafer gün ışığının sert gerçeklik kontrolüyle çoktan lekelenmişti. Altımda öğrenciler, yukarıdan izlendiklerinin farkında olmadan, özenle hazırlanmış bir satranç tahtasındaki taşlar gibi avluda geziniyorlar. Devasa gotik pencereler sahneyi mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor - minyatürde oynayan ayrıcalıklı hayatlar, dramları bu duvarların içinde çok önemli ama ötesinde tamamen anlamsız. Belle ve Nicolas'ın henüz patlayıp patlamadıklarını ve bu düşüncenin beni neden beklediğimden daha az tatmin ettiğini merak ediyorum.

Öğrenciler aşağıda dolaşüyor, sesleri sessiz fısıltılarla kırışlardan yukarı taşıyor. Benim bulunduğum noktadan bakıldığında, satranç tahtasındaki taşlar gibi görünüyorlar ve tahmin edilebilir bir düzende hareket ediyorlar. Ama artık hangi oyunu oynadığımdan ya da bir taştan ziyade bir oyuncu olup olmadığımı bile emin değilim.

Sandalyeye yaslanıyorum, önümdeki metne odaklanmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Macbeth'in ahlaki şu anda önemsiz. Dedikoduları duymak ve Belle'in nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum. Nicolas'ın davranışları için kendini suçlayacak mı? Olanları ona artık güvenemeyeceğinin bir işareti olarak mı görecek?

Bu noktayı stratejik olarak seçtim; kütüphanenin en üst katı Belle'in ders aralarında köleleriyle vakit geçirmeyi sevdiği avlunun mükemmel bir manzarasını sunuyor. Buradan, çapraz ateşin içine çekilmeden dramının ortaya çıkışını izleyebilirim. Henüz ortaya çıkmadı ama fısıltılar şimdiden yayılmaya başladı. Öğrenci grupları bir araya toplanmış, başlarını eğmiş

son dedikoduları paylaşıyorlar. Birkaç dakikada bir, biri pencereye bakıyor, sonra beni izlerken yakalayınca hızla başka tarafa bakıyor. Benim hakkımda konuştukları çok açık ve her ne konuşulduysa, hiç iyi değil. Benim için değil.

Aralarında şöyle bir konuşma geçtiğini hayal edebiliyorum: "Videonun sosyal medyada yayıldığını duydunuz mu? Bir gazetede gördüm.

Birinin hikayesi! Tanrım, Nicolas'ın onu banyoda becerdiğine inanamıyorum."

"Peki ya o? Onu kendi isteğiyle becerdi."

"Bakın, kafasının karışık olduğunu biliyorum ama ben olsam ona dokunmazdım. O deli ve çok ileri gitmeden birinin ona haddini bildirmesi gerekiyor."

Midemde asit çalkalanıyor. Fısıltılar bu kutsal koridorlarda zehir gibi yayılacak, her anlatılan bir öncekinden daha çarpık olacak. Shark Bay'de hikayelerin nasıl geliştiğini duydum - "onu öptü" ne kadar çabuk "onu herkesin önünde becerdi"ye dönüşüyor. Ama bırak konuşsunlar. Benim itibarım her şeye dayanabilir. Çatlakları ve kırıkları inşa ettim, fırtınaları atlattım ve karanlığı kucakladım. Kendimi onların nefretiyle büyüyen ve korkularıyla beslenen bir şeye dönüştürdüm. Eğer bir canavar görmek istiyorlarsa, onlara bir tane vereceğim.

Günün sert ışığında zafer farklı hissettiriyor. Dün gece, intikam ve adrenalinle kafam güzelken, Belle'e sonunda burada gücün gerçekte kimde olduğunu gösterdiğimi sanmıştım. Ama şimdi... Şimdi tek düşünebildiğim Alex'in bana eskiden nasıl baktığı. Sanki değerli bir şeymişim gibi, dönüştüğüm bu içi boş şey değil. Onun dokunuşunun anısı herkesten daha sıcak. Onu bir uyuşturucu gibi arzuluyorum, asla bulamayacağım bir yüksekliğin peşindeyim. Ama denemeye devam edeceğim. Acıyı uyuşturmak ve onu uzak tutmak için her şeyi yaparım.

Masamın üzerine düşen bir gölge beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Erik olduğunu anlamak için dönmeme gerek yok. O yakınımdayken hava değişiyor, tam olarak adlandıramadığım bir şeyle yüklü hale geliyor. Yansıması yanımdaki pencerede belirliyor, o tedirgin edici gri gözler yüzüme sabitlenmiş. Bana ufukta toplanan ve kaos vaat eden fırtına bulutlarını hatırlatıyorlar. Yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyor, benimkinin yanındaki sandalyeye otururken dikkatli bir zarafet sergiliyor. Sırıttırıyor ve bir yığın kitabı yere bırakıyor. "Dün gece oldukça iyi bir gösteri yaptın." Dün bana söylediklerini aşağı yukarı tekrarlıyor.

"Buraya bana ahlak dersi vermeye geldiysen, kendine sakla," diyorum, sesimi dikkatle nötr tutarak. Ama parmaklarım bana ihanet ediyor, endişeli bir şekilde

kitabın sırtına karşı ritim. Ne kadar uygun. "Hiç havamda değilim." "Ders vermek yok." Arkasına yaslandı, beni o rahatsız edici doğrudan bakışıyla inceledi.

Bakışları. Gözleminde neredeyse klinik bir şey var, sanki her hareketimi inceliyor. "Artık tamamen ayık olduğuna ve bunu atlattığına göre, buna değip değmediğini merak ediyorum."

Soru olması gerekenden daha sert geliyor, muhtemelen sabahtan beri kendime aynı şeyi sorduğum için. İntikamın verdiği tatmin duygusu çoktan kayboldu ve geride temizleyemediğim acı bir tat bıraktı. Yumruklarım masanın altında sıkılıyor. "Beni başka bir şeye mi ikna etmeye çalışıyorsun? Belki de odana gelip koca sikini yalamam için?"

Yüz ifadesi neredeyse belli belirsiz değişiyor - belki hayal kırıklığı, belki de daha derin bir şey. "Hayır." Kıbarca gülümsüyor, ancak yüzeyin altında gizlenen bir miktar zehir var. "Sana bununla ilgilenmediğimi zaten söyledim."

Reddedilmek olması gerekenden daha fazla acı veriyor. İstenmeye alışkınım, sadece bedenim için bile olsa. Görülmek -gerçekten görülmek- çok daha korkutucu. Başımı eğiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana eşcinsel olduğunu söyleme."

Erik elime uzanıyor ve onu kasıklarının üzerine koyuyor. Dokunuşumla siki seğiriyor.

Hafifçe kıkırdıyor. "Eşcinselmişim gibi mi hissediyorsun?" Pantolonu sıkı, gözleri yüzüme dikilmiş ve düşüncelerim onları tekrar toparlayamayacak kadar dağınık. Her şey onunla bir oyun ve şu ana kadar stratejisine karşı koyacak bir şey bulamadım. Bana bakışında, benimle konuşmasında bir şeyler var... her şey bana alay ediyormuş gibi geliyor ve bu beni korkutuyor. Bu his göğsümde ağırlaşıyor ve biliyorum, tüm içgüdülerim bana karşılık vermem gerektiğini söylüyor.

Ona bakıyorum, gözlerindeki altın rengi ışık parçacıklarını, çenesinin çizgisini, dudaklarının kıvrımını ezberliyorum. Ne aradığımdan ya da onu bulduğumda ne yapacağımdan emin değilim. Ama onu bulacağıma dair iyi bir his var içimde ve o beni aramasa bile, onun da beni bulacağına dair bir önsezim var.

"İyi," diyorum ve elimi geri çekiyorum. "Sen eşcinsel değilsin."

"Tabii ki değilim," diye cevap veriyor, sözlerinde ne bir zafer duygusu var ne de dudaklarında sırıtmaya dair bir ipucu.

"Ne istiyorsun o zaman?" Hayal kırıklığımın her zamanki dikkatli kontrolümden kaçmasına izin vererek talep ediyorum. "Neden buradasın?"

Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Belki de sadece arkadaş olmak istiyordumdur."

Yüzünü inceliyorum, herhangi bir aldatma izi arıyorum ama bulamıyorum. Gerçekten bu kadar saf olabilir mi? Yoksa o da mı beni manipüle etmeye çalışıyor? Her iki durumda da ona güvenmem gerektiğinden emin değilim.

"Bunun yerine odana gidip işimize bakmaya ne dersin?" Ben öneriyorum. Gri gözleri sırlarının gölgelerini yansıtıyor gibi görünüyor ve anın samimiyeti kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor. "Bahse girerim uzun zamandır sikilmedin."

Yüz ifadesi değişmiyor ama kasları geriliyor ve bir şeylerin peşinde olduğumu anlıyorum. Belki de bu onu anlamamanın, buraya gönderilmesinin gerçek nedenini çözmenin anahtarıdır.

Boğazını temizleyerek aramızdaki gerginliği bozuyor. "Benim gerçekten aptal olduğumu düşünüyor olmalısın," diyor. Sesi bir oktav alçaldı ve omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti gönderdi.

"Benim ne düşündüğüm önemli değil," diye karşılık veriyorum, ses tonum alaycı. "Şimdi beni ne kadar sert ve sert sikebileceğini gösterecek misin?" Daha yakına eğilip nefesimin boynunda gezinmesine izin veriyorum. Kolonyasının kokusunu alabiliyorum - yıllanmış viski ve deri ciltli kitaplar gibi pahalı ve karanlık bir şey.

"Nazik olabilirim," diye fısıldıyor kulağıma. Bu sözlerdeki vaat kalçalarımın sıkışmasına neden oluyor. Naziklikte şiddetten daha tehlikeli bir şey var; özenle inşa edilmiş tüm duvarlarımı yıkmakla tehdit ediyor.

Uzanıp kotunun önünü tekrar avuçluyorum. Aleti taş gibi sertleşmiş, malzemeyi zorluyor. Uzun bir iç geçiriyor ve elimi çekip kendi ereksiyonunu kavırıyor. "Yapma," diye uyarıyor ve yoğunluğundaki bir şey beni boyun eğmeye itiyor.

Ve bundan nefret ediyorum. Üzerimdeki bu kontrolünden nefret ediyorum.

"Tamam, sen eşcinsel değilsin. Benimle ilgilenmiyorsun. O zaman lütfen git." Ses tonum beklediğimden daha sert çıktı ama bu Erik'i durdurmadı. Yumuşak bir kıkırdamayla sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Tek gecelik ilişkilerle ilgilenmiyorum," diyor ve gözlerindeki kıvılcım alevleniyor. "Yani, oynamak için bir oyuncak arıyorsan, ben o değilim."

"Bu öyle bir şey değil." Kelimeleri ısırarak söylüyorum, sesimin titrememesi için dua ediyorum. Bana ne yapıyor?

"O zaman ne hakkında?" Başını iki yana eğip beni inceliyor. O gri gözler çok şey görüyor ve ben gerçeği ondan saklayamam.

"Eğlence," diyorum, sakın kalmaya çalışarak, öfke ve yalnızlığımın kelimelerime sızmasına izin vermemeye çalışarak. "Dikkat dağıtıcı."

Çok yakınımnda, kokusu ılık tarçın ve soğuk bir esinti gibi. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve içimde bir şey kabarıyor, tehlikeyle karışık bir özlem. Bana nasıl böyle hissettirebilir?

"Eğlence mi istiyorsun?" Daha yakına eğiliyor, nefesi boynuma değıyor. "Dikkatini dağıtmak mı istiyorsun?"

"Evet." Dudaklarımı ısıyorum, sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyorum.

"Adayı gördün mü?" diye soruyor, sorusu o kadar ani ki anlamam bir an alıyor.

"Ada mı?" Tekrar ediyorum.

Sırıttıyor. "Evet. Çok güzel. Etrafında her zaman yürüyüş yaparım."

"Gerçekten ciddi misin?" Şaşırmış gibi görünmek istemezdim ama herkesin ya aşırı temkinli ya da aşırı umursamaz olmasına alışkınım. Erik bana ikisi de gibi gelmedi.

"Çok ciddiym," diye söz veriyor. "Söz veriyorum bayılacaksınız. Güney uçurumundan manzara muhteşem."

"Bu lanet bir numara mı?" Ben de ona karşılık verdim. "Benimle eğlenmekle ilgilenmiyorsan, birlikte vakit geçirmemizin ne anlamı var?"

"Bu arkadaşların yaptığı bir şey değil mi?" diye soruyor. "Birlikte zaman geçirmek?"

Bir an duraksadım. "Arkadaş mıyız?"

"Oraya doğru gidiyoruz," diye yanıtıyor. "Demek istediğim, beni sürekli baştan çıkarmaya çalışmayı bıraksan daha iyi olur. Senden etkilensem de tavırlarından hoşlanmıyorum."

Küstahlığı beni yeni ve öfkeli bir sessizliğe sürüklüyor.

"Anlaştık." Ayağa kalkar ve kitaplarını alır. "Dersten sonra benimle avluda buluş."

Sonra da dönüp uzaklaşıyor.

"Siktir git!" Arkasından bağıriyorum. Erik koridorda gözden kaybolmadan önce dönüp göz kırptıyor ve beni işleyebileceğimden daha fazla duyguyla baş başa bırakıyor.

Belle avluda görünmek için o anı seçer, iki yanında bir sürü kölesi vardır. Sırtı dik, çenesi yukarıda. Görünüşün aldatıcı olabileceğini herkesten iyi biliyorum ama dışarıdan bakan biri için kendinden emin ve derli toplu görünüyor. Üniforması kusursuz, tek bir saç teli bile yerinde değil. Yine de gözlerindeki acıyı görüyorum ve bu bende onu tekrar tekrar incitme isteğı uyandırıyor. O sürtük bunu ve çok daha fazlasını hak ediyor.

Kendi kendime gülümsüyorum ve kitaplarımı topluyorum. Yeterince gördüm. Düşmanımı geçici olarak alt etmiş olsam da savaşı kazandığımı düşünecek kadar hayalperest değilim. Hayır, bu sadece bir savaştı. Belle ve benim, birimiz pes edene kadar önümüzde uzun bir yol var.

Kütüphaneden çıkıp günün son dersine doğru yürürken düşüncelerim Erik'e dönüyor. Onda çekici bir şeyler var, içimdeki en karanlık kısımları harekete geçiren bir şeyler. Onun küçük gezisine katılmak cazip geliyor. Ama ona gerçekten güvenebilir miyim? Güven, Alex'ten beri kendime izin vermediğim bir lüks. Beni gerçekten adayı görmeye götürecek mi, yoksa bu sadece güvenimi kazanmak için başka bir taktik mi? Bana zaten tek gecelik bir ilişki istemediğini söyledi, ama benimle ilgilenmiyorsa neyin peşinde? Ve neden reddetmesi onu daha çok istememe neden oluyor? Onun nedenlerini okumaya çalıştıkça sorular zihnimde dönüp duruyor. Gerçek şu ki, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tam olarak değil. Ama belki de onu bu kadar tehlikeli ve karşı konulmaz yapan da budur. Onunla gitmemeye karar vermeliyim ama her zamanki gibi merakım galip geliyor. Bu sefer, beni istediği yere götürmesine izin vereceğim.

Kim bilir, belki de beni şaşırtabileceğini kanıtlar. Ne de olsa en büyüleyici canavarlar hep şaşırtır.

CHAPTER EIGHT

Randevu Olmayan Bir Randevu

Öğleden sonra güneşi, Erik'in onu beklememi söylediği Shark Bay'in avlusuna uzun gölgeler düşürüyor. Sadık evcil hayvanlar gibi beni takip eden fısıltıları duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyorum. Şimdiye kadar Nicolas'la banyoda seviştiğim haberi kampüsün geri kalanına yayılmıştı. İşin garibi, hikâyenin her versiyonu bir öncekinden daha müstehcen. Sadece bugün en az üç farklı versiyon duydum ve her seferinde beni daha kötü biri olarak resmettiler. Bırak konuşsunlar. Dedikoduları bana zaten kendime verdiğim zarardan daha fazla zarar veremez.

Okyanusa bakıyorum, dalgaların taş kıyı şeridine çarpışını, martıların öğrencilerin attığı yiyecek parçalarını kapmak için aşağı süzülüşünü izliyorum. Erik hangi cehennemde?

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum; ailemden yeni bir mesaj yok, bu da her zamanki tehditlerinden daha tedirgin edici. Sessizlik fırtına öncesi sessizlik gibi geliyor ve ben sakinliğe karşı temkinli olmayı öğrendim. Hafif bir esinti okyanusun tuz kokusunu taşıyor, saçlarımı ve üniforma eteğimin pililerini karıştırıyor. Üzerimi değiştirmeliydim ama bir yanımda Erik'in neye bulaştığını tam olarak görmesini istiyor - karmaşayı, skandalı, her şeyi. Bu şekilde, eğer ben onu neyin harekete geçirdiğini anlayamazsam, o da beni neyin harekete geçirdiğini anlamakta zorlanacaktır.

"Maceraya hazır mısın?" Erik'in sesi beni arkamdan ırkiltiyor. Üniformasını çıkarıp koyu renk bir kot pantolon ve gözlerini fırtına bulutlarına benzeten gri bir tişört giymiş. Bir omzuna küçük bir sırt çantası asmış ve piknik sepetine benzeyen bir şey taşıyor. Bu görüntü o kadar normal ki göğsüm ağrıyor.

"Duruma göre değişir." Sepete şüpheyle bakıyorum. "Beni zehirlemeyi mi planlıyorsun?"

Sırtarak sepete uzanıyor ve bana bir yumurtalı sandviç uzatıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Dikkatli bir ısırik alıyorum. Yumurtaların tadı biraz limon gibi ve ekmek taze. Hayatta kalma dürtüm arka planda çığlık atarak durmamı söylüyor. Ama bir kez olsun içgüdülerime uyup istediğimi yiyorum. En azından şimdilik. "Vay canına, bu çok lezzetli."

Kıkırdıyor ve midemdeki bir şey haince çırpınıyor. "Ölmeni isteseydim, bunun için güzel bir yemeği ziyan etmezdim." Sandviğimi benden alıp sepete geri koyuyor ve kampüsten uzaklaşan küçük patikalardan birine doğru yürümeye başlıyor, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyor. "Haydi, Kraliçe. Bana neyden yapıldığını göster."

Sesindeki meydan okuma omurgamı dikleştiriyor. Kolay adımlarına ayak uydurarak yanına düşüyorum. "Biliyorsun, çoğu erkek beni ilk etapta reddetmez, ama reddetseler bile benimle takılma zahmetine girmezler. Senin amacın ne?"

"Belki de sadece karmaşık kadınlarla birlikte olmaktan hoşlanıyorumdur." Bizi bir sürü ağacın arasından geçen dar bir yola götürüyor. Dallar üzerimizde bir gölgelik oluşturuyor. Gölgede sıcaklık biraz düşüyor ve çıplak kollarımın tüyleri diken diken oluyor.

"Karmaşık mı?" Gülüyorum, ses yakındaki dallardan birkaç kuşu dağıtacak kadar keskin. "Artık böyle mi adlandırıyoruz?"

"İlginç mi?" Erik teklif ediyor. "Tahmin edilemez mi? Zeki mi? Seksi mi?" Erik aniden durup yüzünü bana dönüyor. İfadesi ciddi, o gri gözler her zamanki gibi çok şey görüyor. "Sen buna ne derdin?"

Boğazım aniden kurudu, kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Böyle bir soru beklemiyordum. Ben kendime ne diyorum? Kırık mı? Tehlikeli mi? Destansı boyutlarda kozmik bir karmaşa mı? Özenle yaptığım maskemi korumaya çalışarak omuz silkmekle yetiniyorum. "Bugünlerde çoğu insan 'çılgın sürtük' diyor."

"Ah." Küçük bir gülümseme veriyor ve tekrar yürümeye başlıyor. "Çoğu insan aptaldır." Alçak bir dalın altına eğiliyor. "Ayrıca, etiketleri her zaman oldukça yararsız bulmuşumdur. Asla tüm hikayeyi anlatmazlar."

"Peki benim hangi hikâyeyi anlattığımı düşünüyorsun?" Kelimeler niyet ettiğimden daha savunmasız çıkıyor ve hemen geri almak istiyorum.

Erik uzun bir süre sessiz kalıyor, açıkta kalan köklerin üzerinden dikkatle ilerliyor. "Bence," diyor sonunda, "her ne hikâye anlatıyorsan

insanların gerçek olana çok yakından bakmasını engelliyor."

Gözlem çok yakınıma geliyor ve göğsüm sıkışıyor. Tepki vermek yerine ayağımı basmaya odaklanıyorum, yol yukarı doğru daha dik bir şekilde eğilmeye başladığında minnettar oluyorum. Fiziksel efor nefes alış verişimin hızlanması için bana bir bahane veriyor. Patika düzleştğinde, ana kampüsü arkamızda, batan güneşin çerçevelediği sarmaşık kaplı binalar denizinde görünce şaşırıyorum. Bunun ötesinde, okyanus mavi ve altın tonlarında ufka doğru uzanıyor.

Erik bizi daha engebeli bir patikaya götürerek daha da yükseğe tırmanmamızı sağlıyor. Bunu sessizlik içinde yapıyoruz; tek ses ayak seslerimizden ve uzaktaki dalgaların çarpışmasından geliyor. Patika kayalıklaşıyor ve yön bulmak için daha fazla dikkat gerektiriyor. Erik ara sıra uzanıp özellikle zorlu noktalarda bana yardım ediyor ama ben yardımı görmezden geldiğimde zorlamıyor.

"Neredeyse vardık," diye söz veriyor üçüncü kez kaymamdan sonra. "Sadece biraz daha."

"Eğer burada ölürsem, seni öldürürüm," diye mırıldanıyorum, açıktaki bir ağaç köküne tutunarak kendimi sabitliyorum.

"Not edildi." Bir kaya parçasına tırmanıyor. Yol aniden nefesimi kesen bir deniz manzarasına sahip bir uçuruma açılıyor. Okyanus ve gökyüzü ufka kadar masmavi ve dalgalar çok aşağıdaki sert kayalara çarpıyor. Öğleden sonra güneşi suyu sıvı altına çeviriyor ve güçlü bir esinti tuz ve özgürlük kokusunu taşıyor.

Erik yere doğru eliyle işaret ediyor. Uçurumun geri kalanının hemen üzerinde, kayalardan ve alılıklardan oluşan küçük bir duvarla korunan düz, pürüzsüz bir taşlık alan bulunuyor. "Piknik yapmak için bana katılmak ister misin?" Uzun bacaklarını kenardan sarkıtarak oturuyor ve çantasını açarak içinde bir şişe şarap ve birkaç meze tabağı buluyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Yanına oturarak inledim.

"Ne?" Şişeyi alıyor ve pratik bir kolaylıkla açıyor. "ok fazla çaba mı?"

"Hayır." Şişeyi ondan kaptım ve uzun bir yudum aldım. "Lanet topuğum yakalandı, hepsi bu."

Elimden şarabı aldı ve bir yudum içti. "Korkunç bir çıkmaz."

"İğneleme yeteneğın olduğunu bilmiyordum." Ona kızgınlık ve eğlence karışımı bir duyguyla bakıyorum.

"Büyük Luna Kraliçesi'nin bir yürüyüşü kaldıramayacağını bilmiyordum." Bana sırtıyor. "Yine de buradayız."

"Her şeyin üstesinden gelebilirim." Sözlerim boğuk ve nefessiz çıkıyor. Gülümsemesi derinleşiyor, gözleri son güneş ışığında parlıyor. "Etkileyici, değil mi? Manzarayı kastediyorum. Burayı ilk haftamda buldum. Burada. Burası benim favori kaçış yerim haline geldi."

Uçurumun sonuna doğru ilerliyorum ve ayak parmaklarımın kenardan sarkmasına izin veriyorum. Yükseklik başımı döndürüyor ve heyecanlandırıyor. "Çok kolay olurdu," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime. "Sadece bir adım."

"Luna." Sesi keskin, beklediğimden daha yakın. "Geri çekil." "Rahatla." Gözlerimi deviriyorum ama kenardan küçük bir adım uzaklaşıyorum. "Ben

Aslında atlamayacağım. Sadece yapabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor."

"Bu düşündüğün kadar rahatlatıcı değil." Nispeten düz bir yere oturdu ve sandviçim de dahil olmak üzere geri kalan yiyecekleri yerleştirmeye başladı. "Otur. Bir kez olsun votka ve pişmanlık olmayan bir şeyler ye."

Bu yorum beni içten bir kahrkahaıyla irkiliyor. Battaniyenin üzerine uzanıp uzattığı plastik şarap kadehini kabul ediyorum. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Öyle de denebilir." Şarabı ustalıkla dolduruyor, sonra dirseklerine yaslanıyor. "Shark Bay'e bagajıyla gelen tek kişi sen değilsin diyelim. Hepimiz bir sebepten dolayı buradayız."

"Öyle mi?" Şaraptan bir yudum alıyorum - güzel, muhtemelen çoğu insanın haftalık market bütçesinden daha değerli. "Anlat bakalım. Erik Stone hangi karanlık sırları saklıyor?"

Düşünerek bir parça ekmek koparıyor. "Bir takasa ne dersin? Hikâyeye karşılık hikâye?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bu hikâyeye göre değişir."

"Çok ağır bir şey değil." Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Ufaktan başlayalım. Shark Bay'e gerçekten neden geldin?"

"Nedenini biliyorsun. Kontrolden çıktım, hatırladın mı?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum ama yüzümden bir şeyler okunuyor olmalı çünkü ifadesi yumuşuyor.

"Bu resmi hikaye," diyor. "Ben daha çok gerçek olanla ilgileniyorum."

Zaman kazanmak için şaraptan bir yudum daha alıyorum ve kadehimin kenarından onu inceliyorum. Batan güneş profilini altın rengine boyuyor, keskin kenarları yumuşatıyor.

Böyle neredeyse savunmasız görünüyor ve bu göğsümde bir şeylerin acı verici bir şekilde bükülmesine neden oluyor.

"Ben, şey..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Kontrolden çıkmamın benim suçum olmadığını ona nasıl anlatabilirdim? En iyi çabalarım rağmen hayatımın tehlikeli bir şekilde kontrolden çıktığını.

"Yargılamayacağıma söz veriyorum," diye söze başlar.

"Peki." Başlayacak bir yer arayarak uzun bir nefes verdim. "Beni buraya ailem gönderdi," diyorum sonunda. Gerçeğin tamamı bu değil ama başkalarına anlattığımdan daha fazlası. "Bunun benim iyiliğim için olduğunu söylediler ama aslında sadece kontrol altında tutulmamı istiyorlardı. Kontrol altında."

Erik başını sallıyor, daha fazla zorlamıyor. "Aile şirketini neredeyse batırdıktan sonra benimki beni buraya gönderdi," diyor. "Bazı... madde sorunlarıyla uğraşıyordum. Sonu gazetelere yansıyan bazı olağanüstü kötü kararlar aldım. Gördüğünüz gibi çözümleri, skandal bitene kadar beni zenginlerin gittiği ıslah okuluna göndermek oldu."

Bu rahat itiraf beni şaşırttı. "Ne tür maddeler?" "Haplarla başladım - çoğunlukla oksi, sonra elime ne geçerse üzerinde. Kokainle ve bir hayır galasında aşırı dozla sona erdi." Sanki hava durumunu yorumluyormuş gibi gerçekçi bir şekilde söylüyor. "En iyi anım değildi."

Midem düğümleniyor, içimde garip bir koruma duygusu kabarıyor. "Aşırı doz ne kadar kötüydü?"

"Yeterince kötü." Hüzünlü bir gülümseme veriyor, gri gözleri geçmişin acısıyla kararmış. "Kalbim iki kez durdu. Teknik olarak birkaç dakikalığına öldüğümü söylediler. Çok da acımış."

Sözleri beklediğimden daha sertti. Hiç düşünmeden uzanıp eline dokundum. "Hâlâ kullanıyor musun?"

"Artık değil." Elimi sıkıyor, güven veriyor. "On dört ay altı gündür ayıgım. Saydığımdan değil."

Boş bir kahkaha atıyorum. On dört aydır mücadele ediyor mu? Yarım yıl nasıl hayatta kalabilirim ki? "Bu harika. Seninle gurur duyuyorum ama-"

"Yapma." Yüz ifadesi sertleşir, gözleri buza döner. "Oraya gitme." Sesindeki dürüstlük beni rahatsız ediyor. Yalanlara ve manipülasyona alışığım, için insanlar kullanarak onların zayıflıklar olarak Silahlar. Savunmasızlığın bu kadar açık bir şekilde itiraf edilmesi, bana hiç hissetmediğim bir şekilde tehlikeli geliyor. oldukça anlıyorum.

"Tamam." Elini bıraktım, aniden biraz boşluğa ihtiyaç duydum. "Başka bir şey hakkında konuşabiliriz."

"Aslında işin iyi kısmına geldiğimizi düşünüyorum." Şarabından bir yudum daha alıyor, vücudundaki gerginlik dağılıyor. "Peki ya sen Luna? Bana gerçek bir şey söyle."

Bir üzüm koparıyorum, neyi güvenle açıklayabileceğimi düşünüyorum. "Eskiden bir kedim vardı," diyorum sonunda. "Shadow adında siyah bir kedi. O evde gerçek hissi veren tek şey oydu, anlıyor musun? Ama sonra her şeyi berbat ettim, çizgiyi aştım ve..." Sertçe yutkunuyorum, anılar hâlâ taze. "Ortadan kayboldu. Ailem kaçmış olabileceğini söyledi ama ben daha iyi biliyordum. Bana bir ders vermek istediklerinde bir şeyleri ortadan kaldırmakta çok iyiler."

Erik'in ifadesi kararır. "Tanrım, Luna."

"Yapma." Tıpkı bana yaptığı gibi bir elimi kaldırıyorum, acımasını istemiyorum. "Bu uzun zaman önceydi. Dersimi aldım - kaybetmeye dayanamayacağın hiçbir şeye bağlanma."

"Bu yüzden mi herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun?" Soruyu nazikçe soruyor ama yine de karnıma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. "Çünkü onların da kaybolacağından mı korkuyorsun?"

"İnsanları uzaklaştırıyorum çünkü bana zarar verecek kadar yaklaşmalarına izin vermekten daha güvenli," diye çıkışıyorum. "Ve sen de farklıymışsın gibi davranma. Bay Tek Gecelik İlişki Yaşamayan da en az bizim kadar berbat durumda. Sadece bunu saklamakta daha başarılı."

"Tamam." Erik başını sallar, konuyu tartışmaz. Onun yerine üzgün görünüyor. "Hiçbir zaman berbat durumda olmadığımı söylemedim. Sadece bunu insanları incitmek için bir bahane olarak kullanmayı bırakmaya karar verdim."

Kelimeler olması gerektiğinden daha sert çarpıyor, muhtemelen doğru oldukları için. Arkamı dönüp güneşin denize batmaya başladığı ufka odaklanıyorum. Gökyüzü pembe ve altının tonlarına boyanmış, kalbinizi kıracak kadar güzel.

"Bunu gerçekten neden yapıyorsun?" Sessizce soruyorum. "Yürüyüş, piknik, hepsi. Benden ne istiyorsun?"

Erik o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyorum. Sonunda konuştuğunda sesi yumuşak ama kesin. "Belki de sadece herkesin beklediği kişi olmak için bu kadar uğraşmadığın zaman kim olduğunu bilmek istiyorum."

Sözleri tam da hedefledikleri yere isabet etti. Göğsümde bir şeyler çatırdıyor, kalbimin etrafındaki soğuk mengene nihayet gevşiyor. Çünkü

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez derin bir nefes alıyorum ve son birkaç yılın acısı beni boğmakla tehdit ederken nefesimi tutuyorum.

"Hey," diyor usulca. "Sorun yok. Benimle saklanmak zorunda değilsin."

"Siktir git." Başımı sallıyorum, gözyaşlarım tehdit ediyor. "Bilmiyorsun herhangi bir şey."

Yaklaşıyor, ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakın. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

"Hayır." Ona doğru eğilme dürtüsüyle savaşıyorum, sunduğu güvenlik fantezisinin içine çekilmeme izin veriyorum. Uçurumun kenarında duruyormuşum gibi geliyor ama ne adrenalın patlaması ne de tehlike heyecanı var, sadece korkunç bir gerçeğin dibe vuran çukuru var; belki de, sadece belki de, yalnız olmak zorunda değilim. "Saçmalıyorsun."

Elini uzatıyor ve gözlerimin kenarlarında biriken yaşları siliyor. "Kendine ne istersen söyle. Ama bence sen tanımaya değer birisin. Tek dileğim en azından beni içeri almayı denemen."

Sesindeki samimiyet boğazımı düğümlüyor. Ona inanmak istiyorum ve bunun gerçek bir şey olabileceğine güvenmek istiyorum. Ama bir şeyleri istemenin sadece insanlara senin üzerinde güç verdiğini zor yoldan öğrendim.

"Teklifin için minnettarım," diyorum omuz silkmeye zorlayarak. "Ama aradığım şey bu değil."

"Ben de değilim." Elini uzatıp yanağımı hafifçe okşuyor. "Ama bu olamayacağı anlamına gelmez."

"Belki." Geri çekiliyorum, tanıdık maske yerine yerleşiyor. Her ne kadar onun sözlerine inanmak istesem de, bu sözler beni tutarlı düşüncelere dökebileceğimden çok daha fazla korkutuyor. Ne zaman birinin savunmamı aşmasına izin versem, ailem zayıflıklarımı bana karşı kullanmak için yeni ve yaratıcı yollar buldu. Çürükler solmuş olabilir, ancak dersler kemiklerime kalıcı olarak kazındı. "Hava kararıyor. Geri dönmeliyiz."

Erik iç geçiriyor ama tartışmadan toparlanmaya başlıyor. Patikadan aşağı sessizce iniyoruz, artan karanlık inişi daha tehlikeli hale getiriyor. Bu sefer pürüzlü yerlerde elini uzattığında tutuyorum. Avucu benimkine karşı sıcak ve nasırlı, teması koluma küçük kıvılcımlar gönderiyor.

Yurda döndüğümde, sanki bu gerçek bir randevuymuş gibi beni kapıma kadar geçiriyor. Orada bir süre garip bir şekilde duruyoruz, aramızdaki hava adını koyamadığım bir şeyle yüklü. Anahtarımınla oynuyorum, ona nasıl veda edeceğimden tam olarak emin değilim.

"Bu... güzeldi." Bu kelime bu akşamla ilgili hislerimi tam olarak karşılamıyor ama idare eder.

"Luna Queen az önce bir şeyden zevk aldığını mı itiraf etti?" Gülümsüyor. "Bu bir ilk olmalı."

Kıkırdıyorum. "Kafana girmesine izin verme."

"Asla." Bana bakıyor ve sanki içimi görebiliyormuş gibi hissediyorum. Bir adım daha yaklaşıyor ve çılgınca bir an için beni öpebileceğini düşünüyorum. Onun yerine saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmakları çenemde geziniyor. "Tatlı rüyalar, Luna Kraliçesi. Bir kez olsun her şeyi fazla düşünmemeye çalış."

Köşede kaybolana kadar izliyorum, sonra odama girip kapalı kapıya yaslanıyorum. Zihnim, akşamki olayları tekrar oynatırken, onları anlamlandırmaya çalışırken koşuşturuyor. Daha önce hiç deneyimlemediğim açıklık ve kırılganlık gibi sadece benim için söylediği şeyler var. Acıyı bir silah olarak kullanmayı bırakmayı seçmekle ilgili sözleri özellikle evime çok yakındı. Kaos zırhımla o kadar rahat ettim ki, onsuz kim olduğumu hatırladığımdan emin değilim.

Belle henüz dönmedi, muhtemelen hâlâ Nicolas'ın etkisiyle uğraşıyor. Oda her zamankinden daha boş geliyor, sessizlik her taraftan bastırıyor. Erik'in parmaklarının değdiği yanağıma dokunuyorum, uçurumda bana nasıl nazikçe baktığını hatırlıyorum. Bu hareket bana Shadow'u hatırlatıyor, ağladığımda yüzünü elime nasıl bastırdığını. Aynı rahatlık ve dehşet karışımı, bu kadar nazik olan her şeyin elimden alınacağını bilmek.

Ona aşık olmak, gerçek bir şeylerin olabileceğine kendimi inandırmak çok kolay olurdu. Ancak 'gerçek'in ne kadar çabuk yapay hale gelebileceğini, gerçeğin ne kadar kolay bir şekilde başka bir manipölasyon taktiğine dönüşebileceğini gördüm. Ailem bana bu dersi iyi öğretti, her gerçek anı bir sonraki saldırıları için cephaneye dönüştürdüler. Dokunduğum her şey eninde sonunda küle dönüşüyor ve ben bunun tekrarlanmasını izlemeye dayanamıyorum.

Işığı söndürüp yatağa giriyorum ve yorganı başımın üzerine çekiyorum. Yarın, bu duyguları bir kenara koyacağım - artık bana zarar veremeyecekleri zamana kadar onları derinlere gömeceğim. Dokunduğu her şeyi yakan Luna Queen olmaya geri döneceğim, çünkü en azından o zaman alevleri kontrol eden ben olacağım. Çünkü şimdilik uyduğum tek kural hepsinden önemli: Kimseye güvenme.

Yine de, ne kadar çabalasam da, sonunda uykuya daldığımda, rüyalarımda gördüğüm Erik'in yüzü oluyor. Gün batımındaki gülümsemesini ya da bana kurtarılmaya değer bir şeymişim gibi bakmasını hatırlıyorum. Belki de Erik Stone'la ilgili en tehlikeli şey de bu; beni olabileceğime inandırıyor.

CHAPTER NINE

Kırılma Noktası

Shark Bay'in avlusunda ilerlerken sabah havası okyanus sisi ile yoğun. Dün gece Erik ile yaptığım konuşma hala zihnimde yankılanıyor -Arkadaşlık daveti, savunmalarımın arkasını görmesi. Bana görüldüğümü hissettirmesinden, alışılmış kurallara göre oynamayı reddetmesinden nefret ediyorum. Burada herkesin bir amacı, ödemeye hazır olduğu bir bedel var. Peki onunki ne?

Bir rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor, denizin tuz kokusunu taşıyor. Üniformamın eteği bacaklarımda uçuşa da aşağı çekmek istemiyorum. Herkes bakıyor ama ben izin veriyorum. Beni görmelerine izin veriyorum. Beni istemelerine izin veriyorum. Çünkü ben başka türlüsüne karar vermedikçe, elde edebilecekleri tek şey bu. Bu düşünce beni ürpertiyor. Kendi cinselliğimden ne zaman bu kadar koptum?

Telefonum cebimde çalıyor. Bilinmeyen bir numara. Ama tam olarak kim olduğunu biliyorum.

Mesajı açarken parmaklarım hafifçe titriyor. Ekranda Alex'in omuzları çökmüş ve başı öne eğik bir şekilde üniversite kampüsünde yürürken çekilmiş bir fotoğrafı var. Hatırladığımdan daha zayıf görünüyor. Gözlerinin altında daha önce olmayan koyu halkalar var. Tarih ve zaman damgası dün çekildiğini gösteriyor. Resmin altında basit bir mesaj var: "Şimdiden yeni arkadaşlar mı ediniyorsun? Kime güvendiğinize dikkat edin."

Başka bir görüntü yüklenir; bu görüntüde Alex arabada başka biriyle, kumral saçlı genç bir kadınla birlikte. Camı kırık, ağzı kahkahayla açık, eli Alex'i itmeye hazırlanıyormuş gibi havada. Başka bir yeni arkadaş. Belki de yeni bir kız arkadaş.

Boğazımda safra yükseliyor. Beni izliyorlar. Tabii ki izliyorlar. Beni Erik'le uçurumda gördüler mi? Kütüphanedeki konuşmamızdan haberleri var mı? Ailemin erişimi bu adanın çok ötesine uzanıyor, gözleri ve kulakları her hareketimi rapor ediyor. Eğer yanlış kişiye yanlış bir şey söylersem, Alex hatamın bedelini öder. Sessiz kalmam ve kimsenin içeri girmesine izin vermemem için bir neden daha.

Mesajı siliyorum ama görüntü çoktan beynime kazınmış durumda. O birkaç kelime tüylerimi diken diken ediyor çünkü doğrudan bir tehdit gibi geliyorlar. Her arkadaş zayıf bir noktadır. Her bağlantıda bir zayıflık vardır. Ailemin insanlarla başa çıkma yönteminin en kötü yanı, çok iyi çalışıyor olması. İnsanların zihinlerini manipüle etmekte her zaman çok iyi olmuşlardır. Ne yapacaklarını hecelelemelerine gerek yok - olasılıklar sonsuz ve hayal gücüm boşlukları canlı ayrıntılarla dolduruyor. İnsanların işleri, itibarları ve hayatları onlar tarafından mahvedildi ve bir an bile uykularını kaybetmediler. Tüm bunlar bir köpekbalığı özeniyle ve bir cerrah titizliğiyle yapıldı. Ya hayatımın geri kalanını böyle yaşarsam? Ailemin onları bana karşı kullanacağından korktuğum için kimseyle iletişim kuramıyor ya da kimseye dokunamıyorsam? Yalnız olmak acı veriyor ve daha iyi olacak mı bilmiyorum.

Bir başka mesaj daha geliyor: "Neden orada olduğunuzu unutmayın."

Sanki unutabilirmişim gibi. Sanki bu kahrolası adadaki her an, kaybettiklerimi ve korumaya çalıştıklarımı hatırlatmıyormuş gibi. Telefonumu çantama atıyorum, ellerim artık korkudan ziyade öfkeyle titriyor. Tamam. Oyun oynamak istiyorlarsa ben de oynayabilirim. Ne de olsa en iyisinden öğrendim. Manipülasyon üzerine lanet olası bir kitap yazabilirim ve bu sürükleyici, berbat bir okuma olurdu. Ailemin bana, Alex'e ya da yakınlaşmasına izin verdiğim herhangi birine verebileceği acının haddi hesabı yok. Bunu bir daha yapmayacağım. Bir kere yetti.

"Luna!" Profesör Austin'in sesi spiralimi kesiyor. Sınıf kapısından el sallıyor, her zamanki ciddi gülümsemesi yerinde. "Dersten önce konuşabilir miyiz?"

Yaklaşırken yüzümü nötr bir ifadeye zorluyorum. Başka bir tüvit ceket giyiyor, tel çerçeveli gözlükleri hafifçe yamuk. Onunla ilgili her şey zararsız bir akademisyen olduğunu haykırıyor ama ben daha iyi biliyorum. Bu yerde herkes bir şeyler saklıyor.

"Günaydın Profesör." Sesim gergin çıkıyor ama titrek değil, bu da küçük bir zafer gibi hissettiriyor.

"Geçen günkü... olayla ilgili olarak," diye başlıyor, rahatsız bir şekilde yer değiştirerek. "Hack'in kaynağını tespit ettiğimi bilmenizi isterim. Uygun disiplin önlemleri alınacaktır."

Gülüyorum, sesi onu irkiltecek kadar keskin. "Hiç zahmet etme. İkimiz de Belle'e bir şey olmayacağını biliyoruz. Babasının adı çok fazla binada geçiyor."

Yüz ifadesi gerginleşir. "Bayan Queen, zor bir uyum sürecinden geçtiğinizi anlıyorum ama-"

"Kendine sakla." Onu iterek sınıfa girdim. "Senin merhametine ya da korumana ihtiyacım yok."

Sınıfın sadece yarısı dolu ve öğrenciler normal gruplarında bir araya toplanmış durumda. Gotik pencerelerden içeri bol miktarda sabah ışığı giriyor ve bu da kusursuz yüzlerine, tasarım kıyafetlerine ve özenle seçilmiş maskelerine uzun gölgeler düşürüyor. Nicolas'ın burada olmadığı fark ediliyor ama Belle her zaman oturduğu yerde oturuyor. Etrafı düzenli takipçileriyle çevrili ve hepsi bana pis pis bakıyor. Jessica eğilip Belle'e bir şeyler fısıldıyor ve Belle ellerini masasının altında kenetliyor. Mükemmel. Odadaki gerilim boğulacak kadar yoğun.

Yüzüme yırtıcı bir gülümseme yayılmasına izin vererek koltuğuma kayıyorum. Ailemin mesajından kaynaklanan öfke hala damarlarımda sıcak bir şekilde yanıyor ve bir çıkış yolu arıyor. Peki ya Belle? Kendini mükemmel bir hedef haline getirdi.

"Ah, Belle," diye sesleniyorum, sesim sahte bir tatlılıkla damlıyor. "Nicolas nerede? Partide ne kadar... yakınlığımızı düşünürsek burada olacağını düşünmüştüm."

Fısıltılar hemen başlar. Belle'in yüzü kızarır ama soğukkanlılığını korumaya çalışır. Mükemmel manikürlü tırnakları tasarım defterine batıyor ve deri kapakta küçük hilal izleri bırakıyor. Hangi kartı oynayacağından emin değilim -öfke mi yoksa kayıtsızlık mı? Sonunda, bunun gerçekten önemli olmadığına karar veriyorum. Onu savunmaya geçirdim ve onun mükemmel maskesini düşürmem an meselesi.

"Bazılarımız ilişkilerimizi gerçekten önemsiyoruz Luna," diye tersliyor ama sesinde ona ihanet eden bir titreme var. "Herkes hareket eden her şeyi becerecek kadar çaresiz değil."

"Gerçekten mi?" Öne doğru eğildim, sesim odanın her tarafına ulaşacak şekilde tizleşti. "Çünkü Nicolas boşalmasına izin vermem için bana yalvarırken oldukça çaresiz görünüyordu. Ne demişti? Doğru ya, benim yaptığım şeyleri yapmasına asla izin vermediğini."

Sınıf soluk soluğa ve boğuk kahkahalarla dolar. Bazı telefonlar çıkarıldı ve muhtemelen bunu herkesin görmesi için kaydedecekler. Peki, tamam. Belle'i tahtından nasıl indirdiğimi belgelesinler. Kraliçe Luna'ya karşı geldiklerinde ne olduğunu görmelerini istiyorum.

"Sen acınası bir sürtüksün," diye tıslıyor Belle, mükemmel maskesi daha da çatlıyor. "Gerçekten buradaki herkesin sana saygı duyduğunu mu sanıyorsun?"

"En azından ne olduğum konusunda dürüstüm." Omuz silkiyorum, tırnaklarımı abartılı bir özenle inceliyorum. "Erkek arkadaşının senin frijit kışınla uğraşmaktansa bir sürtüğü becermeyi tercih edeceğini bilmek nasıl bir duygu? Yine de söylemeliyim ki, taşaklarının derinliklerindeyken delikler konusunda çok seçici görünmüyordu."

"Yeter!" Profesör Austin'in sesi odayı çınlatır. "İkiniz de-"

"Hayır, bırak konuşsun," diyerek sözünü kesiyorum ve doğrudan Belle'in karşısına geçiyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ama korkuyla değil, onun mükemmel dünyasının parçalanışını izlemenin saf, vahşi sevinciyle. "Hadi prenses. Herkese mükemmel erkek arkadaşının sikini içime gömdüğünü görmenin nasıl bir his olduğunu anlat. Acıdı mı? Yoksa #relationshipgoals hakkında bir sonraki sosyal medya paylaşımını planlamakla mı meşguldün?"

Belle o kadar hızlı ayağa kalkar ki sandalyesi yere düşer. Ses aniden sessizleşen odada yankılanıyor. "Sen kafayı yemişsin," diye tükürüyor, yanaklarına renk gelmiş. "Ailenin seni buraya göndermesine şaşmamalı - muhtemelen nasıl bir hayal kırıklığına dönüştüğünü görmeye dayanamamışlardır."

"Senin bahanen ne?" Meydan okuyorum ve elimle etrafı işaret ediyorum. "Fark etmediysen söyleyeyim, sen de benimle aynı cehennem çukuruna gönderildin."

Gözlerinde bir şey parlıyor, maske tekrar yerine oturmadan önce gerçek bir acının parıltısı. Derin bir nefes alıyor, sonra çenesini kaldırıyor. "Senin gibi bir parazitin etrafında olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederim."

"Ben de sana, kaltak," diye karşılık veriyorum ama zaferin içi boş. İlk kez, onun mükemmel cephesindeki çatlakları görüyorum. Gülümsememin kaybolmasına izin vermedim. Bunun yerine, daha geniş, daha keskin, daha tehlikeli olmasına izin veriyorum. "En azından erkek arkadaşı artık ona bakamayan ben değilim." Bir adım daha yaklaşp sesimi sahne fısıltısına indiriyorum. "O geceden beri kaç kez telefonlarına cevap verdi Belle? Kaç kez seni okumaya bıraktı? Kendine dokunurken beni düşünüp düşünmediğini merak ederek geceleri uyuyamıyor musun?"

Bana doğru saldırırken arkadaşları onu durdurdu. Jessica ve Amber kollarından tutup kulağına çılgınca konuşuyorlar. Profesör Austin'i zar zor duyabiliyorum çünkü benim kulaklarım da kan hücumundan dolayı ağrıyor. Bizi dekanın ofisine göndermekle ilgili bir şeyler bağıyor. Haklıydım. Nicolas Belle'den kaçıyor olmalı çünkü yaptığı şeyle yüzleşemeyecek kadar kötü hissediyor. Arkadaşlarının tutuşuna karşı savaşıırken neredeyse gözyaşlarına boğuluyor ve ben buna sevinmek istiyorum. Ama daha büyük bir parçam o kadar yalnız ki onun acı çektiğini görmek bile bana acı veriyor. Hak sahibi, şımarık ve zalim biri ama bu onun bunu hak ettiği anlamına gelmiyor. Ne yazık ki, kına yakan yanım kazandı.

"En iyi kısmı neydi biliyor musun?" Bıçağı daha derine saplayarak devam ediyorum. Sesim kaostun içinde net bir şekilde duyuluyor. "Bana Belle dediği zaman. Tam sonunda. Sanırım farkı anlayamadı ama kesinlikle daha iyi hissettim. Daha sıkı, dedi. Daha duyarlı."

"Bayan Queen!" Profesör Austin kolumu tuttu. "Bu kadar yeter! Dekanın odasına, hemen!"

Onu silkeleyip atıyorum, eşyalarımı kasıtlı bir yavaşlıkla topluyorum. Odadaki tüm gözler üzerimde, telefonlar hâlâ kayıta. Bırak kaydetsinler. Benimle oyun oynarken neler olduğunu herkese göstermek istiyorum.

"Sorun ne Belle? Gerçekle başa çıkamıyor musun?" Çantamı omzuma atıp masasının yanında duruyorum. "Merak etme, eminim baban sana yeni bir erkek arkadaş alır. Ailen tüm sorunlarını böyle çözmüyor mu?"

"En azından benim bir ailem var" diye hırlıyor ve sonunda arkadaşlarının elinden kurtuluyor. "En azından ailem kusmak istemeden bana bakabiliyor!"

Bir an için dünya kıpkırmızı oldu. Yumruğum o sahte suratı yumruklamak için can atıyor. İçimin kanadığı gibi onun da kanamasını istiyorum. Ama şiddet benim tercih ettiğim silah değil. Kelimeler daha çok acıtır ve daha uzun sürer. Ve bu sefer, onun canının yanmasını istiyorum.

"Haklısın," diyorum usulca, sesimin ölü sessizliğe karışmasına izin vererek. "Ailen sana gayet iyi bakabilir. Muhtemelen mükemmel küçük prensesleriyle gurur duyuyorlardır. Söylesene, geçen yazki kürtaj olayını biliyorlar mı? Yoksa babanın avukatları onu da mı örtbas etti?"

Belle'in yüzünün rengi soluyor. Arkamızda biri nefes nefese kaldı. Karanlıkta bir atış, tuvalet kabinlerinde fısıldanan söylentilere dayanan bir tahmin, ama tepkisinden altın bulduğumu anlıyorum.

Belle bir adım geri atıyor ve neredeyse düşen sandalyesine takılıyor. "Siktirin gidin," diye bağırmayı başarır. "**Hepinizin** canı cehennem!" Dönüyor ve salondan fırlıyor

Arkadaşları yarım adım gerisinde. Profesör Austin onların peşinden koşuyor ve geri kalanımızı donmuş bir halde bırakıyor.

Ve bir şeyin farkına vardım. Belle'i yok etme arayışında, sadece kendimi yok etmeyi başarmıştım.

Doğruluyorum, eteğimi sabit ellerle düzeltiyorum. Kapıya doğru yürürken Erik'i arka sıradan beni izlerken yakalıyorum. İfadesi okunmuyor ama o fırtına grisi gözlerinde endişeye benzer bir şey görüyorum. Aile beklentileri tarafından tuzığa düşürülmenin, hatalarınızın size karşı kullanılmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor. Ama bana yardım edemez. Hiç kimse edemez.

En azından ben.

Koridorda, özenle inşa ettiğim kontrolüm sonunda kırılıyor. Soğuk taş duvara yaslanırken ellerim titriyor, göğsümü pençeleyen panikle nefes almaya çalışıyorum. Alex'in görüntüsü, ailemin ona zarar verebileceği tüm yollarla birlikte aklımdan çıkmıyor. Beni tamamen kırana kadar, tekrar kontrolleri altına alana kadar durmayacaklar.

"Luna." Erik'in sesi arkamdan yumuşak geliyordu. Beni takip ettiğini bile duymadım. "Bırak yardım edeyim."

Gülüyorum, sesim çığ ve kırık. "Bana yardım edemezsin. Kimse edemez." "Dene beni." Elime uzandı, ama sarsılarak geri çekti.

"Yapma." Sesim çatlıyor. "Lütfen. Sadece... yapma."

Anlayış yüz hatlarını kaplıyor. Muhtemelen benim istediğimden daha fazlasını anladı. Ama beni zorlamıyor, düzeltmeye ya da kurtarmaya çalışmıyor. Sadece orada duruyor, ben kendimi toparlamaya çalışırken sessiz bir destek sunuyor. Yavaş yavaş nefes alış verişim düzene giriyor, paniğim kontrol edilebilir bir düğüme dönüşüyor.

"Neyle uğraştığınızı bilmiyorsunuz," diye fısıldıyorum, ondan çok kendime. "Hiçbiriniz bilmiyorsunuz."

"O zaman söyle bana." Sesi nazik ama altında çelik var. "Beni içeri al, Luna. Her ne oluyorsa, bununla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin."

Bir an için baştan çıktım. Ailemin tehditlerinin ağırlığı, sürekli gözetim, Alex'in güvenliğinden duyduğum korku beni eziyor. Ama birinin içeri girmesine izin vermek, ona benim üzerimde güç vermek anlamına gelir ve bu zayıflığı göze alamam. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

"Biraz boşluğa ihtiyacım var," diyerek yanından geçip en yakındaki banyoya doğru ilerliyorum. "Lütfen. Sadece... beni yalnız bırak."

"Luna-"

"Beni takip etme." Gözleriyle buluşup gerçeği görmesini sağlıyorum. "İzliyorlar. Sana da zarar verecekler."

O cevap vermeden önce dönüp uzaklaşıyorum. Topuklarım mermer zemine vuruyor, her adım geri sayım gibi yankılanıyor. Arkamda Belle'in hıçkırıklarının taş duvarlarda yankılandığını duyabiliyorum. Bu ses beni tatmin etmeli, zafer gibi hissettirmeli. Bunun yerine, bana tek başıma ağladığım onca zamanı, hayatta kalmak için yuttuğum onca acıyı hatırlatıyor.

Artık oyun değişti. Ailem beni tehdit ve gözetimle kontrol edebileceklerini mi düşünüyor? İyi o zaman. Bırak izlesinler. Çok zorlandığımda neler yapabileceğimi görsünler.

Bir yırtıcıyı köşeye sıkıştırdığınızda ne olacağını görsünler.

Çünkü köpekbalıklarıyla ilgili bir şey var: Tehdit edildiğimizde yüzerek uzaklaşmayız. Saldırırız. Ve zenginlikleri ve bağlantılarıyla sürüler halinde avlanan ailemin aksine, ben tek başıma saldırmayı öğrendim. Daha kesin. Daha ölümcül. Hayatım boyunca köpekbalıklarıyla yüzdüm, hareketlerini öğrendim, zayıflıklarını inceledim. Şimdi, öğrendiklerimi onlara gösterme zamanı.

Beni kırmak mı istediler? İyi. Ama ben herkesi Ben.

Dekanın ofisine doğru yürürken telefonum tekrar çalıyor. Başka bir bilinmeyen numaradan gelen mesaj: "Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz."

Gelmelerine izin vereceğim. Beni kontrol etmeye, incitmeye ve kendi küçük kutularına sığdırmaya çalışmalarına izin vereceğim. Ne kadar güçlü olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok. Sevdiğim insanları güvende tutmak için neler yapabileceğimi bilmiyorlar.

Canavar mı istiyorlar? Onlara bir tane vereceğim.

Onlara gerçek avcının kim olduğunu göstermeye hazırım.

CHAPTER TEN

Bir Çağrı

Masamın üzerindeki zarf beni şaşırttı. Dolu bir silah, patlamaya hazır bir bomba gibi görünüyor. Üzerinde iade adresi yok ama ailemden geldiğini biliyorum. Bu tür bir el yazısına sahip olan tek kişi annem. Tıpkı hayatındaki diğer her şey gibi, ismimdeki harfler de mükemmel bir şekilde bükölmüş, her vuruş bilinçli ve kontrollü. Elime aldığımda ellerim titriyor, kağıt titreyen parmaklarımın altında pürüzsüz ve pahalı. Bunu açmak istiyor muyum?

Soru anlamsız, gerçekten. İstesem de istemesem de okuyacağımı biliyorum. Shark Bay'de bulunma sebebim kaosa olan bağımlılığım. Paradoks da bu: Düzen ve kontrol sadece açlığı köröklüyor. Bu benim emniyet sübabım, beni tamamen kaybetmekten alıkoyan şey. Hayatta kalmak için ona ihtiyacım var.

Zarfın üstünü yırttım. İçeriğine bakmadan önce bile içinde ne olduğunu biliyorum. Tek soru, bu kez hangi işkence biçimini seçtikleri.

Açık pencereden içeri serin bir sonbahar esintisi giriyor ve beraberinde okyanusun tuzlu kokusunu ve Shark Bay'deki kayalara çarpan dalgaların sesini getiriyor. Okyanusun kokusu eskiden kendimi daha iyi hissetmemi sağladı, ama şimdi sadece her şeyin gözünün olduğu bu güzel adada ne kadar sıkışıp kaldığımı düşünmeme neden oluyor. Ailemin eli her yere uzanıyor, etkileri saklanacak bir yer kalmayana kadar her çatlaktan ve yarıktan sızıyor.

Zarfı açtım ve içindekileri masamın üzerine döktüm. Birinci sınıf bir uçak bileti. Bir gemi tarifesi. Kalın krem üzerine elle yazılmış bir not.

Muhtemelen çoğu insanın bir haftada yemeğe harcadığından daha pahalı bir kağıt. Kelimeler az ama kesici:

"On iki saat içinde evde bulunmanız gerekiyor. Bir tekne sizi anakaraya götürmek için rıhtımda bekliyor olacak, oradan da özel jetimize bineceksiniz. Sakın geç kalmayın. Ve reddetmeyi aklından bile geçirme, neyin tehlikede olduğunu biliyorsun."

Ben de öyle. Midem çalkalanıyor, korku ve umutsuzluğun tanıdık tadı boğazımın arkasında yükseliyor. Bu onların gerçek gücü, beni kontrol etme şekilleri: gerçek güç uygulayarak değil, Alex'in güvenliğini gözümün önünde bir tehdit gibi sallandırarak. Onu korumamın hiçbir yolu yok, bana gönderdikleri fotoğraflardan yakaladığım parçacıklar dışında neler olduğunu bilmemin bile bir yolu yok.

Ev. Bu kelimenin tadı dilimde zehir gibi. O malikâne ev değil, canavarların takım elbise giydiği ve ikindi çayıyla travma servis ettiği yaldızlı bir kafes. Her odada umutsuzca unutmaya çalıştığım anılar var; her ayna artık tanımadığım versiyonlarımı yansıtıyor. Oraya geri dönmemi, kendimi acıya ve izolasyona gönüllü olarak maruz bırakmamı istiyorlar ve en kötüsü de bunu yapacağım. Ama neden zahmet edeyim ki? İnsanların bana değerli bir eşyaymışım gibi davranacağı bir parti daha. Bir aile geleneği kisvesi altında, bu şanslı bana nasıl itaatkar olunacağını öğretmek için kullanacaklar.

"Siktir!" Zarfı odanın diğer ucuna fırlattım. Yere düşmeden önce tatmin edici bir gümbürtüyle duvara çarptı, bozulmamış kağıt şimdi buruşmuş ve bükülmüştü. Bu manzara bana vahşi bir zevk veriyor. En azından kâğıttan da olsa onlara ait bir şeye zarar verebiliyorum.

Telefonum çalıyor, bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj. Mesajda bir öncekine benzer tek bir fotoğraf var: Alex üniversite kampüsünde yürüyor, başı rüzgâra karşı eğik. Bir önceki fotoğraftan daha zayıf görünüyor ve gözlerinin altındaki gölgeler daha da derinleşmiş. Zaman damgası bugün çekildiğini gösteriyor.

Ardından başka bir mesaj: "Yorgun görünüyor, değil mi? Stres bir insanın sağlığına çok kötü şeyler yapabilir."

Tehdidin ne olduğu açık. Yarın gelmezsem Alex ödeyecek. Ve ailemi tanıyorsam, bu sadece başlangıç. Muhtemelen ellerinde Erik'in ve yakınlaşmaya cesaret ettiğim diğer herkesin benzer fotoğrafları vardır. Önemsediğim şeyleri bulup silaha dönüştürerek böyle çalışıyorlar.

Eski öfke sıcak ve parlak bir şekilde alevleniyor, göğsümdeki soğuğu kovuyor. Tamam. Onlarla oynayacağım. Bir gün hayatımı rehin aldıklarına pişman olacaklar. Şu anda bağlıyım ama bu zincirler beni ancak bir yere kadar tutabilir. Beni kontrol etmeye çalışırlarsa daha fazla karşı koyacağım. Onların kurallarına uyabilirim ve çizgilerin içinde kalabilirim, ama onları rahatsız edecek küçük şeyler de bulabilirim. Büyük şeyler değil ama onları kızdırmaya yetecek kadar.

Yatağıma gömülüyorum, şilte altımda çok yumuşak, kendi düşüncelerimin keskin kenarları dışında buradaki her şey çok yumuşak. Hava kalınlaşıyor ve ağırlaşıyor, nefes almayı zorlaştırıyor ve duvarlar sanki içime kapanıyor. İyi bir koşuya ihtiyacım var. Göğsümde biriken stresten kurtulmama yardımcı olur. Bir şeyler kırmak da işe yarayabilir. Ama yapamam, burada olmaz. Oyun bitene kadar olmaz. Muhtemelen hiçbir zaman.

Bunun yerine, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Zırhımı planlamaya başlıyorum.

Tek tip eteğin gitmesi gerekecek - benden olmamı istedikleri şey için, yapmamı istedikleri şeyler için fazla masum. Böyle durumlar için sakladığım siyah elbiseyi bulana kadar dolabımı karıştırıyorum. Kumaş tüm doğru yerlere yapışıyor, yakası dikkat çekecek kadar düşük ama çaresiz görünecek kadar da değil. Bir aile toplantısı için yeterince profesyonel, konuklarına partinin gerçek nedenini hatırlatacak kadar kışkırtıcı.

Silahlarımın geri kalanını yerleştirirken ellerim otomatik pilota hareket ediyor: gerçek silah olarak ikiye katlanacak kadar keskin stilettolar, görmek istedikleri herhangi bir maskeyi yaratabilecek makyaj ve benim zevkimden ziyade onların zenginliğini yansıtacak şekilde seçilen mücevherler. Her bir parça özenle seçiliyor ve beni evde bekleyen yeni cehennemle arama bir savunma katmanı daha ekliyor. Alabileceğim her savunma parçasına ihtiyacım olacak.

Kapımın çalınması beni hazırlıklarımdan alıkoyuyor. "Luna?" Erik'in sesi ahşabın içinden geliyor, ses tonundaki endişe belli oluyor. "Çalışma grubunu kaçırdın. Her şey yolunda mı?"

Bir an için onu görmezden gelmeyi düşündüm. Böylesi ikimiz için de daha güvenli olurdu. Ama sesindeki bir şey beni kapıya doğru çekiyor, kendimi durduramadan elim kapı kolunu çeviriyor.

Erik koridorda duruyor, gri gözleri endişeyle bulutlanmış. Üniformasını çıkarıp koyu renk bir kot pantolon ve onu bir şekilde daha yumuşak, daha cana yakın gösteren bir kazak giymiş. Onu görmek göğsümde beklenmedik bir sızıya yol açıyor. Onu uzak tutmamı gerektiren tüm nedenler,

Ailemin onu bana karşı kullanabileceği tüm yolları düşündükçe, ona bu kadarcık bile izin verme ihtimali dayanılmaz derecede ağır geliyor.

Ama aynı zamanda içimde garip bir özlem yükseliyor. Belki de bana maskelerimin arkasını görebiliyormuş gibi bakmasından, varlığının karanlığı geri çekmesinden kaynaklanıyor. Her neyse, bir şey beni ona çekmeye devam ediyor - başka hiç kimseyle hissetmediğim bir şey. Muhtemelen Alex'le bile.

"Ben iyiyim," diye rahatça yalan söylüyorum, sesimi nötr tutmaya dikkat ederek. "Her şey yolunda. Sadece yorgunum."

Yerdeki buruşuk zarfı, yatağımın üzerine serilmiş elbiseyi, yüzümün her yerinde yazılı olduğundan emin olduğum zar zor gizlenmiş paniği. "Tekrar dene," diyor sessizce. "Sorun ne?"

"Hiçbir sorun yok." Gülümsemeye zorluyorum ama bana bile kırılğan geliyor. "Sadece bazı aile işlerini halletmem gerekiyor."

"Aile işi," diye tekrarlıyor, ses tonundan bana inanmadığı anlaşılıyor. "Bu elbiseyi gerektiren türden mi?"

Yatağa, orada bekleyen özenle bir araya getirilmiş zırha bakıyorum. "Bu sadece bir parti," diyorum, kelimelerin tadı ağzımda kül gibi kalıyor. "Daha önce üstesinden gelmediğim bir şey değil."

Erik bir adım daha yaklaşıyor, parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakın; pahalı ve ince bir koku, eskimiş deri ve yağmur gibi. "Luna," diyor usulca, "her şeyi tek başına halletmek zorunda değilsin."

Sesindeki yumuşaklık beni dağılmaktan korkutuyor. Ona her şeyi anlatmam gerekiyor: partileri, parti sonrasında olanları, tehditleri ve ne kadar sık izlendiğimi. Beni bu kadar kötü hissettiren yalanları onunla paylaşmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Bunu yaptığım anda, onu bana karşı başka bir araç olarak kullanabilirler. Artık bana daha fazla zarar verebilirler. Savunmasız olmayı göze alamam, şimdi olmaz. Bu kadar çok şey tehlikedeysen olmaz.

"Ben iyiyim." Yalan söylemek kolay geliyor ama sesim hafif bir titremeyle bana ihanet ediyor. "Gerçekten, Erik. Her şey yolunda."

Omzuma dokunmak istercesine uzanıyor ama ben irkilerek uzaklaşıyorum. Teselli ya da şefkati göze alamam -kalbim zaten her seferinde elimden alındıkları için bu kadar yaralıyken olmaz. Bunu da kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Fiziksel dokunuş şu anda tehlikeli, nazik bir hareketle tamamen parçalanabilirim.

"Luna." Yüz hatları her zamanki endişesinin gölgeli bir aynası gibi bükülüyor, ifademde bir açıklık arıyor. Hiçbir şey bulamayınca yüzünde bir acı ifadesi belirliyor. "En azından yardım etmeme izin ver. Her ne oluyorsa-"

"Dur." Sesim amaçladığımdan daha keskin çıktı. "Sadece... dur. Bana yardım edemezsin, Erik. Kimse edemez."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Sesinde şimdi çelik var, gözlerindeki fırtınayla eşleşiyor. "Sandığın kadar yalnız değilsin."

Gülüyorum, sesim sert ve kırık. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bu, iyi adamın gelip günü kurtardığı bir gençlik dizisi değil. Bu gerçek hayat ve gerçek hayatta canavarlar kazanır."

"Sadece onlara izin verirsen." Odama giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Alan aniden çok küçük, çok samimi geliyor. "Canavarları bilirim Luna. Kendi şeytanlarımla yüzleştim, hatırladın mı?"

"Bu farklı." Kollarımı kendime doluyor, kırık parçalarımı bir arada tutmaya çalışıyorum. "Senin şeytanların içseldi. Benimkilerin platin kartları ve özel jetleri var."

"O zaman izin ver onlarla savaşmana yardım edeyim." Yaklaşıyor ve bu sefer geri çekilemeyecek kadar yorgunum. "Senin üzerinde her ne tutuyorlarsa-"

"Yapma." Kelime bir yalvarış gibi çıkıyor. "Lütfen, Erik. Sadece... yapma."

Uzun bir süre beni inceliyor, o gri gözleri çok fazla şey görüyor. Sonunda başını salladı. "Tamam. Ama hiçbir yere gitmiyorum."

Bu basit açıklama tüm tehditlerden daha sert vuruyor. Düşmesine izin vermeyi reddettiğim gözyaşlarımı kırıpıştırarak arkamı dönüyorum. "Yapmalısın. Böylesi daha güvenli."

"Ne zamandan beri güvenliği önemsiyorum?" Hafiflik çabası boşa çıktı. "Hadi ama Kraliçe. Bana biraz kredi verin."

Ona tekrar bakıyorum, yüzünün her ayrıntısını inceliyorum. Çenesi keskin. Sol kaşının üzerinde küçük bir yara izi var. Gri gözleri bana öyle bir bakıyor ki, sanki içlerinde fırtınalar kopuyor. Başka bir hayatta, belki gerçek bir şey olabilirdik. Ama bu hayatta, onu önemsemek ailemin istismar edebileceği bir başka zayıflık.

"Gitmem gerek," diyorum elbiseyi işaret ederek. "Hazırlanmam gerek."

Kımıldamıyor. "En azından seni iskeleye bırakayım. Bu topuklularla uzun bir yürüyüş olur."

"Senin araban yok," diye işaret ediyorum. "Okulun var," diye kolayca karşı çıkıyor.

Teklif cazip - yolculuğun kendisi için değil, ama bu konuda tamamen yalnız değilmişim gibi davranmak için fazladan birkaç dakika. Ama bunu riske atamam. Muhtemelen zaten izliyorlardır. Erik'le arabaya bindiğimi görürlerse -eğer beni partiye, aileme, beni bekleyen cehenneme kadar takip ederlerse-

"Erik," diyorum, kendimi onun bakışlarını tutmaya zorlayarak, "odana geri dön. Bu senin kavgan değil. Ben iyi olacağım." "Luna-"

"Lütfen." Sesim bu kelimeyle çatlıyor. "Sadece git."

Yüzünde bir şeyler titreşiyor - belki acı, belki de hayal kırıklığı. Ama isteklerime saygı duyuyor, kapıya doğru geri çekiliyor. "Konuşmaya hazır olduğunda," diyor sessizce, "burada olacağım."

Kapı arkasından kapandığında yumuşak bir klik sesi duyuldu. Düşüncelerimle ve söyleyemediğim her şeyin ağırlığıyla baş başa kalıyorum. Yatağıma dönüp bakıyorum ve zırhımın beni orada beklediğini görüyorum. Benimle alay ediyor. Mükemmel kız olma zamanı. İyi bir kukla. Onların tuhaf oyunundaki yerini bilen kız. Kolay olmadığını biliyorum ama değer verdiğim insanları korumak için bildiğim tek yol bu.

Elbise üzerime ikinci bir ten gibi oturuyor, siyah kumaş tüm doğru yerlere yapışıyor. Çiçek açan bir ebegümeci şeklindeki altın tokayı bozmamaya dikkat ederek saçımı şık bir topuz haline getiriyorum. Etki hem narin hem de tehlikeli, güzelliğin ne kadar acımasız olabileceğini göstermek için hesaplanmış bir görünüm. Her bir mücevher parçası başka bir zincir, her bir makyaj darbesi başka bir maske gibi hissettiriyor. İşim bittiğinde, aynadaki kız tam da onların görmek istediği kişi oluyor -güzel, kontrollü, işe yarayacak kadar kırılmış ama yük olacak kadar değil.

Gemi altı saat bekleyecek. Planladıkları yeni cehennemle yüzleşmem gerekene kadar altı saat. Kabusların Armani giydiği ve şiddetlerinin yanında klasik şarap servis ettikleri o malikaneye geri adım atana kadar altı saat. Tekneye adım attığım andan, özel jete bindiğim andan ve malikaneye girdiğim andan itibaren mükemmel görünmemi isteyecekler.

Son bir kez rujumu tazeliyorum. Asla anlatmayacağım tüm sırlar kadar kırmızı. Kazandıklarına inansınlar. Tehditlerinin hala üzerimde gücü olduğunu düşünsünler. Beni her incittiklerinde daha hızlı ve daha güçlü iyileştiğimi bilmiyorlar. Bir gün kaçmanın bir yolunu bulacağım. Onların oyununu oynayacağım, maskelerini takacağım ve tuhaf müzikleriyle dans edeceğim.

Ama eninde sonunda, maskem kırıldığında ne olduğunu öğrenecekler. Bir gün en iyi eğitilmiş kuklanın bile kendi iplerini kesmeyi öğrenebileceğini görecekler.

Bir tekne yakalayıp hemen bir gösteri yapmalıyım. Onlara nasıl bir canavar yarattıklarını göstermenin zamanı geldi.

Ne de olsa en iyisinden öğrendim.

CHAPTER ELEVEN

Evim Güzel Evim

Önümde bir anıt mezar gibi duran malikânenin bembeyaz sütunları ve bakımlı çitleri içindeki çürümüşlüğü gizliyor. Her pencere öğleden sonra güneşinde parıldıyor ve düzinelerce dikkatli göz gibi yaklaşmamı yansıtıyor. Topuklu ayakkabılarım mermer basamaklara vuruyor; annemin stilisti tarafından seçilmiş tasarım ayakkabılar ve beni canlı bir oyuncak bebek gibi gösteren özel jette beni bekleyen "uygun" elbise. Zaten onlar için ben buyum; giydirilecek ve kırılana kadar oynanacak bir oyuncak.

Sütunun üzerine monte edilmiş bir kamera beni gösteriyor, kırmızı ışık yanıp sönüyor. Bir yerlerde, bunu onlara gösteren ekranlar var. Çenemi meydan okurcasına kaldırıp maskenin yerine yerleşmesine izin veriyorum. Ne planlamış olurlarsa olsunlar, buna katlanacağım. Ailemle aramdaki fark bu; ben bir psikopat değilim. Dayanabilirim çünkü gerçekten duygularım var.

Ağır meşe kapı ben uzanamadan açılıyor. Kâhyamız Stevens beni mükemmel bir selamlamayla karşılıyor. "Evinize hoş geldiniz, Bayan Queen. Aileniz misafir odasında bekliyor."

Evim. Bu kelimenin tadı dilimde zehir gibi. Bu duvarların ardında gerçekte neler olduğunu anlayacak yaşa geldiğimden beri burası evim olmadı. Her kristal avize bir kamera, her paha biçilmez tablo bir mikrofon saklıyor. Hayatım boyunca beni izlediler, başarısızlıklarımın kanıtlarını topladılar, gelecekteki manipölasyonlar için mühimmat depoladılar. Burada olmak, lisede yaptığımız tiyatro gibi tamamen gerçek olmayan bir sahnede olmak gibi. Kimse benden daha iyi numara yapamaz.

Kendimi çelikleştirerek Stevens'in yanından geçip mermer zeminli fuaye'ye giriyorum. Hizmetçimiz Gloria bir sütunun yanında nöbetçi gibi bekliyor, gözlerindeki şoka rağmen yüzü dikkatle boş. Süpürgesini tutarken elleri hafifçe titriyor ve ağzının kenarları başarısız bir gülümseme çabasıyla aşağıya doğru dönüyor. Gloria yirmi yılı aşkın süredir hizmetimizde.

-Doğduğum günden beri beni gördü, ağladığımda beni kucakladı ve bu binanın efendilerinin küçük bir oyuncacı olmak için buraya getirildiğim gerçeğiyle barıştığıma tanık oldu. Belki de bu evde bana ne olduğunu biliyordur. Ne de olsa, öğleden sonraları partiye gitmek için giyinmeme yardım eder ve sabahları hareket edemeyecek kadar kendimden geçtiğimde beni temizlerdi.

"Luna, hayatım!" Annemin sesi mermer koridordan aşağı taşıyor, ballı tonunun altında kırık cam kadar keskin. Chanel No. 5 ve zar zor gizlenmiş bir kötülük bulutu içinde bana doğru süzülüyor. Gülümsemesi mükemmel, ama yanaklarımı öperken gözleri soğuk. "Zayıf görünüyorsun. O korkunç okulda seni düzgün besliyorlar mı?"

"Tabii ki var," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. "Beş yıldızlı konaklama dışında bir şey yok."

"Ben de öyle duydum." Başını eğip bakışlarını kıyafetimin üzerinde gezdiriyor. "Bu rengin sana yakıştığından emin değilim, sevgilim. Belki de daha sonra büyük açıklama için farklı bir görünüm yapmalıyız."

Midem bulanıyor. Büyük açıklama. Doğru ya. Beni kurtların önüne attıkları kısmı nasıl unutabilirim? Bu ev ya da içine doğduğum canavarlar hakkında ne düşünürsem düşüneyim, işler her zaman daha kötüye gidebilir.

"Kilo vermediğine emin misin? Yemekleri beğenmezsen Gabriel'i sana yemek yapması için oraya gönderebilirim," diye bastırır. "Hayatım, korumamız gereken bir imajımız var."

"Yemekler güzel, anne." Saçlarımla oynamasına, hayali kusurları düzeltmesine izin veriyorum. Parmakları küçük bir düğüme takılıyor ve sertçe çekiyor; bu da kontrolün kimde olduğunu hatırlatıyor. "Derslerle meşguldüm."

"Hmm." Beni satın almayı düşündüğü bir sanat eseri gibi incelemek için geri adım atıyor. "Sen parti için giyinmeden önce Gloria'ya bir şeyler hazırlatırız. Misafirlerimizin önünde zıpkın gibi görünmene izin veremeyiz."

"Misafirler" deyişi tüylerimi diken diken ediyor. Bunun ne tür bir parti olduğunu çok iyi biliyorum.

On beş. Güçlü adamların pahalı viskiler eşliğinde anlaşmalar yaptığı, eşlerinin ise kimin kızının bu ay rehabilitasyona gittiğinin dedikodusunu yaptığı türden. Yemek sonrası nane şekeri gibi kristal kaselerde hapların belirdiği ve kimsenin kayıp zamandan ya da ertesi sabah ortaya çıkan morluklardan bahsetmediği türden. Kızlardan en yırtıcı şekilde, birbiri ardına faydalanıyorlar. Tüm güzel seçeneklerin tadına bakıyorlar. Ve ben ailemin en değerli varlığı, en iyi pazarlık kozuyum. Özellikle de kaç anlaşmayı kapatmalarına yardım ettiğimi ve kaç pazarlığı kendi lehlerine çevirdiğimi hatırlatmaktan hoşlanıyorlar.

"Babanın iş ortakları özellikle seni görmek istiyorlar," diye devam ediyor ve beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. "Küçük toplantılarımızda seni özlemişler."

Aç gözlerini, baba şefkati diye bahane ettikleri gezinen ellerini düşündükçe midem bulanıyor. Ama kendimi gülümsemeye, bu çarpık gösteride rolümü oynamaya zorluyorum. "Ne kadar düşünceliler."

"Gerçekten." Mükemmel yüz hatlarına bir gölge düştü. "Yine de sağduyunun önemini hatırladığınızı umuyorum. Geçen seferkinin tekrarlanmasını istemeyiz."

Bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyorum. Geçen sefer, Alex'e çok fazla şey söylediğimde. Ailemizin mükemmel görüntüsünün ardında gizlenen karanlık konusunda ona güvenmiştim. Ailem bana yardım etmeye çalışan insanlara tam olarak ne olduğunu gösterdiğinde. Gönderdikleri, yeni kampüsünde kaybolmuş ve perili görünen fotoğrafları zihnimde canlanıyor. Sanki unutulabilmişim gibi.

"Unutmadım." Sesim alçak ve gergin çıkıyor, her kelime jilet gibi keskin. "Bir daha kimsenin güvenliğini riske atmayacağım."

"Güzel." Memnun bir şekilde başını sallayıp yanağımı okşuyor, evlilik yüzüğü tenime soğuk geliyor. "Şimdi, Gloria elbiseni hazırladı. Mavi Versace, hatırlarsın. Noel galasında Bay Murphy'nin çok hoşuna gitmişti."

Tabii ki öyleydi. Elbise doğru ışık altında neredeyse şeffaf ve Murphy'nin elleri, babamın üniversite günleriyle ilgili sarhoş anıları sırasında her zaman çıplak tene doğru yol buluyor gibi görünüyor. Safrayı yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Payetli olan."

"Aferin kızıma." Asi bir saç tutamını düzeltiyor ve elini enseme gezdiriyor. "Bu gece bize cömert bir teklifte bulunacağına şüphe yok. Bu adam servetinin üç katı değerinde, ama bağlantılarıyla..."

Sözünü kesiyor, muhtemelen ima ettiği şeyin kafasında yer etmesi için. Zengin olarak büyürken öğrendiğim şeyler var: yirmi dört saat içinde bir gala nasıl düzenlenir, ipekten kan lekeleri nasıl çıkarılır, benden üç kat hızlı konuşan biriyle gözümü kırpmadan nasıl sohbet edilir. Ama asla öğrenemediğim şeyler de var: kıyafetim için doğru mücevheri nasıl seçeceğim, tereyağını ya da tuzu ne zaman uzatacağım, ne zaman hayır demenin güvenli olduğu. Bu tür partiler annemin bölgesidir ve katı protokollerini ve keyfi kurallarını bir deha gibi kullanır.

"Oh, ve Luna?" Merdivenlerin dibinde duraklıyor, gülümsemesi bir ustura kadar keskin. "Bu sefer daha işbirlikçi olmaya çalış. Son partideki davranışların babanı oldukça hayal kırıklığına uğrattı."

Tercümesi: Teklif ettikleri hapları olay çıkarmadan alın. Çekinmeden size dokunmalarına izin verin. Yarattıkları mükemmel bebek olun.

"Elbette anne." Boğazımın arkasında yükselen safraya rağmen konuşmayı başarıyorum. "Misafirlerimizi hayal kırıklığına uğratmak istemem. Ya da seni ve babamı."

Gülümsemesi değişmiyor ama gözleri bu evdeki en kötü olaylarla ilişkilendirmeye başladığım türden bir karanlıkla parlıyor. "Güzel."

Her zamanki parfüm ve zalimlik bulutu içinde dönüp dururken, Murphy'nin yanağıma değen sıcak ve ekşi nefesi aklıma geliyor. Elbisemle oynaması, sanki yaşayan, nefes alan bir insan değil de bir et parçasıymışım gibi beni mıncıklaması. Elleri çıplak tenimde, pençeliyor ve kavırıyor, puro ve çalıntı gençlik kokuyor.

Annemin sözleri bana yankılanıyor: Bu sefer daha işbirlikçi olmaya çalış. İyi bir kukla olacağım - eğer bana kendi ipleriyle birkaç dakika verirlerse. Bana ne isterlerse yapmalarına izin vereceğim, ama içimdeki benliğime dokunmalarına izin vermeyeceğim. Diğer her anlamda kaybediyor olsam bile onlara kazanma tatminini yaşatmayacağım.

Yatak odam aynen bıraktığım gibi görünüyor - pembe ve beyaz, fırırlı perdeler ve narin antikalarla dolu bir genç kız fantezisi. Ama artık daha iyi biliyorum. Masumiyet de bu evdeki diğer her şey gibi sahte. Tavanımdaki meleklerin içine gizlenmiş kameralar ve duvarlarımdaki pastoral sahnelerin arkasına saklanmış mikrofonlar var. Her kâbusu, her ağlamaklı telefon görüşmesini, dokunuşlarını tenimden temizlemek için yaptığım her umutsuz girişimi kaydettiler. Bu ev binlerce dehşet gördü ve bu duvarların içinde olup da kameraların yakalayamadığı hiçbir şey yok.

Elbise yatağımın üzerinde bir cinayet kurbanı gibi yatıyor, mavi ipeği solan ışıktta müstehcen bir şekilde parlıyor. Yanında, küçük gümüş bir tepside onların mükemmel kızı olmak için ihtiyacım olan her şey duruyor: çeşitli renk ve boyutlarda haplar, kehribar rengi sıvı dolu kristal bir bardak ve babamın kusursuz el yazısıyla yazılmış bir not.

"Rahatlamanıza yardımcı olmak için. Bu gece tam katılımınızı bekliyoruz."

İlk hapi alırken ellerim titriyor - gerçekliğin kenarlarını yumuşak ve bulanık hale getirecek küçük mavi bir oval. Pahalı burbonla teker teker yutuyorum ve tanıdık bir uyuşukluk içinde eridiklerini hissediyorum. Gloria giyinmeme yardım etmek için geldiğinde, kendimden yukarıda bir yerde süzölüyor, beni elbisenin içine sokmasını ve saçlarımı zarif dalgalar halinde düzenlemesini izliyorum.

"İşte oldu, Bayan Luna." Yaptığı işe hayranlıkla bakmak için geri çekiliyor ama gözlerindeki endişeyi fark ediyorum. Bu partilerin gerçekte ne olduğunu bilecek kadar uzun süredir burada. "Çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim Gloria." Bir mide bulantısı dalgası üzerime çökmeden önce zayıf bir gülümsemeyle idare ediyorum. En azından bu elbise ellerimdeki titremeyi gizliyor.

"İşleri bittiğinde ben mutfakta olacağım," diye mırıldanıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye."

Korkumu belli etmemeye çalışarak başımı sallıyorum. "İyi olacağım."

Bana başarılı olmadığımı anlamamı sağlayan bir bakış attı. "Bu bir yalan ama cesurca bir yalan canım. Kendine iyi bak."

Önlüğünü sallayarak odadan çıkıyor, ayak seslerinin tanıdıklığı beni biraz olsun rahatlatıyor. En azından biri umursuyor. Birileri kapana kısıldığımı biliyor ve birileri tamamen boğulmayacağımdan emin olmaya çalışıyor.

Aynadaki kız bir yabancı; dumanlı gözleri, kan kırmızısı dudakları, altındaki gölgeleri görebilecek kadar ince bir ipekle sarılmış kıvrımları var. Pahalı görünüyor. Dokunulmaz. Müze camının ardındaki bir başyapıt gibi, hayran olunacak ama asla gerçekten bilinemeyecek. Ama *ben* daha iyi biliyorum. Mükemmel dış cephe, sonsuz performanslarındaki bir başka dekor, kırılmayı bekleyen şeker camı kadar kırılgan. Bu evde her şeyin bir bedeli var, ete ve kemiğe kazınmış ve tasarımcı ilaçları ve yüz dolarlık banknotlarla mühürlenmiş. Eninde sonunda, yenilmezler bile ödeme yapmak zorunda kalacaktır ve tahsilat her zaman faiziyle birlikte gelir.

Büyük merdivenden indiğimde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Kristal bardaklar rüzgâr çanları gibi şıngırdarken Silikon Vadisi'nin teknoloji patronları

eski paralı bankerlerle dolu, eşleri küçük bir ülkeyi besleyebilecek elmaslarla dolu. Hava puro dumanı ve pahalı parfümlerle yoğun, küçük gümüş kutularda elden ele dolaşan her şeyin kimyasal tadını maskeliyor.

Babam merdivenlerin dibinde, özel dikim smokiniyle göz kamaştırıcı bir şekilde beliriyor. Koluma girerken gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "İşte benim kızım. Gelemeyeceğinden endişelenmeye başlamıştık."

"Merhaba, baba." En iyi sosyetik gülümsememi sabitliyorum. "Beklettiğim için özür dilerim. Giyiniyordum."

"Hmm." Sanki kusurlarımı kontrol ediyormuş gibi bana bakıyor. "O suratı yapma Luna. Kırışıklıkların olacak."

Alarm zillerinin hafifçe çalmasıyla irkilmemi bastırarak yüz hatlarımı tarafsızlığa alıştırıyorum. "Özür dilerim baba."

"Daha yüksek sesle." Sesindeki keskinlik iliklerime kadar işliyor. "Saygı göstermen gerekiyor. Bu tavrı bir daha senden duymayayım."

"Hayır, efendim. Üzgünüm, baba." Hapların yapay sıcaklığıyla sarmalanmış kelimeler kolayca geliyor.

"Daha iyi." Soğuk gülümsemesi sadece gözlerindeki küçümsemeyi vurguluyor. Kalabalığın içinde bana rehberlik ederken parmakları koluma giriyor. "Murphy seni sorup duruyordu. Geçen sefer şehri aniden terk etmek zorunda kalman çok yazık oldu, büyük hayal kırıklığına uğradı."

Midem bulanıyor. "Baba-"

"Şimdi, şimdi." Bizi pahalı takım elbiseler giymiş, yüzleri alkol ve diğer maddelerle kızarmış bir grup adamın yanında durdurdu. "Eski şikayetlerimizi yeniden gündeme getirmeyelim. Bu gece aile hakkında, küçük imparatorluğumuzun sorunsuz işlemlerini sağlayan ilişkileri sürdürmek hakkında." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Tabii sonuçlarla ilgili bir ders daha almak istemiyorsan? Yeni arkadaşın Erik'in son zamanlarda oldukça dikkatli olduğunu duydum."

Damarlarımdan buz fışkırıyor, kimyasal sisi kesiyor. "Onu izliyorsun."

"Her şeyi izliyoruz, tatlım. Ailemizi güvende tutan şey bu." Kolyemi düzeltiyor, bu jest neredeyse şefkatli. "Şimdi gülümse. Murphy geliyor ve güzel kızları ağlarken görmekten ne kadar nefret ettiğini bilirsin."

"Sebastian!" Murphy'nin ses tonu köşede çalan yaylı sazlar dördlüsünden bile daha yüksek. Gri saçları ve gür bıyıkları, üzerimize çullanırken mükemmel bir şekilde yerinde duruyor. Nefesinden eski viski kokusu yükseliyor ama

Elimi tutarken gözleri bir avcı kadar keskin ve net. "Çok uzun zaman oldu. Bu sefer küçük kızını görmeme izin vermeyeceğinden korkuyordum."

Babam ona bir politikacı gülümsemesiyle bakıyor. "Saçmalama, George. Nasıl olduğunu bilirsin. Bugünlerde kızlar sürekli giyinip süsleniyor. Aceleyle getirilmeyi sevmez."

"Ah evet, ama beklemeye değdi." Murphy bana dönerken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Şuna bir bakın. Gerçek bir afet."

Elini yan tarafımda gezdirirken kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Tenim dokunuşunun altında sürünüyor ama onu durduracak gücüm yok. Burada ipleri elinde tutan kişi babam. Ben sadece bir kuklayım.

Sonraki birkaç saat zoraki kahkahalar ve gezinen ellerle bulanık bir şekilde geçti. Birleşmeler ve satın almalarla ilgili konuşmalar arasında süzülüyorum, büyükbabam olacak yaştaki adamlar elbiseme bakarken uygun aralıklarla başımı sallıyorum. Yukarıdaki avizeler yüzlerine prizmatik gölgeler düşürüyor, onları özel dikim takım elbiseler içinde parçalanmış canavarlara dönüştürüyor. Haplar her şeyi uzak, rüya gibi, buzlu camdan bir korku filmi izler gibi yapıyor. Murphy'nin eli yemek masasının altında kalçamı bulduğunda, parmakları tenimde görünmez izler bıraktığında bile; başka bir yönetim kurulu üyesinin karısı ne kadar "yetişkin" olduğum hakkında yorum yaptığında, elmas yüzükleri uyarı sinyalleri gibi yanıp söndüğünde bile; babam beni en yakın arkadaşlarıyla özel bir kadeh kaldırmak için çalışma odasına götürdüğünde bile, ayak sesleri arkamızda bir cenaze marşı gibi yankılanıyor.

Daha fazla hap ortaya çıkıyor, bunlar "deneyimi artırmayı" vaat ediyor. Babam onları yutmamı izliyor, onayı damarlarımdaki asit gibi. Oda yavaşça dönüyor, yüzler bulanıklaşarak lüks ve çürüme maskelerine dönüşüyor. Birisi partiyi üst kata, misafirlerin kamera olmadığına ikna oldukları özel odalara taşınmayı öneriyor ama ailem daha iyisini biliyor. Başka bir pazarlık kozu, pazarlıklar kendi lehlerine olmadığında oynayacakları bir koz fırsatını kaybetmek istemiyorlar.

Erik'e, onun gri gözlerinin ve nazik ellerinin anısına odaklanmaya çalışıyorum. O bunu benim için istemezdi. Bana savaşmamı, kaçmamı, tüm bu yozlaşmış imparatorluğu yerle bir etmemi söylediler. Ama Erik burada değil. Beni her zaman olduğum şeyden kurtaramaz -ailemin özenle hazırlanmış gösterisinde bir dekor, güç ve kontrol oyunlarında bir pazarlık kozu. Bu benim hayatım. Bu benim kaderim.

Beni göl manzaralı bir yatak odasına götürüyorlar. Beni yatağa yatırdıklarında yatak bir mezar kadar yumuşak, eller serbestçe dolaşıyor. Her şey dönüyor

Şimdi, siyah saçlar ve kurnaz gözlerden oluşan bir girdap, zırhımda çatlaklar arıyor. Elbisem kalçalarımam umutsuzca yapışan mavi bir ipek parçasından biraz daha fazlası. Tavanda bir gölge hareket ediyor ama görecekt kadar uzun süre odaklanamıyorum. Çok fazla hap. Çok fazla viski. Pahalı kolonya gibi kokuyorlar ve vermeden alıyorlar. Bir yerlerde gizli bir kamera var ve umarım bu anı kaydediyordur. Binlerce keskin parçaya ayrıldığımın görüntüsünün izleyicisini eğlendireceğinden eminim. Her şey bir gün sona erecekse, en azından onları yok etmenin tatminini yaşayabilmeyi diliyorum.

Lütfen. Bir an önce bitsin.

Bu düşünce bana doğru koşan karanlık tarafından yutuluyor. Biri beni yastıklara yaslariken, bu gece eriyip gitmeyi diliyorum. Hiçliğe karışmayı. Belki sonunda yollarına devam ederler ve başka birini, benim gibi asla kırılmaz olamayacak birini yok ederler.

Sonunda, ışık karanlık sisi yarıyor ve ben yine büyük salonda duruyorum, buraya nasıl ve ne zaman geldiğimden emin değilim. Zaman sıvıya dönüşmüş, parmaklarımın arasından cıva gibi akıyor -güzel ve zehirli. Her şey dönüyor, yukarıdaki özenli taç kalıpları bir zenginlik ve aşırılık atlıkarıncasına dönüşüyor, ama partinin hala devam ettiğini görebiliyorum, kristal kadehlerin ve içi boş kahkahaların bir senfonisi. Alkol akarken ve haplar konfeti gibi uçuşurken tasarım saatler yırtıcı hayvanların gözleri gibi ışığı yakalıyor, her renkli tablet patlamayı bekleyen bir bomba.

"Luna." Annemin sesi sisi yarıp geçiyor. Mükemmel gülümsemesiyle yanım da duruyor. "Bay Murphy de bana yeni yatından bahsediyordu. Neden sana fotoğrafları göstermesine izin vermiyorsun? Kütüphanede belki?"

Bu bir öneri değil. Bu özel dansın kurallarını hepimiz biliyoruz. Dengesiz bacaklarımın üzerinde yükseliyorum, oda tehlikeli bir şekilde eğiliyor. Murphy'nin kolu belime dolanıyor ve beni pratik bir kolaylıkla sabitliyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor babam ben geçerken. "Unutma, sağduyu her şeydir."

Kütüphane kapısı yumuşak bir tıkırtıyla arkamızdan kapanıyor. Murphy'nin nefesi boynumda sıcak, viski ekşi ve aç. Gözlerimi kapatıyorum, uyuşturucunun beni uzaklara götürmesine izin veriyorum. Gri gözlerin, nazik ellerin ve zehir gibi tadı olmayan vaatlerin olduğu bir yere.

Ama sürüklenirken bile gerçeği biliyorum: Bu yaldızlı kafesten kaçış yok ve gece daha yeni başlıyor. Beni her zaman bulacaklar, her zaman

Beni, üzerimde sahip oldukları güç dışında hiçbir şeyin gerçek olmadığı bu aynalar evine geri sürüklüyorlar. Yapabileceğim en iyi şey hayatta kalmak, haplarını yutmak ve belki bir gün hiçbir şey hissetmeyecek kadar uyuşana kadar oyunlarını oynamak.

Çünkü Kraliçe olmak böyle bir şeydir; sırlar ve günahlar üzerine kurulu bir krallığa hükmetmek, dikenli bir taç giymek ve buna zafer demek. Ve yarın, Shark Bay'e tasarım kıyafetlerin altına gizlenmiş taze çürüklerle döndüğümde, kendi güç ve kontrol oyunlarımı oynamaya geri döneceğim. Çünkü kendilerine ailem diyen bu canavarlar bana iyi öğrettiler.

Ne de olsa her kraliçenin kurbanlık koyunlara ihtiyacı vardır. Ve eğer Erik dikkatli olmazsa, benim kuzum olabilir.

Gece sonsuza kadar uzuyor, ellerin, ağızların ve kimyasal rüyaların geçit töreni. Şafak malikânenin pencerelerinden içeri süzüldüğünde, içim boşalmış oluyor - içinde hiçbir şey kalmamış mükemmel bir porselen bebek. Tam da beni istedikleri gibi.

Tam da hiç olmak istemediğim gibi.

CHAPTER TWELVE

Zehirli Cennet

Shark Bay'de tekneden indiğimde babamın bana verdiği şeyin etkileri hâlâ vücudumda dolaşıyordu. Dünya bir karnaval lunaparkı gibi eğilip bükülüyor, her şey çok parlak ve çok keskin. Tenim sanki başka birine aitmiş gibi, hayali dokunuşlarla ağrıyan kemiklerimin üzerinde çok gergin. Boğazımdan zorla geçirdikleri pahalı viskinin tadını hâlâ alabiliyorum ve vücudumdaki ellerin hayaletini hâlâ hissedebiliyorum. Bu bana verdikleri ilk ilaç değil ve sonuncusu da olmayacak. Bu bilgi de en az etkileri kadar mide bulandırıcı.

Ayrılmadan önce bana giydirdikleri okul üniforması, kumaşın altında açan taze çürüklere sürtünüyor. Tasarım çantamın tanıdık ağırlığı bile yanlış hissettiriyor, sanki başka bir kıza aitmiş gibi - sayısını unuttuğu kadar çok kez kırılıp yeniden yapılmamış bir kıza. Okyanustan gelen sabah sisi zihnimdeki pusla eşleşiyor, gerçekliğin sınırlarını bulanıklaştıracak kadar kalın. Şu anda hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim - geri döndüğüm gerçeklik mi yoksa geride bıraktığım kâbus mu?

İskelede hafifçe tökezliyorum, genellikle mükemmel olan dengem bana ihanet ediyor. Güçlü bir el dirseğimi yakalıyor ve beni sabitliyor. Bir an için bunun tekrar olacağını düşünüyorum; birinin beni fethetmeye ve kontrol etmeye çalıştığı o makara, dönüş ve çarpışma.

"Dur bakalım." Max Brooks'un tanıdık tınısı sisi yarıp geçiyor. Dokunuşu damarlarıma buz gönderiyor, ama kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. "Zor bir gece miydi?"

Yüzümü ona dönüyorum ve en yırtıcı gülümsememi takınıyorum. Max şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi - başka bir dikkat dağıtıcı, kanıtlamak için başka bir yol

Kontrol hâlâ bende. Belle'in en yakın arkadaşlarından biri, bu da onu daha da cazip bir hedef haline getiriyor. "Öyle de diyebilirsin."

Gözleri üzerimde geziniyor, üniformamın çok sıkı yapıştığı yerlerde oyalanıyor. Bakışlarında göğsümdeki boşluk hissiyle eşleşen aç bir şey var. "Daha sert yapmak ister misin?"

Sesindeki davet beni iğrendirmeli, özellikle de partide olanlardan sonra. Ama iğrenmek bir şeyler hissetmeyi gerektirir ve şu anda tek istediğim hiçbir şey hissetmemek. Bir adım daha yaklaşıp kalçamın onunkine sürtünmesine izin veriyorum. "Aklında ne var?"

Max sırtıyor, bembeyaz dişleri ve yırtıcı niyetiyle. Tüm zengin erkeklerin sahip olduğu o jenerik tarzda yakışıklı - mükemmel şekillendirilmiş saçlar, bileğinde parıldayan pahalı saat, muhtemelen çoğu insanın kirasından daha pahalı olan kolonya. Eli kolumdan aşağı kayıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Oda arkadaşım bütün sabah derste."

"Mükemmel." Her adımda midemin çalkalanmasına aldırmadan beni yatakhaneye doğru götürmesine izin veriyorum. Uyuşturucular hâlâ sistemimde etkisini sürdürüyor, her şeyi uzak ve rüya gibi hissettiriyor. Belki de bu yüzden üst kata çıkmak yerine beni boş bir depoya çektiğinde itiraz etmiyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor boynuma karşı, beni duvara yaslayarak. Elleri çoktan üniforma gömleğimin düğmelerinde çalışıyor, istekli ve talepkâr. Gözlerimi kapatıyorum, tanıdık uyuşukluğun üzerime çökmesine izin veriyorum. Bedenimi bir silah olarak kullanmakta, arzuyu güce dönüştürmekte iyiyim. Hissetmekten daha kolay, hatırlamaktan daha kolay.

Ama dudakları dudaklarıma çarptığında, tek tadabildiğim pahalı viski ve pişmanlık. Dokunuşu yanlıştır, çok sert ve çok çaresiz hissettiriyor. Partideki görüntüler aklımdan geçiyor - beni tutan eller, onay mırıldanan sesler, babamın bana bir hap daha uzatırkenki soğuk gülümsemesi. Oda daha hızlı dönüyor, gerçeklik kenarlardan kanıyor. Bir an için göle bakan o yatak odasına geri dönüyorum, adamlar avlarını parçalamak üzere olan yırtıcı hayvanlar gibi üzerimde yükseliyorlar. Max'i uzaklaştırmak için konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Max'in ağzı tüm itirazları yutuyor. Puslu havada tek hissedebildiğim beni duvara yaslayan vücudu, dokunmamasını istediğim her yerime dokunurken içimdeki havanın çekilmesi. Tüm bunları unutturacak bir şey -herhangi bir şey- için çaresizce, her zaman döndüğüm yere ulaşıyorum: öfke. Beni bu hale getirdikleri için aileme kızgınlım.

Kaçabileceğime inanacak kadar aptal olduğum için kendime, bu kadar berbat olduğum için herkese ve her şeye. Kalbim çoktan tuğlayla örüldü, ama yaptıkları her şeyin anıları... En zehirli kısmı bu. Kendime anılara tutunmak ve onlarla biraz daha uğraşmak için izin veriyorum. Kan dolaşımda dolaşan ilaçlar etkisini biraz azaltıyor ama yine de orada.

"Çok güzelsin." Max'in sesi alçak ve gırtlaktan geliyor, nefesi yanağımda ağırlaşıyor. "Nicolas, Dougie ve Ollie kendilerini ne kadar iyi hissettirdiğini söylediklerinden beri bunu yapmak istiyordum."

Öfke şu anda hissetmek istediğim tek duygu, bu yüzden ona odaklanıyorum. Öfke ve zevk.

Max'in saçlarını kabaca kavriyorum ve dudaklarını kendime doğru çekiyorum, hararetli, ısırان bir öpücükle yarı yolda buluşuyoruz. Max yeni keşfettiğim saldırganlığıma tepki olarak yer değiştiriyor ve dilini ağzımın içine daha da sokarak ihmal edilmiş bir yanımdan gelen umutsuz bir inilti çıkarıyor. Sanki son yorumuyla içimde bir şeyler koptu ve taşkın kapılarının açılmasıyla birlikte, onunla burada bu şekilde sıkışıp kaldığım için geçmişte yaşadığım tüm travmalar ortaya çıktı. Hiçbir uyarı olmadan, içimden kötü olmak ve karşılık vermek için karanlık ve korkunç bir dürtü geçiyor. Okulun ve bu ayrıcalıklı piçlerin beni nasıl değiştirdiğini göstermek için.

Ellerim gömleğinin altında dolaşıyor ve tırnaklarımı sırtına batırıp tenine sertçe geçiriyorum. İnliyor ve öpüşmeyi kesiyor, gözlerimin içine bakarken göz bebekleri büyüyor. Aramızdan bir şeyler geçiyor - onda daha önce hiç görmediğim bir şiddet. Max avucunu başımın yanına vuruyor ve yüzünü tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştırıyor.

Ona meydan okurcasına gözlerimi kısıyorum ve saldırgan, ısırان bir öpücük daha konduruyorum. Diğer elini kaldırıp saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve başımı hafifçe geriye çekiyor. Alt dudağımla ısırıyor ve bırakmadan önce dişleriyle etini çekiyor. İçimi bir öfke dalgası daha kaplıyor. Boğazımdan sinirli, tehlikeli bir hırıltı kaçıyor ve Max ağzını tekrar benimkinin üzerine kapatarak onu boğuyor.

"Mmm," diye gürlüyor ağzıma karşı, sesi göğsümde yankılanıyor.

Elleri arkamdan kıcımla kavriyor, sonra sertliğini bana doğru sürüyor. İlkel bir şehvet içimi ürpertiyor, karşı koyma ihtiyacı ve pervasız olma arzusuyla savaşıyor. Yaranın neden olduğu uyuşukluğa rağmen

Haplar, duygular güçlü ve yoğun, neredeyse beni eziyor. Tehlikeli hissettiriyor ama şu anda hedeflediğim şey de tam olarak bu.

Max gömleğimin kalan düğmelerini açıyor ve beyaz sütyen askımı omzumdan aşağı itiyor. Başını eğiyor, ağzı bir göğsümü kaplıyor ve ucunu emiyor. Dili göğsümün etrafında dönüyor ve ben parmaklarımı saçlarına geçirip sıkıp açıyorum, onu kendime yaklaştırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istediğimden emin değilim. Çenemi geriye doğru eğip ağır ağır nefes alıyorum, zevk ve bunu onun için mahvetme dürtüsü arasında sıkışıp kalıyorum.

İçimden sessiz bir inilti kaçtığında bedenim bana bir kez daha ihanet ediyor. Max bana bakıyor ve gözlerindeki yoğunluk dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Göz temasını kesmeden, başı bacaklarımın arasına gelene kadar kendini yavaşça yere bırakıyor. Titriyorum, ne olacağını biliyorum ama yine de sınırlarımı test etmek ve eylem mahvolmadan önce kendimi ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum.

Hâlâ bana bakarken parmakları iç çamaşırlarımın eteklerini kavırıyor ve yavaşça aşağı çekmeye başlıyor.

"Yap," diye meydan okuyorum ona.

Ağzının bir köşesi sırtarak yukarı doğru kalkıyor, ama o da buna boyun eğiyor ve parmaklarını bacaklarımdan aşağı doğru çekmeyi tamamlıyor. Bacaklarımdın arasında kalıyor ve parmak uçlarını hafifçe iç uyluğumun hassas derisine değdiriyor. İçimde bir ürperti daha dalgalanıyor. Buna ihtiyacım var, bunu arzuluyorum. Sadece dokunulmanın verdiği hazzı... ve aynı parmak uçları beni sıkıp okşadığında, sabah çok dikkatli bir şekilde gizleyeceğim morluklarla beni işaretlediğinde hissettiğim acıyı.

Kasık kemiğime ıslak bir öpücük konduruyor ve başını geri çekip ayağa kalkıyor. Ne olduğunu anlamadan ona ters ters bakıyorum. Şaşkınlıkla dönüp pantolonunu ve boxer külotunu indiriyor. Gördüğüm diğerlerinden daha uzun ve daha agresif görünen ereksiyonunu görünce keskin bir nefes alıyorum. Ya da en azından benim hatırladıklarımından.

Max avuçlarını kalçalarıma yerleştiriyor ve beni sertçe duvara doğru itiyor, ellerini dizlerimin altına doğru kaydırıyor. Hızlı bir hareketle beni yukarı kaldırıyor ve ben de bacaklarımı ona doluyorum. Kollarıma uzanıyor, onları başımın üzerine kaldırmaya zorluyor ve bir eliyle onları yerinde tutuyor. İçgüdüsel olarak, bundan kaçmak için çok geç olduğunu biliyorum. Bedenim buna izin vermiyor, içimin derinliklerinde büyüyen ağrıyla birlikte.

"Bana hazır olduğunu söyle," diye mırıldanıyor Max. "Hazırım," diye nefes alıyorum.

Bir anda duvarlarım yıkılıyor, bastırılmış cinsel arzularla dolup taşıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kendime bunun gerçek olmadığını hatırlatıyorum. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Ve şimdi ne olursa olsun, Max'le ya da buradaki başka bir adamla, benim için, başka kimse için değil. Buna ihtiyacım var. Ama daha da önemlisi, bunun hiçbir anlamı olmamalı.

Max içime doğru itiyor ve vücudum geriliyor. Kalın, beni neredeyse çok fazla geriyor.

Neredeyse.

Nefesim kesiliyor. Birbirimizin dudaklarını ve dilini yutarken itişler daha sert ve daha derin geliyor. Bileklerimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve beni duvara daha sıkı yapııştırıyor. Bacaklarımı onun etrafında sıkarak onu daha derine çekiyorum ve nefes nefese bir inilti ondan kaçıyor. Onun cevap verdiğini duymak, sevişmemizden dolayı arzusunun arttığını bilmek içimde hayvani bir telaş yaratıyor. İçimde titreştiğini hissettiğim tüm duygulardan hoş bir dikkat dağıtıcı. Dikkat dağıtıcı, kaçış değil.

"Fuuuuck," diye inliyor Max.

Onun derin, gırtlaktan gelen sesiyle tüylerim diken diken oluyor. Vücudum ılık ve ıslak ve o tüm gücüyle içime girmeye devam ederken bir iniltiyi ısıırıyorum. Max hızını artırıyor, başını geriye atıyor ve aynı noktaya tekrar tekrar vurmak için eğiliyor. Midemde küçük dalgalanmalar oluşuyor ve sonun yakın olduğunu biliyorum.

Boynumu yukarı kaldırıp alt dudağını ısıırıyorum, dilimde kanın tadını arzuluyorum. Ama son anda geri çekiliyor. Gözlerinde daha önce hiç olmayan bir şey var - vahşi ve evcilleşmemiş bir şey. Vahşi bir şey. Bir korku ve heyecan dalgası içimi kaplarken iç duvarlarım onu sıkıştırıyor. Ama odaklanabildiğim tek şey, içimde oluşan acı ve zevkin lezzetli karışımı, kıvılcımların nasıl bir patlamaya dönüşmek üzere olduğu.

Max boştaki eliyle aramıza uzanıyor ve başparmağını klitorisimde dolaştırırken kalçaları hızlı, derin itişlerle hareket ederek beni uçurumun kenarına itiyor. Kendimi tutmayı bırakıyorum ve yüksek sesle bir çığlık atıyorum, orgazm içimden geçerken şiddetle titriyorum.

Aynı anda Max'in vücudu da geriliyor. "Oh fuck, oh fuck, oh fuck!" diye kulağıma bağıırıyor, boynumu ısıırıyor. Sertçe. Orgazmım bu sefer yavaşça kayboluyor. Max'in uzuvları titriyor ve beni olduğundan daha fazla sıkıştırarak üzerime yığılıyor. Kısıtlamayla birlikte beynimde rahatsız edici bir vızıltı başlıyor

ama neyse ki, duvarı itip yavaşça geri adım atmadan önce sadece bir ya da iki saniye sürüyor.

Bacaklarımın ve zihnimin kontrolünü yeniden kazanırken kendimi desteklemek için duvarı kullanarak yere kayıyorum. Bu... güzeldi. Birbirimizin etrafında dans ederken bedenlerimiz mükemmel bir uyum içindeydi, hakimiyet ve zevk için mücadele ediyorduk, sonsuz bir şiddet ve zevk döngüsü.

"Lanet olsun." Saatine bakıyor, ben de blazer ceketimi düzeltip eteğimi düzeltiyorum, kumaşı kalçalarımın iç tarafındaki çizikleri örtecek şekilde ayarlıyorum. "Sikişmeyi nerede öğrendin?"

"Az önce yaptıklarımızdan sonra gerçekten bu soruyu mu soracaksın?" Gülüşüm biraz titrek çıkıyor.

"Haklısın." Yine o muzip gülümsemesini takınıyor. "Hey, bugün tekrar takılmaya ne dersin?"

"Seni kırmak istemem ama ikinci tura kalacak kadar iyi değilsin," diye yalan söyledim. Güzeldi ama o hiç kimse değil. O sadece bir dikkat dağıtıcı. Tüm bu gizli sırların ve öfkenin açığa çıkması.

Max'in yüzü kararıyor. Bileklerimi kavırıyor, onları başımın üzerinde tutarken kavrayışı sıkılaşıyor ve kendini bana karşı gıcırdatıyor. Basınç damarlarımda paniğe yol açıyor ve kimyasal bulanıklığı yok ediyor. "Nasıl bir oyun oynadığını sanıyorsun, sürtük?"

"Bırak beni," diye emrediyorum ama sesim dizlerim kadar titrek çıkıyor. "Canımı yakıyorsun."

"Hadi ama Luna," diye homurdanıyor, direnişimi alay olarak yanıltıyor. "Herkes senin sertlikten hoşlandığını biliyor. Belle bize küçük oyunlarından bahsetti."

Kelimeler tokat gibi çarptı. Elbette Belle dedikodular yayacak, eylemlerimi daha karanlık bir şeye dönüştürecek. Ama şu anda intikama ya da güç oyunlarına odaklanamam. Tek hissedebildiğim kapana kısıldığım, çok fazla elin, çok fazla talebin ağırlığı altında boğulduğum.

"Bırak beni!" Kelimeler boğazımdan yırtılıyor, çığ ve çaresiz. Onun pençesine karşı çırpınıyorum, artık kontrolü sağlamak ya da görünüşü korumak umurumda değil. İlaçlar paniğimi vahşi ve kontrol edilemez bir şeye dönüştürüyor, içinde boğulana kadar her hissi güçlendiriyor.

Max sonunda bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi görünüyor. Bileklerimi bırakıyor ve yüz hatlarına yayılmış bir şaşkınlıkla geri çekiliyor. "Ne oluyor be? Düşündüm ki-"

"Çık dışarı." Sesim titriyor ama titremenin altında çelik var. Yeterince hızlı hareket etmediğinde, onu tökezletecek kadar sert itiyorum. "Çık lan dışarı!"

Geri çekiliyor, ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Tanrım, sen gerçekten delisin. Belle senin hakkında haklıymış."

Kapı arkasından çarpıyor ve beni özenle inşa ettiğim dış görünüşümün enkazıyla baş başa bırakıyor. Ses depoda bir silah sesi gibi yankılanıyor ve irkilmeme neden oluyor. Tasarım çantam köşede unutulmuş, içindekiler bir suç mahallindeki kanıtlar gibi yere saçılmış halde yatıyor. Pahalı bir ruj tüpü bana doğru yuvarlanıyor, annemin her zaman "prezentabl" görünmem için ısrar ettiği aynı tonda. Onu görünce boğazımda safra birikiyor. Bacaklarım tutmuyor ve duvardan aşağı kayıyorum, ilk hıçkırık serbest kalırken kollarımı dizlerime doluyorum. Oda dönmeye devam ediyor ve ilaçların mı yoksa paniğin mi nefes almamı zorlaştırdığını anlayamıyorum.

"Luna?" Erik'in sesi kafamdaki karmaşayı yarıp geçiyor. Başımı kaldırdığımda onu kapı aralığında dikilirken buluyorum, yüz hatları endişeyle kazanmış. "Ne oldu? Max'i çıkarken gördüm-"

"Yapma." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım işbirliği yapmıyor. Dünya tehlikeli bir şekilde eğiliyor ve aniden Erik orada, düşmeden önce beni yakalıyor. Dokunuşu Max'inkinden farklı; nazik, sakinleştirici, karşılığında hiçbir şey istemiyor. Her şeyi daha da kötüleştiriyor. "Yapamam... Yapamam..."

"Şşş." Aramızda dikkatli bir mesafe bırakarak tekrar oturmama yardım ediyor. Akıllı çocuk -gözlerimdeki vahşi bakışı, kendimi nasıl zorlukla bir arada tuttuğumu görüyor olmalı. "Sadece nefes al. Artık güvendesin."

Kırık bir kahkaha atıyorum. "Güvenli mi? Güvenli diye bir şey yoktur. Ne burada, ne de başka bir yerde."

"Luna-"

"Umrundaymış gibi davranma." Kelimeler kanımı çekecek kadar keskin çıktı. "Gerçekten ne istediğini biliyorum. Hepsinin istediği bu. Beni kullanmak, beni kırmak, -" Başka bir baş dönmesi dalgası vurduğunda sesim çatlıyor. Uyuşturucular hala sistemimde dolaşıyor ve normal duvarlarımı korumamı imkansız hale getiriyor.

Erik'in ifadesi sertleşir. "Kafan iyi."

"Yok artık." Avuçlarımı gözlerime bastırarak odanın dönmesini engellemeye çalışıyorum. "Babamın özel kokteyli. Ne de olsa misafirleri hayal kırıklığına uğratamam."

Gözlerinde anlayış beliriyor ve hemen ardından daha karanlık bir şey geliyor. "Parti. Ailen-"

"Yapma." İkimizin de bildiği şeyi dile getiremeden sözünü kestim. "Sadece... yapma."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra dikkatlice ceketini çıkarıp omuzlarıma atıyor. Kumaş onun gibi kokuyor -temiz çamaşır ve adını tam olarak koyamadığım baharatlı bir şey. Kendimi kapana kısılmış hissettirmesi gerekirken, bunun yerine beni topraklıyor, kafamın içindeki kaosu dışarıda odaklanabileceğim bir şey veriyor.

"Odana dönmene yardım edeyim," diyor sessizce. "Şu anda yalnız olmamalısın. Ya da Belle ile birlikte."

Reddetmek, diğer herkese yaptığım gibi onu da kendimden uzaklaştırmak istiyorum. Ama hissettiğim sersemlik beni dürüst olmaya zorluyor. "Ben her zaman yalnızım."

Eli benimkini buluyor, sıcak ve sabit. "Artık değil."

Beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum, dünya hareketsiz kalmayı reddederken hafifçe sallanıyorum. Erik yürürken dikkatli bir mesafe bırakıyor, düşersem beni yakalayacak kadar yakın ama kendimi kapana kısılmış hisseceğim kadar değil. Koridorlar merhametli bir şekilde boş -herkes sınıfta olmalı.

Odama vardığımızda panik havası dağılmaya başlamış, yerini yorgunluğa bırakmıştı. Erik yatağıma uzanmama yardım ediyor, sonra geri çekilerek nefes almam için bana alan açıyor. Ceketini omuzlarıma daha sıkı sarıyor, temsil ettiği güven kokusunu içime çekiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, kelimeler dilime yabancı geliyor. En son ne zaman birine gerçekten teşekkür etmiştim? En son ne zaman biri bunu hak etti?

Uzun bir süre beni inceliyor, o fırtına grisi gözleri çok şey görüyor.

"Bana ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin. Ama konuşmak istersen-"

"Yapamam." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Sana da zarar verecekler.

Tıpkı Alex'i incitmekle tehdit ettikleri gibi, tıpkı onlar gibi-" Ağzımı kapatıyorum,

Ne kadar çok şey açıkladığımı görünce dehşete düştüm.

"Luna." Erik önümde diz çöküyor, dokunmamaya dikkat ediyor. "Ailen her ne yaptıysa, seni her ne ile tehdit ediyorsa, bununla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin."

Bir an için baştan çıktım. Parmaklarım blazer ceketinin kumaşında kıvrılıyor, düşüncelerimin fırtınasında bir dayanak noktası arıyor. Kolonyasının kokusu çamaşır deterjanıyla karışıyor.

Hâlâ rüyalarım giren parti parfümleri. Erik'in varlığı, Shark Bay'in tehlikeli sularında gemilere yol gösteren deniz feneri gibi sabit. Ama o kayalıklara çarpan çok fazla gemi, ailemin oyunları yüzünden yok olan çok fazla insan gördüm. Kelimeler dişlerime baskı yapıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Ona her şeyi anlatmak ne kadar kolay olurdu - partileri, tehditleri, ailemin insanları sapkın oyunlarında satranç taşları gibi nasıl kullandıklarını. Ama anlatamam. Birinin içeri girmesine izin verdiğim an, hedef haline geldikleri andır.

"Gitmelisin." Dizlerimi göğsüme çekerek arkamı dönüyorum. "Artık iyiyim."

"İyi değilsin." Sesi nazik ama sert. "Ve bu sorun değil. Her zaman iyi olmak zorunda değilsin."

Onun sözleriyle içimde bir şeyler çatırıyor. Göğsümde bir hıçkırık birikiyor ama yutkunuyorum. Kırılmayı göze alamam, burada değil, şimdi değil. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Sadece git."

Yavaşça ayağa kalkıyor ve korkutucu bir an için tartışacağını düşünüyorum. Ama sonra sadece başını sallıyor. "Sana biraz zaman vereceğim, ama bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Yere oturuyor, kapıya yaslanıyor, bana iyiliğinin hayaleti ve babamın ilaçlarının kalıcı etkileriyle baş başa kalabileceğim kadar alan bırakıyor. Yüzümü Erik'in ceketine bastırıyorum. Gözyaşları tehdit ediyor ama düşmelerine izin vermeyi reddediyorum. Ağlamak hissetmek, hissetmek de hatırlamak demektir. Ve o partide ne yaptığımı, ne olmasına izin verdiğimi düşünmek yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzülmesine yetiyor.

Hepsini bir kenara itiyorum ve bunun yerine kalbimin sabit atışına odaklanıyorum, dünya dönmeyi bırakana kadar her bir nabızı sayıyorum. Saklamak zorunda olduğum her sır için bir atış. Uzaklara ittiğim her insan için bir atış. Hayatta kalmayı insanlığa tercih etmek zorunda kaldığım her an için bir atış.

Canavarlar ve hayaletlerle çevrili bu zehirli cennette, hayatta kalmak bildiğim tek yol.

Yarın, Luna Queen olmaya geri döneceğim - buz kraliçesi, manipülatör, seksi bir silah olarak kullanan kız. Belle'i benimle uğraştığı için incitmenin, herkese acınacak ya da kullanılacak biri olmadığımı hatırlatmanın bir yolunu bulacağım. Ama şu anda, Erik'in ceketine sarılmış, havada onun nezaketinin hayaleti dolaşırken, kendimi kırılmaya bırakıyorum.

Çünkü bazen bütün kalmanın tek yolu kırılmaktır.

Uyuşturucular sonunda beni hayali dokunuşlar ve fısıldanan tehditlerle dolu rüyalara sürüklüyor. Ama uykudayken bile Erik'in varlığını kapımda hissedebiliyorum - kafamın içinde yaşayan canavarlara karşı sessiz bir muhafız.

Saatler sonra uyandığımda ceketini hâlâ omuzlarımdaydı ama çocuğın kendisi gitmişti. Yerinde kusursuz bir el yazısıyla yazılmış bir not vardı: "Sen onlardan daha güçlüsün. Ve yalnız değilsin."

Kağıdı avucumun içinde buruşturuyorum, ona inanmak istemekle daha iyi bilmek arasında kalıyorum. Çünkü canavarların olayı budur; sadece kâbuslarda yaşamazlar ya da karanlık köşelerde gizlenmezler. Bazen tasarımcı takımları giyerler ve kendilerine aile derler. Bazen, giriş ücretinin ruhunuz olduğu partiler düzenlerler. Bazen melek gibi giyinip zehir tükürürler.

Ancak onların yönetimi altında yaşadığım sürece, yine de onların birer canavar olduğunu unutamam.

Bazen de en korkunç canavar aynada size bakan, sizin yüzünüzü taşıyan ve sizin sesinizle konuşan ama bir zamanlar sizi insan yapan her şeyden yoksun olan canavardır.

Burada hepimiz canavarız.

Titrek bacaklarımin üzerinde durup banyoya doğru ilerliyorum. Aynadaki kız bir yabancı - çukur gözler, lekeli makyaj, üniformasının yakasının altında çiçek açan morluklar. Hayalet gibi görünüyor, eskiden olduğu kişinin bir gölgesi. Ama hayaletler size zarar veremez. Hayaletler acıyı hissedemez.

Ve bunlar benim göze alabileceğim tek hayalet türü.

Belki de tam olarak olmam gereken şey budur. Mükemmel kız, mükemmel silah, buzdan oyulmuş ve tasarımcı zırhıyla mühürlenmiş. Annem her zaman gücün sevilmele değil, korkulmakla ilgili olduğunu söylerdi. Ve korku, beni besledikleri ilaçlar gibi, diğer her şeyi uyuşturabilir. Onu kucaklamalıyım, bana verdiği gücü, sunduğu kopukluğu. Belki o zaman özgür olurum. Belki o zaman hiçbir şey hissetmem. Belki o zaman ellerin, fısıltıların ve pahalı viskilerin anıları körfezin üzerindeki sabah sisi gibi kaybolur.

Zırhımı her seferinde bir kat daha giyerek zayıflığının kanıtlarını dikkatlice temizliyorum. Mükemmel saç, mükemmel makyaj, mükemmel yalanları gizleyen mükemmel gülümseme. Köprücük kemiğimde çiçek açan morlukların izini sürüyorum, onları nasıl silaha dönüştüreceğimi planlamaya başladım bile. Her iz bir hatırlatma, her yara izi de bir hayatta kalma dersi. İşim bittiğinde, kimse

Luna Queen'in sabahı tozlu bir depoda sinir krizi geçirerek geçirdiğini tahmin ediyorum.

Ama Erik'in ceketini katlarken, kırıksıklıkları titreyen ellerimle düzeltirken, kafamın içinde belki, sadece belki, bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımı fısıldayan sesi tam olarak susturamıyorum.

Bu tehlikeli bir düşünce. Umut her zaman öyledir.

CHAPTER THIRTEEN

Müfredat Dışı Etkinlikler

Profesör Austin'in sınıfındaki gotik pencerelerden içeri bol miktarda öğleden sonra güneşi giriyor ve bu da kullanılmayan sıraların üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Diğer herkes bir sonraki derslerine ya da Shark Bay'de özgürlük olarak düşündükleri her neyse ona gitmek için çoktan ayrıldı, ama ben geride kaldım ve eşyalarımı topluyormuşum gibi davrandım. Masasındaki kâğıtları karıştırırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. İzlediğimi düşünmediğinde bana kısa bir süre bakıyor. Erkekler, her şeyin üstündeymiş gibi davrananları bile tahmin etmek çok kolay. Yaptığım her hareket onun dikkatini çekmek için. Sınıftaki hava tebeşir tozu ve pahalı kolonya kokuyor. Güç ve okul gibi kokuyor. Elleri kâğıt yığınının üzerinde duraklıyor, zaten bildiğim şeyi doğrulamak için yeterince uzun süre tereddüt ediyor.

"Bayan Kraliçe." Sesi sessizliği bozuyor. "Son performansınız hakkında konuşabilir miyiz?"

Yavaşça dönüyorum, üniformamın eteğinin kalçalarımnda sallanmasına izin veriyorum. "Elbette Profesör." Unvan dilimden bal gibi akıyor, tatlı ve tehlikeli. "Bir sorun mu var?" Yüzündeki gerginliği izlerken gözlerinin içine alıştırılmış bir masumiyetle bakıyorum. Öğleden sonra ışığı tel çerçeveli gözlüklerine vuruyor ve gözlerini kısa süreliğine gizliyor. Ama parmaklarının masasının kenarını kavrayışından gergin olduğunu anlayabiliyorum.

Boğazını temizliyor, gözlüklerini düzeltiyor. Bu hareket otoriteyi yansıtmak içindi ama pek işe yaramadı çünkü elleri hafifçe titriyordu. "Notların... endişe verici. Ve sınıftaki davranışların-"

"Davranışım mı?" Bir adım daha yaklaşp parmaklarımı masasının kenarında gezdiriyorum. Ahşap dokunuşlarımın altında pürüzsüz, nesiller boyu ayrıcalıklı eller tarafından cilalanmış. "Oldukça aktif bir şekilde katıldığımı sanıyordum."

"Bu-" Ben masasının köşesini dönüp aramızdaki mesafeyi kapatırken sözünü kesiyor. Parfümü ince ve akademik; buradaki oğlanların süründüğü pahalı tasarımcı kokularına hiç benzemiyor. "Bayan Queen, bu uygunsuz."

"Öyle mi?" Masasının kenarına tünüyorum, eteğimin dikkat dağıtacak kadar yukarı kalkmasına izin veriyorum. "Akademik performansımı tartıştığımı sanıyordum."

Hızla kapıya ve sonra tekrar bana baktı. İstekleri ve bir profesör olarak görevi arasındaki çatışma tüm yüzüne yansıyor. İyi bir adam olmaya çalışıyor ve günaha girmemek için çok çabalıyor ama zayıf. Sınıfta beni izlediğini gördüm. Bacak bacak üstüne attığımda ya da not almak için öne doğru eğildiğimde gözleri biraz fazla uzun süre üzerimde kalıyor. Görüldüğü kadar asil biri değil. Hiçbiri öyle değil.

"Akademik performansın... yeterli," diye idare ediyor, sesi gergin. "Ama tavırların-"

Masadan kayıyorum ve eğilerek onu arkasındaki sandalyenin masif ahşabı ile bedenim arasına hapsediyorum. Gözbebekleri büyüdü. "Tavrım mı? Belki de bu dünyanın nasıl işlediğini çoğu kişiden daha iyi anladığım içindir. Güç için, kontrol için yaptığımız şeyler..." Boşlukları doldurması için ona izin veriyorum.

"Luna." İlk ismimi kullanması zırhında bir çatlak oluşturdu. "Her ne yaşıyorsan, daha iyi yollar var-"

"Neyden daha iyi?" Öne doğru eğilip kişisel alanını işgal ediyorum. "İstedığimi elde etmek için elimdekini kullanmaktan daha mı iyi? Burada herkesin yaptığı bu değil mi?"

Kravatında parmağımı gezdirirken nefesi kesiliyor. İpek pahalı - muhtemelen çocuğunun notunu yükseltmeye ihtiyacı olan minnettar bir ebeveynin hediyesi. "Bu uygun değil," diye tekrarlıyor ama uzaklaşmıyor.

"Bu yerle ilgili hiçbir şey uygun değil." Kravatını kavrayıp onu daha yakına çekiyorum. "Ama hepimiz rollerimizi oynuyoruz, değil mi? Kendini işine adanmış profesör, sorunlu öğrenci... Bunların hepsi sadece tiyatro."

"Dur." Ama elleri belimi buluyor, parmakları üniformamın kumaşını kazıyor. "Yapamayız-"

"Neyi yapamazsın?" Ona doğru bastırıyorum, arzusunun kanıtını hissediyorum. "Bunu istediğini itiraf edemiyor musun? Bunu düşündüğünü?"

Kararlılığı ıslak kağıt gibi ufalanıyor. Ağzı benimkine çarptığında, tadı zafer ve pahalı kahve gibi geliyor. Öpüşü çaresiz, aç -tüm o dikkatle korunan kontrol sonunda kırılıyor. Beni masaya doğru itmesine izin veriyorum, kâğıtlar yere saçılıyor. Elleri her yerde, açgözlü ve talepkâr ve ben ona tam olarak beklediğini veriyorum: yumuşak inlemeler, kemerli sırt, genç teslimiyetin mükemmel resmi.

Ama ikimiz de burada kontrolün gerçekte kimde olduğunu biliyoruz.

Öpüşmeyi kesip onu sandalyesine geri itiyorum. Dizlerimin üzerine çöküşümü geniş gözlerle izliyor, kemerine uzanırken göz temasını sürdürüyor. "Bayan Kraliçe-Luna- yapmamalıyız-"

"Şşş." Onu başka bir öpücükle susturuyorum, hızlı ve acımasız. "Sana notumu ne kadar yükseltmek istediğimi göstereyim."

Parmaklarım onun kemer tokasını buluyor, pürüzsüz ve pahalı. Açmak için acele etmiyorum, bu aceleye getirilmiş karşılaşmanın geri kalanıyla keskin bir tezat oluşturuyor. Çaresizlik dalga dalga yayılıyor. Erkekleri kontrol etmek çok kolay, şehvet içinde kendilerini kaybetmeye çok hevesliler.

Sonunda kemerini çözmeyi bitiriyorum ve pantolonunun fermuarını açıyorum. Beni durdurması, geri çekilmesi ve aramızdaki saygınlık kurgusunu yeniden oluşturması için hâlâ çok geç değil. Ama yapmıyor. Bunun yerine dizlerini açıyor ve sandalyesini erişim sağlayacak kadar yaklaştırıyor.

Dişlerimi göstererek gülümsüyorum ama sıcaklık yok. "Rahatlayın, Profesör. Zamanınıza degecek bir şey yapacağım."

Zaten taş gibi sert ve hazır olan sikini serbest bıraktığımda itirazları boğazında düğümleniyor. Her zaman öyledirler. Çok geç olana kadar bıçağı asla göremezler ve o zaman bile asla öğrenemezler.

"Ellerin," diye fısıldıyor, gözleri arzuyla kaplanmış. "Ellerini kullan."

Şimdi daha nazikçe, parmaklarımı boyuna doluyor ve onu yavaşça okşuyorum. Ellerini sandalyesinin kolçaklarına dayıyor, tertemiz giysilerinin altında gerginlik dalgalanıyor. Bir rol oynuyor ve ikimiz de bunu biliyoruz - mesafeli ve buyurgan, otoritenin arketipi. Ama gerçek, boynundan aşağı yayılan kızarıklıkta, ben onun uzunluğunu kızdırırken çenesinin sıkılmasında yazılı. Baskın rolünü oynayabilir, ama ikimiz de bunun sadece başka bir cephe olduğunu biliyoruz. Başka bir illüzyon. Sonsuz bir süvari alayında başka bir performans

Shark Bay'de hayat böyle bir tiyatro.

"Bunun gibi mi?" Kalbimin düzensiz atışlarına rağmen sesim sabit. Profesör Austin sertçe yutkunuyor, Adem elması sallanıyor. "Bunun gibi. Devam edin."

Ritim artık içgüdüsel. Erkek anatomisinin tanıdıklığı, avuçlarımın altındaki yumuşak deri, bunu yaparken çıkardıkları sesler - aynı miyavlamalar, aynı inlemeler, aynı aptal ifadeler.

Hızımı artırırken göz temasını sabit tutuyorum. Şimdi nefes alışında yumuşak bir titreme var, sol kaşında bir seğirme. Yaklaştı. Bir elimi boxer'ının kumaşının altından geçirip taşaklarını nazik ama sıkı bir şekilde kavıyorum. Nefes verirken, diğer elimi şaftının etrafına sarıyorum ve kısa, hızlı vuruşlarla sikini sarsarak tutuşu sıkılaştırıyorum. İçindeki baskı arttıkça, kasları serbest kalmanın eşiğinde titrerken yüzündeki ifade kesinlikle muhteşem.

"Şimdi ağzını kullan," diyor ama bu bir emir değil, artık değil. Bu oyun onun ellerinden kayıp gitti ve geriye kalan tek şey zevk ve serbest bırakma. Benim gücüm ve onun teslimiyeti.

Göz temasını kesmeden eğilip ağzıma sığdırabildiğim kadarını sığdırıyorum, yanaklarım çukurlaşıyor, başım yavaşça sallanıyor. Baş sandalyeye yaslanıyor, ağzı hafifçe açık kalıyor. Hızımı yavaş ve sabit tutuyorum, neredeyse durgun, onun için neredeyse dayanılmaz olana kadar beklentiye uzatıyorum. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, dilimi uzunluğunun alt tarafına sürüyorum ve daha sert emiyorum. Bu onun felaketi, ama beklediğim şekilde değil.

Profesör Austin parmaklarını saçlarıma gömüyor, umutsuz ve hızlı olabilecek ama biraz garip bir hareketle kalçalarını yukarı doğru savururken beni sabit tutuyor. Geri çekilmiyorum, ağzımda kendini harcamasına izin veriyorum, tek tadabildiğim acı olana kadar dolduruyorum. İniltisini zar zor dizginliyor, alçak sesle ve gırtlaktan, ses içime ürperti gönderiyor. Bir, iki, üç pompalıyor ve devam ediyor.

Beklediğimden daha dayanıklı.

Ama yine de çoğu erkek hayvan gibi sevişir. Tüm bu eylemde ham ve hayvani bir şeyler var, ilkel ve vahşi. Onu hafife almamalıydım. Akademik bir stereotip gibi görünebilir ama yüzeyin altında karanlık bir şey var. Bu düşünce beni korkutmalı, ama bir şekilde odayı daha sıcak hissettiriyor.

Durmadığında beynimin o tehlikeli, neredeyse içgüdüsel kısmı yüksek alarma geçiyor, derinlere pompalarken elleri hala saçlarımı yumrukluyor. Ve

Aletin ucu boğazımın arkasını sıyrıyor ve öğürmememe neden oluyor. Ne oluyor lan? İçimde bir panik duygusu yükseliyor ve karnını itiyorum. Duruma rağmen, dudaklarının kenarında dans eden küçük bir gülümseme var ve tek yapmak istediğim onu ele geçirmeye çalıştığı için tokatlamak.

Sonunda kontrolü tekrar ele almaya karar verdim. Son ve sert bir hareketle ellerimin topuklarını uyluklarının iç kısmına bastırarak bacaklarını ayırıyor ve ellerini saçlarımdan çekmeye zorluyorum. Bunu yaptıktan sonra, başımdaki ve boynumdaki tüm kasları kullanarak ileri atılıyorum. Hareketlerime rehberlik eden eller olmadığı için, bu beceriden çok kararlılıkla ilgili. Saniyeler içinde daha fazla dayanamıyor ve başımı aşağı doğru eğerek sikini boğazımın arkasına bastırıyorum -ama bu sefer kontrol bende- ve sikinin tabanını elimle sertçe sıkıyorum. İşte o zaman çözülüyor, beni tiksintiyle dolduran ilkel seslerle erkekliğini tamamen serbest bırakıyor. Kıvranırları çılgınca bir hal alıyor ve onu sabitlemek için ellerimi kullanmak zorunda kalıyorum, parmaklarım uyluklarına yayılıyor. Sonunda kısık bir inilti çıkarıyor ve vücudu gevşiyor.

Böyle bir coşkuyu yaşamak ne kadar tuhaf ve geçici olmalı. Bu eylem gerçek doruk noktasından çok daha güçlendirici. Kontrol tamamen bende, her hevesime ve soluğuma itaat ediyor ve en ezici getirisi tamamen boşalmış ve savunmasız olması. Ben doğrulup sıvılarının dilimin yüzeyinde oyalanmasına izin verirken, ucu ile dudaklarım arasında ince bir tükürük çizgisi asılı kalıyor.

Tuzlu ve ekşi sıvıyı yutuyorum ve kalçalarımın üzerine oturup konuşmasını bekliyorum. Ama o sessiz, sandalyesinde gevşek duruyor. Yüz ifadesinden utanç okunuyor, bu yüzden onu bağışlamaya karar veriyorum.

Ayağa kalkıyorum ve sikini külotunun içine geri sokuyorum. Kemerini alıyorum ve nazıkçe kalçalarının etrafına yerleştiriyorum. Düğmesine bastırarak yerine oturtuyorum ve eğilip fısıldıyorum.

"Peki, Profesör. Notumu düzeltmek için harcadığım çabaya değdi mi?"

Kıyafetini düzeltirken gözlerime tam olarak bakamıyor. "Luna, ben-"

"Profesör." Sözünü kestim, sesim kan akıtacak kadar keskindi.

"Yapmayalım

Bu bir alışverişten başka bir şeymiş gibi davranmak. Sen istediğini alacaksın, ben de ihtiyacım olanı. Shark Bay'de işler böyle yürümüyor mu?"

Yüzünde utanç ve arzu savaşı vardı. "Bu bir daha olamaz."

"Tabii ki hayır." Üniformamı düzeltiyor, az önce yaşananların izlerini siliyorum. "Ama eğer notlarım düzelmezse, şey..."

Eminim akademik gelişimimi tartışmak için başka bir fırsat bulabiliriz. Belki Bayan Harpsons ile."

Profesör Austin dekanın adını duyunca gerildi. Ayrıntıların sızmasına izin vermesem bile, sadece bu skandal bile onun itibarını zedeleyecektir. İkimiz de bu anın peşini bırakmayacağını biliyoruz - her dersten sonra, her kendini düşünme anında.

Cevabını beklemiyorum. Uzaklaşırken topuklarım mermer zemine çarpıyor, her adımım bir güç yankısı. Bırakın suçluluk duygusu ve çelişkili arzuları içinde debelensin. O sadece satranç tahtamdaki bir başka taş, bu yaldızlı kafeste hayatta kalmamı sağlamanın bir başka yolu.

Dışarıdaki koridor boş, öğleden sonra güneşi her şeyi altın ve gölgenin tonlarına boyuyor. Penceredeki yansımamı kontrol ediyorum, rujumu düzeltiyorum ve saçımı ayarlıyorum. Bana bakan kız mükemmel; ne bir saç teli yerinde, ne de zırhında bir çatlak var. Az önce o sınıfta neler olduğunu, kontrolü elimde tutmak için neler yapmaya hazır olduğumu kimse tahmin edemez.

Ama bir sonraki dersime doğru yürürken, Erik'in dünkü sözleri zihnimde yankılanıyor: *Her şeyi tek başına halletmek zorunda değilsin*. Tatlı, naif Erik, beni kendimden kurtarabileceğini düşünüyor. Dünyayı basit bir ahlak merceğinden görüyor, doğru ve yanlış, iyi ve kötü. Shark Bay'deki her etkileşimi renklendiren gri tonlarını, günlük varlığımızı oluşturan ince güç oyunlarını kavrayamıyor. Kurtarılmaya ihtiyacı olanın ben olmadığımı anlamıyor, ben av değil avcıyım. Her baştan çıkarma, her manipülasyon, her dikkatli hareket hayatta kalmamı sağlamanın bir başka yolu.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen mesajla çalıyor. Alex'in başka bir fotoğrafı, bu sefer kıvılcıklı saçlı güzel bir kızla gülüyor. Altındaki mesaj basit: "Ders dışı aktivitelerin hoşuna gidiyor mu?"

Damarlarımdan buz akıyor. İzliyorlar, her zaman izliyorlar. Görünmeyen gözlerin ağırlığı tenime baskı yapıyor, yaptığım her hareketin değerlendirildiğini, ölçüldüğünü ve yargılandığını sürekli hatırlatıyor. Burada, bu sözde sığınakta bile, gözleri her hareketimi takip ediyor. Fotoğraf otuz saniye sonra kayboluyor -kanıt bırakma konusunda giderek akıllanıyorlar- ama mesaj açık: Yaptığım hiçbir şey fark edilmiyor.

Tamam. İzlesinler. Mükemmel öğrenciyi, hesaplanmış gülümsemeleri, kusursuz performansı görsünler. Önemli olan tüm hamleleri kaçırırken oynadığım oyunu anladıklarını düşünsünler. Ne de olsa bana bedenimi bir silah olarak nasıl kullanacağımı, arzuyu nasıl güce dönüştüreceğimi iyi öğretiler.

Ama kendi yıkımlarını yarattıklarının asla farkına varmadılar. Her manipölasyon dersi, gülümsemem ve rolümü oynamam gereken her parti, hepsi buna yol açıyordu. Taşların sadece bir oyuncunun elinde olduğu bir satranç tahtasına. Tasarımcı zırhının ve mükemmel gülümsemelerin ardında sahnelenen bir devrime.

Profesör Austin sadece başlangıç. İşim bittiğinde, Shark Bay'deki herkes bir veziri köşeye sıkıştırdığınızda ne olacağını öğrenecek. Çünkü satrancın olayı budur; vezir dekoratif görünebilir ama tahtadaki en tehlikeli taşdır.

Ve ben hayatım boyunca bu oyunu oynadım.

Bir sonraki dersimin kapısını iterek açıyorum ve maskemin tekrar yerine oturmasına izin veriyorum. Yeniden mükemmel öğrenci, herkesin nefret etmeyi sevdiği buz kraliçesi olma zamanı. Bırakın fısıldasınlar, bırakın yargılasınlar. Bu canavarlar ve maskeler dünyasında hayatta kalmak için ne gerektiği hakkında hiçbir fikirleri yok. Ve bunu anladıklarında çok geç olacak. Çünkü bu zehirli cennetteki tek kural, oyunun asla durmamasıdır. Hayatta kalmak bitmez, asla.

Çünkü benim gibi insanlar için oyunu oynamak, kazanmak için sahip olduğumuz tek şans.

Ve belki, sadece belki, kazanmak biraz daha uzun süre hayatta kalmak demektir. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Her zaman olmamı istedikleri canavar olmak anlamına gelse bile.

CHAPTER FOURTEEN

Fırtınanın Gözü

Penceremin **dışında** rüzgâr yaralı bir hayvan gibi uluyor. Gotik camlar o kadar sert sallanıyor ki kırılacaklarını düşünüyorum. Öğleden sonra gökyüzü gri-yeşilin korkutucu bir tonunda, bu da kötü bir fırtınanın yaklaşmakta olduğu anlamına geliyor. Bütün gün kara bulutlar toplanıyor ve adaya doğru ilerliyor. Shark Bay'in kayalıklarının ötesindeki okyanus öfkeli ve karanlık bir şekilde çalkalanıyor, beyaz şapkalı dalgalar gök gürültülü bir güçle kayalara çarpıyor.

Eski anons sisteminden cılız ve bozuk bir ses yükseliyor: "Şiddetli hava koşulları nedeniyle tüm öğrenciler bir sonraki duyuruya kadar yurtlarında kalacaktır. Akşam aktiviteleri ve çalışma grupları iptal edilmiştir."

Harika. Düşüncelerimden başka bir şey olmadan içeride kapana kısılmak ya da daha kötüsü Belle ile bir odada yalnız kalmak. Hasta sapıkların ellerinin hayaletinin hâlâ tenimde dolaşıyor olmasından bahsetmiyorum bile, hem okulun içinde hem de dışında. O korkunç partiden döneli üç gün oldu ama hâlâ ellerinin, gözlerinin ve taleplerinin beni zincir gibi sıkmasından kurtulamıyorum. Morluklar iyileşiyor olsa da anılar hâlâ cam kadar net.

Bir şimşek çakması odayı aydınlatıyor ve hemen ardından pencereleri çerçevelerinde takırdatan bir gök gürültüsü geliyor. Fırtına artık tam tepemde, doğanın öfkesi kafamın içindeki fırtınayla eşleşiyor. Neyse ki Belle bugünlerde nereye kaybolduysa hâlâ dönmedi; muhtemelen beni yok etmek için yeni yollar, kullanabileceği yeni sırlar buluyordur. Oda aynı anda hem çok büyük hem de çok küçük geliyor. Duvarlar üzerime geliyor ve gölgeler sonsuza dek devam ediyor.

Ortak alanımızın uzunluğunu adımlıyorum, tasarım topuklu ayakkabılarım nesillerdir zengin çocukların sırlarına tanıklık etmiş parke zeminlere çarpıyor. Kapı ile pencere arasında beş adım var. Beş gidiş, beş dönüş. Bu ritim rahatlatıcı olmalı, ama tek yaptığı bana başka kalıpları hatırlatmak; pahalı saatlerin elleri dolaşırkenki sabit tik takları, kanıtları kaydeden kamera deklanşörlerinin tıkırtıları ya da avlarının etrafında dönen hayvanların yavaş, ölçülü adımları gibi.

Başımı sallıyorum, anıları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Her yerdeler, hayaletler gibi beni takip ediyorlar. Elim seğiriyor, hapları ya da aklımı her şeyden uzaklaştıracak herhangi bir şeyi almak için kaşınıyor. Ama eğer onlara sahip olsaydım, ilaç kullanmak yenilgiyi kabul etmek gibi gelirdi. Onlar izlerken, ölçerken, yargılarken dağılmayı göze alamam.

Bir gök gürültüsü daha ve aniden ışıklar titrer ve söner. Mükemmeldi. Çünkü bu günün gerçekten ihtiyacı olan şey, metaforik olanla eşleşecek gerçek bir karanlıktı. Telefonumdaki hava durumu haritasına baktığımda, ekran ürkütücü mavi bir parıltı yayıyor. Fırtına sistemi kilometrelerce uzanıyor. Tüm adayı kaplayan kocaman kırmızı bir leke oluşturuyor. Gece uzun olacak.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni adımlarımın ortasında donduruyor. "Luna?" Erik'in sesi ahşabın içinden geliyor, ses tonundaki endişe belli oluyor. "Orada iyi misin?"

Kalbim, o yakınımdayken her zaman yaptığı gibi o aptal küçük çarpıntıyı yapıyor. "Çok iyi," diye karşılık veriyorum, sıradan bir kopukluk hedefliyorum ama muhtemelen zar zor kontrol altına alınmış paniğe daha yakın bir yere iniyorum. "Hapishanemizin cazibesini vurgulamak için elektrik kesintisi gibisi yok."

Yumuşakça gülüyor. "İçeri girmemin sakıncası var mı? Bir sürprizim var."

Yapmamalıyım. Erik'le yalnız kalmak tehlikeli - bana zarar vereceği için değil, sahip olamayacağım şeyleri istememe neden olduğu için. Güvenlik. Bağlantı. Güven. Ama geceyi şeytanlarımla yalnız geçirme düşüncesi daha da korkutucu. İç çekerek kapıyı açıyorum ve Erik'in koridorda durduğunu görüyorum. Tek ışık acil durum fenerleri ve telefonlardan geliyor ve yüzüne garip gölgeler düşürüyor.

Erik içeri süzülür, telefonundan gelen loş ışıktaki haksız yere iyi görünmektedir. Üniformasının gömleği hafifçe buruşmuş ve kravatu dikkat dağıtacak kadar gevşemiş. Yanında dizüstü bilgisayara benzeyen bir şey ve atıştırmalıklar var.

"Arkadaş isteyebileceğinizi düşündüm," diyor ikramlarını kaldırarak. "Tüm Marvel koleksiyonunu indirdim, ayrıca sana yetecek kadar şekerim var."

ikimiz de şeker komasına girdik."

"Beni karanlıktan kurtarmaya mı çalışıyorsun?" Kelimeler amaçlanandan daha keskin, savunmacı kenarlarla kırılğan bir şekilde çıkıyor.

Bakışlarımı sabit bir şekilde karşılıyor. "Hayır. Sadece birlikte beklemeyi teklif ediyorum."

Onun ne kadar dürüst olduğunu duyduğumda göğsümde bir şey kırılıyor. Erik asla beni düzeltmeye ya da kurtarmaya çalışmıyor. Sadece bana baskı yapmadan yanımda olmaya devam ediyor. Bu herhangi bir kurtarma girişiminden daha tehlikeli. Bir saldırıyla başa çıkabilirim, insanların beni bir yük ya da çözülmesi gereken bir sorun olarak görmesine alışkınım. Ama bana baktığında gri gözlerindeki sıcaklık, sanki buz gibi dış görünüşümün ötesini görüyormuş ve kim olduğumu tam olarak biliyormuş gibi... Bu, ailemin arkadaşlarından tattığım her şeyden daha güçlü bir uyuşturucu.

"Peki." Odadaki tek rahat oturma seçeneği olan yatağımı işaret ediyorum. "Ama bana *Thor: Karanlık Dünya*'yı izletmeye çalışırsan, seni kapı dışarı ederim."

Yüz hatlarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Benim ne tür bir canavar olduğumu düşünüyorsun?"

Yatağa uzanıyoruz ve aramızda güvenli bir boşluk bırakmaya dikkat ediyoruz. Erik dizüstü bilgisayarı aramızdaki yastığın üzerine koyuyor ve çok geçmeden ekran *Iron Man*'in başlangıcındaki mavi ışıkla doluyor. Dışarıda fırtına olmasına rağmen, burada kendi küçük huzur ve sessizlik baloncuğumuz var.

Ama bununla ilgili hiçbir şey normal değil. Ne onun varlığının farkındalığıyla tenimin karıncalanması, ne aramıza giren rahat sessizlik, ne de bir şekilde ne zaman yorum yapacağını ve ne zaman filmin kendi adına konuşmasına izin vereceğini tam olarak bilmesi. Erik, Shark Bay'deki diğer herkesten farklı - benden arkadaşlığım dışında hiçbir şey istemiyor ve bu beni herhangi bir talebin yapabileceğinden daha fazla korkutuyor. Çünkü geldiğimden beri ilk kez biri beni görüyor -zırhın arkasındaki kızı, özgüvenin altındaki kırılmışlığı- ve kaçmıyor.

Bir başka gök gürültüsü binayı salladığında sıcıyorum ve Erik filmi durduruyor. Yüz hatlarında endişe vardı.

"İstersen başka bir şey izleyebiliriz," diye teklif ediyor. "Komedilerim, belgesellerim var-"

"Sorun yok." Kollarımı dizlerime dolayarak onun görebileceğini bildiğim titrememi durdurmaya çalışıyorum. "Fırtına sadece... bana bir şey hatırlattı."

Zorlamıyor, veremeyeceğim açıklamalar istemiyor. Bunun yerine hafifçe yaklaşıyor, temas talep etmeden sıcaklık sunuyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Cevap otomatik olarak gelir, yıllarca sır saklamaktan doğan bir refleks. Ama sonra, daha yumuşak: "Evet. Belki. Bilmiyorum."

"Tamam." Yatak başlığına yaslanıyor, varlığı sabit ve topraklayıcı. "O zaman burada oturabiliriz. Bazen bu yeterli olur."

Ve bir bakıma öyle. Dışarıdaki fırtına şiddetini sürdürürken, biz arkamıza yaslanıp huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyoruz. Ekranda Tony Stark ilk kostümünü yapıyor. Erik boş sözler söyleyerek ya da sahte teselliler vererek işleri daha iyi hale getirmeye çalışmıyor. Beni kurtarmaya çalışmadan sadece yanımda, fırtına sırasında güvenli bir yer olarak duruyor. Duvarlarımı yüksek tutuyorum ve zırhımı kuşanıyorum ama en azından şimdilik huzur anının tadını çıkaracağım. Sonsuza kadar birlikte kalabileceğimizi düşünmeme izin ver, sadece güvenlik arayan iki incinmiş ruh.

"Partiler," diyorum aniden, kelimeler ben onları yakalayamadan kaçıyor. "Ben gençken hep fırtınalar olurdu. Gök gürültüsü sesleri örter, şimşek gölgeleri gizlerdi. Babam bunun mükemmel bir zamanlama olduğunu söylerdi; doğa, insanın en karanlık dürtülerine kılıf sağlardı."

Erik yanımda hareketsiz duruyor ama konuşurken sesi nazik kalıyor. "Luna, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "Ama bazen bunu yüksek sesle söylemezsem beni canlı canlı yiyeceğini düşünüyorum. Tüm bu sırlar, tüm bu gölgeler... beni boğuyorlar."

Yavaşça uzanıyor, hareketlerini telgrafla bildiriyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor. Avuç içi soğuk parmaklarıma karşı sıcak, beni şimdiki zamana bağlıyor. "O zaman anlat bana. Ne söyleyebiliyorsan, ne söylemen gerekiyorsa. Ben buradayım."

Fırtına, şimşeklerin arasında kırık camlar gibi etrafa saçılan küçük gerçek parçaları olan itiraflarımın arka planıdır. Ona her şeyi anlatmıyorum. Anlatamam. Sadece kendimi iyi hissettirecek kadarını anlatıyorum. Ona tacizden bahsetmiyorum ama babamın korkutuculuğundan bahsediyorum. Uyuşturucu almaya zorlandığımdan bahsetmiyorum ama sürekli korku içinde olduğumu kabul ediyorum. Asla sempati ya da öfke göstermiyor, sözümü kesmiyor ya da cevap talep etmiyor. Etrafımızdaki fırtına şiddetlenirken yaslanıp arkasına saklanabileceğim bir kaya gibi oturmaktan başka bir şey yapmıyor.

Erik beni yargılamadan dinliyor, eli elimde sabit duruyor. Sonunda duygusal olarak tükenmiş bir halde sessizliğe gömüldüğümde, bana basmakalıp sözler ya da boş

söz veriyor. Bunun yerine, basitçe, "Parçalarını bana emanet ettiğin için teşekkür ederim" der.

"Kimseye güvenmiyorum," diye fısıldıyorum ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Çünkü ona güvenmiştim. Beni en çok korkutan şeye - sırlarımın kısmi gerçeklerine, zırhımdaki çatlaklara. Benden başka kimsenin görmediği parçalar.

"Biliyorum." Başparmağı avucumun üzerinde daireler çiziyor, dokunuşu tüy gibi hafif. "Ama sen hâlâ buradasın."

"Sana söylediğimi öğrenmelerinden korkuyorum," diye fısıldadım, itirafım çiğdi. "Her şeyi biliyorlar. İzliyorlar."

"Korkunun seni kontrol etmesine izin veremezsin." Eli benimkini buluyor, sıcak ve güven verici. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Gerek yok," diye yumuşakça karşı çıkıyorum. "Her şekilde biliyorlar."

Kelimeler kırılğan ve ağır bir şekilde aramıza düşüyor. İkimiz de anonim kalma şansımızın ne kadar az olduğunu biliyoruz. Birbirlerine bağlılar. İzliyorlar. Asla hata yapmazlar.

"Buradayım," diyor basitçe, kolu benimkine değiyor.

Bu iki kelime, herhangi bir sözün söyleyebileceğinden çok daha fazlasını söylüyor. Bu ana sahibiz, bu oda herkesten uzakta bizim için ayrılmış, bundan sonra ne olursa olsun. Dışarıda fırtına devam ediyor ve şimşekler odayı sık sık parlak maviye boyuyor.

Hâlâ birbirimize yakın oturmuş, duvarlarda hareketli gölgeler oluşturan şimşeği izliyoruz. Film arka planda oynamaya devam ediyor, bir şekilde unutulmuş. Erik'in burada benimle olması, anılarımın karanlığına çok fazla düşmemi engelleyen bir zincir gibi. O korkunç partiden eve döndüğümünden beri ilk kez kendimi neredeyse güvende hissediyorum. Neredeyse huzur içinde. Kendimle kırık dökük geçmişim arasında ince bir zırh tabakası var ve travmayı şimdilik uzakta tutuyor. Gelecek belirsiz, sonsuz tehlikelerle dolu ama biz hâlâ buradayız. Hâlâ birlikteyiz. Ve belki de bu yeterlidir.

Belki de her şey budur.

Hafifçe yer değiştirdiğinde, gideceğini düşünüyorum. Onun yerine pozisyonunu değiştiriyor, böylece birbirimize bakıyoruz, o fırtına grisi gözleri loş ışıktaki ciddi. "Luna," diyor usulca. "O partilerde her ne olduysa, sana her ne yaptırdılarsa, senin suçun değildi."

"Bunu bilemezsin." Sesim çatlıyor. "Neler yaptığımı, neler yapabileceğimi bilmiyorsun-"

"Seni tanıyorum." Nazik elleriyle yüzümü kavırıyor ve bir an için kendimi dokunuşa bırakıyorum. "Seni görüyorum, Luna. Taktığın maskeyi ya da

Seni dönüştürmeye çalıştıkları kuklayı. Sen."

Sesindeki tatlılık kalbimi kırıyor. Gözyaşlarımı tutabildiğim kadar tutuyordum ama şimdi sıcak ve sessiz bir şekilde yüzümden aşağı akıyorlar. Erik beni kollarına çektiğinde, ona izin verdim. Yüzümü göğsüne gömdüm ve ağlamaya başladım. Ne dediğini tam olarak anlayamadığım yumuşak teselli sözcükleriyle, hem dışarıdaki hem de içimdeki fırtınada bana sarılıyor. Ne özür diliyor, ne aşkını ilan ediyor, ne de her şeyin daha iyi olacağına dair sözler veriyor. Sadece güçlü kolları titreyen bedenimi sarıyor ve kalp atışları kulağımın dibinde sabit kalıyor.

Zihnim bu kısa savunmasızlık anının tüm sorunlarımı çözmeyeceğini biliyor ama kalbim her şeyin eski haline döneceği düşüncesiyle isyan ediyor. Bu yüzden Erik'in bana verdiği güvenlik hissine tutunuyorum, boğulmakta olan bir kadının nihayet su yüzeyine çıkması gibi çaresiz ve muhtaç bir halde. Kendimi onun varlığına bırakıyorum, sıcaklığının tanıdıklığının beni yıkamasına izin veriyorum. Kendimden başka kimseye ait değilim, artık değilim, ama belki, sadece belki, onun gücünden bir parça ödünç alabilirim. Bu gece için, beni kendi kötü anılarımdan korumasına izin verebilirim.

Zayıflığımdan utanarak nihayet geri çekildiğimde, Erik tamamen geri çekilmeme izin vermiyor. Bir kolunu etrafımda tutuyor, kafes olmadan sıcaklık ve destek sağlıyor. Gömleği gözyaşlarımdan ıslanmış ama fark etmemiş gibi görünüyor. Ya da umursamıyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor. "Biraz kırılabilirsin. Ben buradayım."

Ve ben de tam ortasından çatladım ve göğsünde ağlamaya devam ettim. Kaybettiklerim ve hiç sahip olmadığımı düşündüğüm masumiyetim için. Yüzleşmeye katlanamadığım güçsüzlüğüm için. Zayıflık bir gün beni öldürecek ama bu gece Erik'in gücü beni bir arada tutmaya yetiyor.

Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış, göğsüm titreyen hıçkırıklarla kabarıyor. Savunmasız ve çığ, dizüstü bilgisayarın titreyen mavi ışığında yaralı bir hayvan. Ama bu bir zayıflık değil - hayır, bu bulanık görüş ve savaşılan duygularla verilmiş bir karar. Hala yüklerimi Erik'in omuzlarına yüklemeyeceğim; her gece beni tüketen suçlamayı hissetmesine izin vermeyi reddediyorum. Ama o benim için burada olduğunu söyledi ve ben de bunu kabul etmeyi seçiyorum.

Sonunda ağlamayı bıraktığımda, bakışlarında acıma izleri yok, sadece adını tam olarak koyamadığım bir duygu var. Erik yavaşça, sırtı duvara dayanacak şekilde kayıyor. Bir an için gitmesine izin vereceğini düşünüyorum ve kalbimin ağrıyan bir kısmı tekrar yalnız kalma düşüncesiyle çığlık atıyor.

Ona uzanacak, ona ihtiyacım olduğunu bildiğim tek yolla, onu öperek gösterecek kadar çaresizim.

Dudaklarımız birbirine değmeden önce Erik hafifçe geri çekiliyor. Derin ve içten sesi arzu sisini yarmadan önce hayal kırıklığı beni boğmakla tehdit ediyor.

"Bu şekilde değil," diyor yüzümü ellerinin arasına alarak. "Eğer öpüşürsek, bunun beni istediğin için olmasını istiyorum, kendini cezalandırmak istediğin için değil."

Sözleri kalbimi kırdı. Bunun sadece başka bir oyun, dikkatini çekmenin yeni bir yolu olduğundan emindim. Ama gerçek yüz ifadesinden anlaşılıyor, çığ ve acı verici: Bunu istiyor, ama beni istediği kadar değil. Ben umutsuzca bir kaçış ararken değil. Bunun farkına varmak canımı acıtmalı, ama bunun yerine içime bir umut dalgası yayılıyor ve karanlık ruh halimin bir kısmını dağıtıyor. Bu onun beni kullanmasıyla ilgili değil; zırhın altında yatan karanlık karmaşayı görmesiyle ilgili.

"Gitmeliyim," diyor sessizce. "Geç oluyor ve-" "Kal." Bu kelime ikimizi de şaşırttı. "Lütfen. Sadece... kal."

Uzun bir süre beni inceliyor, gözlerinde okunamayan bir şey titreşiyor. Sonra başını salladı ve yatak başlığına yaslandı. "Tamam. Ama önce filmi bitireceğiz. Tony Stark'ı askıda bırakmayı reddediyorum."

Islak bir kahkaha atıyorum. "Tam bir ineksin."

"Suçluyum." Sırıttırıyor, güzel ve çileden çıkarıcı.

Filmi tekrar izlemeye başlıyoruz ama artık aramızda farklı bir şeyler var. Erik kolunu omuzlarıma doluyor, ben de onun sıcaklığına yaslanıyorum. Sonunda çok yorgun olduğum için uykuya daldığımda, onun sabit kalp atışlarının fırtınanın uzaklardan gelen gürültüsüyle karıştığını duyuyorum.

Yıllardır ilk kez partileri, hapları ya da pahalı takım elbiseli avcılarını hayal etmiyorum. Bunun yerine gri gözleri, nazik elleri ve belki de, sadece belki de bu dünyadaki herkesin beni kırmak istemediği ihtimalini hayal ediyorum.

Dışarıda hâlâ güçlü bir fırtına olsa da, nihayet burada Erik yanımdayken nefes alabildiğimi hissediyorum. Eskiden beni korkutan gök gürültüsü şimdi daha çok bir şarkı gibi geliyor, uzakta ve onun kalp atışlarıyla sabit. Uyandığımızda hala birbirimizin kollarındayız, başım göğsünde ve kolları beni korumak için etrafımda. Şafağın ilk ışıkları çiy damlaları tarafından yakalanıyor, bu da neredeyse korkunç karanlığı bir şeye dönüştürüyor

Çok güzel. Gotik pencereler, her şeyin altın rengi ve olasılıklarla dolu görünmesini sağlayan çok fazla ışık alıyor.

Erik yanımda kıpırdanıyor ve bir an için geriliyorum, pişmanlık ya da beceriksizliğin ortaya çıkmasını bekliyorum. Ama o sadece uyuklu bir şekilde gülümsüyor ve uzanıp yüzümdeki bir tutam saç tarıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, sesi uykudan pürüzlü. "İyi misin?"

İçimdeki çeşitli ağrı ve yaraların muhasebesini yaparak soruyu değerlendiriyorum. Karanlık gitmiş değil -asla tamamen gitmeyebilir- ama gün ışığında daha az bunaltıcı hissettiriyor. "Oraya varmak üzereyim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Başını sallıyor, ne söylemediğimi anlıyor. "Güzel." Sonra şakacı bir sırıtışla, "Yine de söylemeliyim ki, film zevkin üzerinde biraz çalışman gerekebilir. En iyi bölümünde kim uyuyakalır ki?"

"Kapa çeneni." Omzunu itiyorum ama arkasında gerçek bir güç yok. "Hepimiz Marvel süper hayranı değiliz."

"Sen kaybedersin." Oturuyor, gömleğinin hafifçe yukarı kalkmasına neden olacak şekilde geriniyor. Açıkta kalan tenine bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Belle dönmeden gitsem iyi olacak. Yeni dedikodulara yol açmak istemem."

Tamam. Belle. Gerçeklik tekrar yüzüme çarptığında, bunun Erik'le benim aramda neden olamayacağını hatırlıyorum. Hemen odanın köşesine bakıyorum, daha önce küçük kameralarından birini bulduğum yere. O zamandan beri kaç tane daha sakladıklarını merak ediyorum. Ailem dışarıda, beni izliyor ve bana karşı kullanabilecekleri herhangi bir zayıf nokta arıyor. Dün gece olan ya da olmayan her şeyi kaydetmiş olmaları mümkün. Eğer kaydettilerse, muhtemelen hala görüntüleri inceliyor ve bana karşı başka bir araç olarak kullanmanın yollarını arıyorlardır. Erik'e de zarar vermelerine izin veremem. Vermeyeceğim.

"Erik," diye başlıyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim ama bir şey söylemem gerektiğini biliyorum.

Elimi nazıkçe sıkarak sözümü kesiyor. "Biliyorum," diyor sessizce. "Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz. Sadece... yalnız olmadığını hatırla, tamam mı? Bundan sonra hangi fırtınalar gelirse gelsin, onlarla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin."

O gidiyor ama ben hala onun sıcaklığını ve göğsümdeki tehlikeli umut tohumunu hissediyorum. Dudaklarıma dokunuyorum, o çizgiyi geçmeye ne kadar yaklaştığımızı, uyku bizi ele geçirmeden önceki o anda beni öpmesini ne kadar istediğimi hatırlıyorum. Dikkat dağıtmak ya da rahatlamak için değil, içimdeki gerçek parçaları gördüğü ve kaçmadığı için.

Ama Erik Stone benim gibi hasarlı biri için fazla iyi ve saf. Onun yeni hayatı Marvel filmleri ve şekerle beslenen ders çalışma seanslarıyla doluyken, benimki güvenlik kameraları ve uyuşturucuya bulanmış şampanyalarla dolu. O benim karanlığımı, beni takip eden tehditleri ya da ikimizi de yok edebilecek yalanların ağırlığını hak etmiyor. Onunla her birlikte olduğumda sırtına bir hedef koyuyorum ve babamın ve arkadaşlarının hedeflerini ne kadar iyi vurabildiklerini bizzat gördüm. Onu terk etmek, bana verdiği sıcaklık ve güvenlikten vazgeçmek anlamına gelir ve bu kırılgan barışın sürebileceğini düşünmek istemiyorum.

Ayrıca, her zaman sahip olduğum şeyi hak ediyorum: fırtınalar, gölgeler ve en azından yalnız olduğumda kimsenin zarar görmeyeceğini bilmenin soğuk rahatlığından başka bir şey yok.

Dizlerimi göğsüme doğru kıvrıyor, sessizlik yaklaşırken onun sabit kalp atışlarının anısına tutunmaya çalışıyorum.

Güneş Shark Körfezi'nin üzerinde yükselmeye devam ediyor ve pencereimin dışındaki dünyayı güzel ve yeni bir şeye dönüştürüyor. Ama fırtınadan sonraki sessizliğe güvenmenin güvenli olmadığını biliyorum. Her zaman yaklaşan daha fazla fırtına, ortaya çıkmak isteyen daha fazla sır ve özenle inşa edilmiş duvarlarımdaki çatlaklardan parlamaya cesaret eden her türlü ışığı tüketmek için bekleyen daha fazla karanlık var.

Shark Bay'de yeni bir güne hazırlanıyor olsam da Erik'in sıcaklığını, istikrarlı varlığını ve beni kendi zihnimden kurtarmaya çalışmadan güvende hissettirmesini aklımdan çıkaramıyorum. Aşk, güven ve affetme şansı hakkında bildiğimi sandığım her şeyi silip süpürebilecek o fırtına belki de en tehlikelisi.

Ama şimdilik oynamam gereken bir rol ve korumam gereken bir maske var. Luna Queen film geceleri, rahatlık ve gölgelerinin ötesini gören birinin nazik dokunuşu gibi normal şeylere sahip olamıyor. Luna Queen karanlıkta var olur, karanlığı kullanır ve başkalarının korktuğu karanlık haline gelir.

Fırtınalı bir gece için aksini iddia etsem bile.

CHAPTER FIFTEEN

Gizemli Paket

Daha odama varmadan, çoktan yorgun düşmüştüm. Dün geceki fırtına ve Erik'in kollarında ağlamak yüzünden hiçbir savunmam kalmamış gibi hissediyorum. Yoldan geçen öğrencilerin her bakışı sinirlerime zımpara kağıdı gibi geliyor çünkü cildim hala çok hassas. Çiğ olarak fırçalanmış gibi hissediyorum. Zayıflığa tahammül edemem, burada olmaz. Bu koridorlarda herhangi bir zayıflık belirtisi bekleyen bu kadar çok yırtıcı varken olmaz. Shark Bay'de bu isim sadece göstermelik değil; buradaki öğrenciler zayıflığı sudaki kan gibi algılamak üzere eğitilmişler.

Katıma çıkan merdivenleri tırmanırken tasarımlarımın duygusal yüküm kadar ağır hissettirmesi de yardımcı olmuyor. Üniformam bile bana çok dar geliyor ve bu altın kafesin içinde sıkışıp kaldığımı düşündürüyor. Mermer zeminde attığım her adım, kontrol ve kaos arasında denge kurduğumun farkına varmamı sağlıyor. Tek bir hata yaparsam, her şey darmadağın olur.

Kapımı açtığım anda bir şeyler ters geliyor. Hava farklı - rahatsız edici, sanki yakın zamanda buraya biri girmiş gibi. Masamın ortasında duran küçük paket hemen dikkatimi çekiyor. Düz kahverengi bir kâğıda sarılmış ve yaklaşık bir ders kitabı büyüklüğünde. Üzerinde iade adresi ya da posta damgası yok. Sadece yabancı bir el yazısıyla ismim yazıyor: "Luna Queen."

Damarlarımdan buz fişkırıyor. Doğru adımları izlemeden kimse buraya posta gönderemez. Bu okulun posta servisi tarafından gönderilmemiş, her ne ise. Adını gizli tutacak kadar güçlü biri göndermiş. Beni korkutmak isteyen biri.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve çantamın yere düşmesine izin veriyorum. Tüm içgüdülerim ona dokunmamam, güvenliği ya da belki Erik'i aramam için bağılıyor. Ama ben

başkasını dahil etme riskini alamam. Dün gece zaten çok fazla zayıflık göstermişken olmaz. Daha fazlası olursa, birisi bu zayıflığı anlayıp bana karşı kullanabilir.

Ellerim titreyerek sandalyeme oturdum ve masaya yaklaştırdım, paketi incelemek için öne doğru eğildim. Eski moda kasap kağıdına sarılmış ve sicimle bağlanmış, dikdörtgen ve basit bir kutu. Korkmuş olsam da, bir profesörün yıl sonunda verebileceği bir hediyeye ya da gizli bir hayranın görünmeden bir itiraf bırakmasına benziyor.

Ama pakete güvenmemeyi öğrendim. Ailemden, en tehlikeli şeylerin genellikle en mütevazı paketlerde geldiğini bilecek kadar çok "hediye" aldım.

Açmalı mıyım? Görmezden mi geleyim? Atayım mı? Belirsizlik beni öldürüyor ve savunmamı parçalıyor. Babamın sesi kafamın içinde yankılanıyor. "Fare mi olacaksın yoksa yırtıcı mı? Ne yapacaksın? Kaçacak mısın yoksa fırtınayla yüzleşecek misin?" Kaçmak gibi bir lüksüm yok, hele ki reddetmek daha fazla dikkat çekip daha fazla yırtıcıyı cezbedebilecekken.

"Kendine gel," diye mırıldanıyorum kendi kendime, omuzlarımı dikleştirerek. Ben lanet olası Luna Kraliçesiyim. Gizemli paketlerin gözümü korkutmasına izin vermem.

Sicimin düğümü parmaklarımın altında kolayca çözülüyor ve düz beyaz nakliye bandını ortaya çıkarmak için düşünüyor. Kağıt parmaklarımın altında kolayca yırtılıyor ve altından basit beyaz bir kutu çıkıyor. Üstüne bantlanmış bir kart yok ve göndereni gösteren bir not da yok. Nereden geldiğini gösteren hiçbir işaret, marka ya da başka bir ipucu yok. Kapağı kaldırırken kalbimin göğsümde attığını hissedebiliyorum, şimdiden her türlü senaryoya hazırlanıyorum.

Fotoğraflar. Düzinelercesi, zehirli konfeti gibi masamın üzerine dökülüyor. Öznenin farklı soyunma ve sefahat hallerindeki ben olduğumu fark ettiğimde midem bulanıyor. Bir tanesi Ollie ile teknedeki banyoda, bir diğeri de Nicolas ile partide çekilmiş. Diğerleri zar zor hatırladığım karşılaşmalardan. Bazılarını hiç hatırlamıyorum. Muhtemelen kafam iyiiken ve kameraları görmediğim bir zamanda ailemin verdiği partilerden birinde çekilmişler. Her birinde başım dönük ya da gölgede, bu yüzden sadece göğsümün kıvrımı ya da kalçamın eğimi görünüyor. Gıdıklamak için tasarlanmış, şok etmek için değil. Bir mesaj vermek için, özneleri ifşa etmek için değil.

Bunlar sadece gözetleme fotoğrafları değil. Ustalıkla oluşturulmuş, pozlamayı ve savunmasızlığı en üst düzeye çıkaran açılardan çekilmişler. Bunları her kim çektiyse utancımın her detayını, zayıflığımın her anını yakalamak istemiş. Ve başardılar. Fotoğraflar beni çıplak ve savunmasız gösteriyor,

Kusurlarım her resimde açıkça görülüyor. Koyu morluklar ve siyah danteller, boyalı gülümsemeler ve gölgelerde zar zor gizlenen sırlar. Yatak odamın parlak ışıkları altındaki sahne, başkalarının beni kullanmasına ve incitmesine izin verdiğim tüm yolları içgüdüsel olarak hatırlatıyor.

Kutunun altında pahalı bir kart stoğuna basılmış bir not duruyor: "Ne kadar meşgul bir kızsın. Erik senin gerçekte nasıl olduğunu görse ne düşünürdü?"

Zamanınızı harcamak mı? Ondan uzak dur, yoksa Shark Bay'deki herkes senin en iyi vuruşlarını ön sıradan izler. Aranızda olanları bitirmek için yirmi dört saatiniz var yoksa bunlar viral olur. Beni test etme."

Boğazımda safra yükseliyor. Manipülasyon ve güç oyunumda çok dikkatli, çok kontrollü davrandım. Ama biri beni izliyor, belgeliyor, saldırmak için mükemmel anı bekliyor. Fotoğraflar masanın üzerinden benimle alay ediyor, her biri özenle inşa ettiğim duvarların ne kadar kolay yıkılabileceğini hatırlatıyor. Bu sadece bir tehdit değil, bir vaat. Birisi odama girmiş, bu resimleri düzenlemiş ve çok açık bir mesaj göndermiş. Beni küçük düşürmeye çalışmıyorlar. Beni kırmaya çalışıyorlar.

Sandalyeme gömülüyorum, bacaklarım aniden beni tutamayacak kadar güçsüzleşiyor. Anılar üzerime çökerken oda hafifçe dönüyor -eller, ağızlar ve fısıldanan talepler, pahalı likörün yakıcılığı, bana verdikleri hapların yüzdürme hissi. Kontrolün bende olduğunu, kimse bana karşı kullanmadan önce bedenimi bir silah olarak kullandığımı sanıyordum. Ama bu fotoğraflar farklı bir hikâye anlatıyor. Bir parti kızının çatlamış cilasası sonunda boc alıyor, baskı altında çatlıyor. Zayıflık. Kırılgnalık. Kontrol parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Telefonum çalıyor ve zıplamama neden oluyor. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj: "Tık tak, Kraliçe. Saat işliyor."

Başka bir fotoğraf beliriyor, bu dün gecedен. Erik ve ben fırtına sırasında, ben göğsüne doğru hıçkırma hıçkırma ağlarken kollarını bana dolamış. İfademdeki kırılgnalık kusma isteği uyandırıyor. Gardımı indirdiğim, birine güvenmeye cesaret ettiğim o anı bile yakalamayı başarmışlar. Burada her şey sergileniyor: gözlerimdeki yaşlar, yüzümdeki korku ve bitkinlik, Erik'e bir can simidi gibi sarılışım. Güç ve kırılgnalığın korkunç bir yan yana gelişi. Benim için orada olmaya çalıştı ve bir şekilde bu bana karşı bir silaha dönüştü.

"Lanet olsun." Titreyen ellerimle fotoğrafları kutunun içine süpürdüm. Bunları kim çekmiş olabilir? Belle bariz şüpheli - ilk günden beri benimle uğraşıyor. Ama bu daha farklı, daha hesaplanmış hissettiriyor. Fotoğrafların kalitesi

fotoğraflar, notun pahalı kağıdı, zamanlama... hepsi profesyonel gözetimin çılgınlıkları.

Ailem mi? Beni hizada tutmak için kesinlikle daha kötülerini yaptılar. Ama neden özellikle Erik'i hedef alsın? Tabii...

Bir anı yüzeye çıkıyor - annemin sesi, kırık cam kadar keskin: *Her şeyi izliyoruz, hayatım. Her hareketi, her hatayı. Ailemizi güvende tutan şey bu.*

Tabii ya. Fırtına sırasında beni Erik'le görmüş ve onun duvarlarımı nasıl yıktığını fark etmiş olmalılar. Beni izole ve kontrol altında tutmak için bu kadar çok çalışmışken birine güvenmemi göze alamazlar. Bilmem gerekirdi. Başından beri izliyorlardı, her karşılaşmayı manipüle ediyorlardı. Etrafta daha fazla kamera olduğunu bilmeliydim.

Artık bir şey açık: Artık bundan kaçamam. Birileri -muhtemelen ailem-Erik'le beni ayırmak istiyor. Eğer uyarıya kulak asmazsam, tüm Shark Bay ailemin özenle sakladığı sırlarına bir göz atacak, ama bunu öyle bir şekilde ayarlayacaklar ki, onlar dokunulmadan kalırken beni alaşağı edecekler. Erik sonunda benden öğrenebilir ve bu düşünce neredeyse halka açılmaktan daha korkutucu.

Kendimi fotoğraflara tekrar bakmaya zorluyorum, onları klinik bir dikkatle inceliyorum. Çoğu yeni, burada, Shark Bay'de çekilmiş. Ama birkaçı... bir karedeki duvar kağıdını tanıdığımda kanım donuyor. Ailemin evinden, partilerinden birinden. Bu da demek oluyor ki ya burada birileriyle çalışıyorlar ya da beni takip etmeleri için profesyoneller tutmuşlar.

Her iki durumda da mesaj açık: Gerçek bağlantılara sahip olamıyorum. Güvenemiyorum ya da güvenilmiyorum. Benim rolüm mükemmel bir silah, insanlar onu kullanmadan önce onları kullanan bir buz kraliçesi olmak.

En kötü kısmı mı? Bir yanımda rahatladı. Çünkü Erik'i uzaklaştırmak onu ailemden, beni bir gölge gibi takip eden karanlıktan korumak anlamına geliyor. Ailemin onu daha sonra yok etmesini izlemektense şimdi ona zarar vermek daha iyi. Çünkü yapacakları şey bu, onu ve ailesini yok etmek.

Telefonum yine çaldı. Bu sefer arayan Erik: "Hey, dün gecedен sonra iyi misin? Kahve içmek ister misin?"

Gözyaşları tehdit ederken kelimeler bulanıklaşıyor. Onları acımasızca geri kırıyorum. Ağlamak zayıflar içindir ve benim zayıflığa tahammülüm yok. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Bunun yerine bir mesaj yazıyorum, her harfe basışımda kalbimde yeni bir çatlak açılıyor: "Dün gece bir hataydı. Lütfen beni yalnız bırak."

Cevabı anında gelir: "Luna, sorun ne? Konuş benimle." "Bir şey yok. Sadece zamanımı harcamaya değmediğini fark ettim."

Telefonuna bakarken kaşlarını çatıldığını, fırtına grisi gözlerinin endişeyle bulutlandığını neredeyse görebiliyorum. Kolay kolay pes etmeyecektir - beni ona çeken şeylerden biri de bu. Ama bunu inandırıcı kılmalıyım. Onu, herkesin düşündüğünün aynısı olduğuma inandırmalıyım: soğuk, çıkarıcı, gerçek bir bağ kurmaktan aciz. Onu güvende tutabilmemin tek yolu bu.

Başka bir mesaj yazıyorum: "Seni kullanıyordum, Erik. Anlayamadın mı? Çok zavallısın. Lanet bir patatesle yatmaktan daha çok zevk alırdım. Devam et, kimi istiyorsan becer, sen özel bir şey değildin. Bu bir hataydı."

Erik'in yazı balonu belirir, kaybolur ve tekrar belirir.

"Yalan söylüyorsun." Sonunda yazıyor. "Bir şey oldu. Yardım etmeme izin ver."

Acı bir kahkaha atıyorum. Yardım mı? Kimse bana yardım edemez. Ailemin kurduğu bir ağa hapsolmuş durumdayım, her mücadele beni daha da sarıyor. Erik'i korumanın tek yolu benden nefret etmesini sağlamak.

Fotoğrafları kaydırıyorum, özellikle vahşi bir partiden bir tane buluyorum. Kutudakiler kadar açık değil, ama mesajı iletiyor - ben, meçhul bir adamın üzerine binmişim, belli ki ateşli bir şeyin ortasındayım. Alt yazıyla birlikte gönderiyorum: "İşte ben buyum, Erik. Dün gecenin hiçbir anlamı yoktu. Sen de hiçbir şey ifade etmiyorsun. Kurtaracak başka birini bul."

Mesajları yazmak, herkesin benden beklediği buzdan kaltak olmak olması gerekenden daha kolay. Ailemin kazandığını kabul etmekten daha kolay. Ona gerçeği söylemekten daha kolay, ne kadar tehlikeli ve lanetleyici olsa da. O son mesajları göndermek çok kolay. Onu, yüzünde acı, hayal kırıklığı ve ihanetle mesajları okurken görebiliyorum.

Üç nokta birkaç kez görünür ve kaybolur. Sonunda: "Sana inanmıyorum."

"Neye istersen ona inan. Ama benden uzak dur, yoksa pişman olursun." "Luna-"

"Ve numaramı sil. Bir dahaki sefere bu kadar nazık olmayacağım."

Sessizlik. İnanıp inanmadığını merak ettiğim kadar uzun. Yeniden düşünecek, kendini korumak yerine güvenini riske atacak kadar uzun. Fikrimi değiştirip ona tekrar mesaj atmadan önce telefonumu kapatıyorum, ellerim o kadar kötü titriyor ki neredeyse düşürüyorum. Fotoğraf kutusu kötücül bir enerjiyle titreşiyor gibi, masama yayılan bir kanser gibi. Onları yakmalı, kanıtları yok etmeliyim.

Ama bu hiçbir şeyi çözmez. Bunları her kim gönderdiyse, muhtemelen dijital kopyaları da vardır ve bir düğmeye basarak kampüse yaymaya hazırdır.

Kapımın çalınması beni sıçrattı. "Luna?" Erik'in sesi ahşabın içinden geliyor, ses tonundaki endişe belli oluyor. "İçeride olduğunu biliyorum. Lütfen, sadece konuş benimle."

Onu içeri alma düşüncesi bile beni donduruyor. Yapamayacağımı biliyorum. Yapmamalıyım. Masamın büyük bir bölümünü kaplayan resimler, insanların çok yaklaşmasına izin verdiğimde neler olduğunu yeterince hatırlatıyor. Onu korumak için, onu uzaklaştırmalıyım.

Omurgam duvara çarpana kadar geri adım atıyorum, koyu renkli ahşap paneller tenime soğuk geliyor. Kapıyı açma. Teslim olma. Dürtülerimle savaşırken tırnaklarım avuçlarımı ısıyor, kalbim göğsümde bir savaş tamtamına dönüşüyor. Duvarların kapandığını, etrafımdaki yaldızlı kafesin sıkılaştığını hissedebiliyorum. Bir parçam kapıyı açmak, Erik'in sabit varlığına sığınmak istiyor. Ama başka, daha yüksek bir ses bana onun kollarına saklanmanın her şeyi daha da kötüleştireceğini hatırlatıyor.

"Luna, lütfen." Erik'in sesi neredeyse çiğ geliyor.

"Git buradan, Erik." Sesimin bu kadar kararlı çıkmasından gurur duyuyorum. "Söylediğimde ciddiydim. İşimiz bitti."

"Saçmalık." Kapı kolu tıkırdıyor. "Bir sorun var. Kendin gibi davranmıyorsun."

Kırık bir kahkaha atıyorum. "Beni tanımıyorsun. Kimse tanımıyor."

"Yeterince biliyorum." Sesi yumuşar. "Korktuğunu biliyorum. Birinin seni tehdit ettiğini biliyorum. Bırak yardım edeyim."

"Yardıma ihtiyacım yok." Kelimelerin tadı ağızımda kül gibi. "Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Uzun bir duraklama olur. Tekrar konuştuğunda sesi farklı, daha sert ve kararlı. "Tamam. Gerekirse beni uzaklaştır. Ama senden vazgeçmeyeceğim Luna. Her ne oluyorsa, sana bunu yaptıran her kimse, onlarla birlikte savaşabiliriz."

Gözlerimin arkasından yaşlar akıyor. Tanrım, her şeyi çok basitmiş gibi anlatıyor. Sanki bir araya gelip dünyayı ele geçirebilir, canavarları yenebilir ve gün batımına doğru yol alabilirmişiz gibi. Ama hayat bir peri masalı değil ve ben de kurtarılmayı bekleyen bir prenses değilim. Ben canavarım, kötü adamım, dokunduğu her şeyi yok eden kızım. Ve Erik bunu ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bile bile. "Sadece git."

Bir an için sadece sessizlik oldu. Sonra, o kadar sessiz ki neredeyse kaçıracaktım, "Bana gerçeği söylemeye hazır olduğunda burada olacağım."

Ayak sesleri koridorda kayboluyor, her biri kaybettiklerimin bir yankısı. Ancak gittiğinden emin olduğumda kendimi yere bırakıyorum, ilk hıçkırık serbest kalırken kollarımı dizlerime sarıyorum. Kalbim paramparça olurken ve parçaları cam kırıkları gibi ciğerlerime saplanırken, başımı ellerimin arasına alıp gölgelerin arasında oturuyorum.

Keşke yalan söylemek zorunda olmasaydım. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. Ama artık bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, özenle oluşturduğum maskeden keder akıyor. "Tanrım, çok üzgünüm."

Ama etrafta özrümü duyacak kimse yok. Ben yalnızım. Her zaman yalnızım. Erik'i korumak doğru seçimdi, tek seçenektir. Alternatif -Kurtların kanın kokusunu almasına izin vermek, onu derinlerde gizlenen köpekbalığı için yem olarak kullanmak, en kötü senaryoyu yeni gerçeğim olarak kabul etmek anlamına geliyor.

Fotoğraflar benimle yukarıdan alay ediyor, günahlarımın ve zayıflıklarımın bir galerisi. Her biri neden güzel şeylere sahip olamadığımı, neden Erik gibi birini hak etmediğimi hatırlatıyor. İçimdeki en iyiyi görüyor ve tüm karanlığın ve keskin kenarların altında kurtarılmaya değer bir şey olduğuna inanıyor. Ama yanılıyor. İçimde hayaletler, anılar ve kâbuslardan başka bir şey yok.

Bu sözleri ne kadar tekrarlırsam tekrarlayayım, doğru gelmiyor.

Top gibi kıvrılıp bir çocuk gibi ağlıyorum ve sonunda ailemin normal bir yaşam olasılığını paramparça edip yok ettiği tüm yolların yasını tutuyorum. Bu hiç adil değil. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Ama yine de buradayım, Shark Bay'de, odamda sinmiş durumdayım. Yalnız, korkmuş, farklı bir gelecek için hiçbir umudu olmayan. Eğer bu binadaki herhangi biri beni şimdi görebilseydi, beni bu şekilde görebilseydi, beni dokunulmaz bir buz kraliçesi olarak görmeyi bırakırlardı. Onların gözünde, zırhı olmayan, kendi zayıflığı ve başkalarının kaderi için ağlayan kırık dökük bir kız olurdum.

Telefonum tekrar çalıyor. Başka bir bilinmeyen numara: "İyi kız. Onu uzak tut, yoksa sonraki fotoğraflar çok daha kötü olacak. Unutma, her zaman izliyoruz."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı duvara yaslıyorum. Onlar kazandı. Her zaman kazanırlar. Çünkü Erik'in anlamadığı bir şeyi anlıyorlar - zaten boğulmakta olan birini kurtaramazsınız. Tek yapabileceğin batışlarını izlemek ya da seni de batırmalarına izin vermek.

Güneş gökyüzünde yay çizmeye devam ederek pencereden uzun gölgeler düşürüyor. Her dakika beni bekleyen yeni cehenneme biraz daha yaklaştırıyor. Ama şimdilik, olabileceklerin yasını tutmama izin veriyorum - güven olasılığı, bağlantı, bu duman ve aynalar dünyasında gerçek bir şey.

Ateşle oynuyor, Erik'i uzaklaştırıyor, onu ailemin planladığı cehennemden kurtarmaya çalışıyor olabilirim. Ama sonuçta, sadece onun kalbini riske atmıyorum. Öyle ya da böyle zarar görme ihtimali çok yüksek.

Ama belki de fark budur. Bugün burada, onun güvenliği benim için aldatma ve yıkım arasındaki hassas dengeden daha önemli. Yıllardır ilk defa bencilce davranmaktansa doğru olanı yapmayı tercih ediyorum.

Ailemin, Belle'in ve diğer herkesin bu süreçte beni aşağı çekeceği anlamına gelse bile.

Bu küçük bir isyan jesti - içimde derinlere gömülü olan iyilik ve umut. Hâlâ suda yüzüyor ve nefesimi tutuyor olabilirim ama bu sessizlik ve sükûnet anında, onların taleplerine boyun eğmektense boğulmaya hazırım. Bu süreçte neyi feda edersem edeyim.

En azından Erik'i güvende tutacağım. Ve gölgeler ve yalanlarla dolu bir dünyada, belki de bu yeterlidir.

Yarın, Luna Queen olmaya geri döneceğim - buz kraliçesi, manipülatör, insanları onlar onu kullanmadan önce kullanan kız. Fotoğraflar kilitli olacak, maskem mükemmel bir şekilde yerinde duracak ve duvarlarım her zamankinden daha yüksek bir şekilde yeniden inşa edilecek. Ama şu anda, utancımın kanıtları üstüme saçılmış bir halde yerde kıvrılmışken, kendime son bir hakikat anı için izin veriyorum: Erik'i sevgiyi hak etmediğim için uzaklaştırmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü hayatımda ikinci kez birini kendimden bile koruyacak kadar önemsiyorum.

CHAPTER SIXTEEN

Umutsuz Önlemler

Fotoğraflar bütün gece aklımdan çıkmıyor, kenarları ruhuma karşı jilet gibi keskin. Gözlerim kapalıyken bile, her uzlaşmacı görüntüyü görebiliyorum. -Vücudum aşağılamak için tasarlanmış pozisyonlarda bükülüyor, yüzüm sahte coşku anlarında yakalanıyor. Her bir enstantane retinalarıma asit gibi işliyor, her kalp atışında nabız gibi atan hayali izler bırakıyor. Tehdit boynuma geçirilmiş bir ilmik gibi hissediyorum. Erik'ten uzak dur, yoksa Shark Bay'deki herkes en iyi vuruşlarımı ön sıradan izler.

Sabah ışığı gotik pencerelerden süzülerek yatağımın üzerinde uzun gölgeler oluşturuyor. Hiç uyumadım. Birinin her hareketimi belgelediğini bile bile nasıl uyuyabilirim ki? Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor. İzlenmeye alışkınım - ailem bundan emin oldu - ama tüm bunlar hakkında düşündükçe, farklı hissettirdiğine daha çok inanmaya başlıyorum. Daha kişisel. Sanki bunun arkasında her kim varsa sadece beni kontrol etmeye çalışmıyor; beni kırmak istiyorlar.

Fotoğrafları tekrar çıkarıp klinik bir dikkatle inceliyorum. Soğukkanlı ve analitik kalmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen parmaklarım hafifçe titriyor - babamın düşmanlarına karşı kozları değerlendirirken bana öğrettiği bir beceri. Çoğu Shark Bay'deki partilerden; Ollie banyoda, Nicolas duvara yaslanmış, Max depoda. Ama diğerleri de var, ailemin partilerinden daha eski olanlar. İtibarımdan daha fazlasını yok edebilecek türden. İmparatorlukları yıkabilecek ve hayatları sona erdirebilecek türden. Bu ya birinin ailemin özel koleksiyonuna erişimi olduğu ya da...

"Günaydın!" Belle'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor, yapay bir bal damlıyor - zehiri maskeleyen türden. Sanki odanın sahibiymiş gibi hızla odamıza giriyor, tasarımcı çantası kolundan sallanıyor ve podyum adımlarıyla mükemmel bir ritim tutturuyor. "İyi uyudun mu?"

Fotoğrafları yastığımın altına itiyorum, aynı gülümsemeyi takınıyorum. "Bebek gibi. Sen?"

"Oh, bilirsin." Sabah rutinine başlar, her hareketi kesin ve hesaplıdır. "Dün gece Jessica ile çok ilginç bir konuşma yaptım. Görünüşe göre birileri epey bir kanıt portföyü toplamış."

Kanım buza dönüşüyor. Söyleyişindeki rahatlık, gözlerindeki parıltı... O fotoğrafların altına imzasını atmış da olabilir. "Neyin kanıtı?"

"Şey, bilirsin işte." Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarını düzelterek yansımasını inceliyor. "Bazı insanların dikkat çekmek için ne kadar ileri gidebileceğini. Bu gerçekten üzücü. Sanki teşhir edilmek istiyorlar."

Çifte anlam benim için kayıp değil. Onu kısık gözlerle izliyor, her mikro ifadeyi katalogluyorum. "Görünüşe göre birinin çok fazla boş vakti var."

"Ya da belki de sadece titizdirler." Aynaya dönüyor, mavi gözleri kış ayazı kadar keskin. "Ne de olsa gerçek her zaman eninde sonunda ortaya çıkar. Öyle değil mi Luna?"

Ben cevap veremeden çantasını kaptığı gibi kapıya yöneldi. "Sakın derse geç kalma. Profesör Austin öğrenciler gelmeyince çok sinirleniyor."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ama sözleri havada zehir gibi asılı kalıyor. Odanın onun tarafına geçmeden önce ayak seslerinin kaybolmasını bekliyorum. Eğer fotoğrafların arkasında gerçekten o varsa, daha fazlası da olabilir ve Belle'i tanıyorsam, kanıtları yakınında tutacaktır.

Eşyaları çoğunlukla tertemizdir - moda dergileri, çeşitli makyaj ürünleri ve couture giyim etiketleri koleksiyonundan oluşan bir raf. Masasında renklerle kodlanmış notlar ve mükemmel bir şekilde düzenlenmiş ders kitaplarından başka bir şey yok. Çekmecelerde sadece okul malzemeleri ve birkaç pahalı makyaj malzemesi var. Ama parmaklarımı üst çekmecenin alt tarafında gezdirdiğimde, oraya bantlanmış bir şey hissediyorum. Küçük bir anahtar.

Ellerim sabit, kilidi açarken kalbim hızla çarpıyor. Eski, modern kilitlerden ziyade antika mobilyalar için kullanılan türden. Odayı tarıyorum, düşünmeye çalışıyorum

Belle gibi. Bulunmasını istemediği bir şeyi nereye saklardı? Onun gibi bir Barbie sırlarını nerede saklardı?

Cevap, şifonyerinin üzerindeki eski mücevher kutusunu gördüğümde geldi. Taşındığımdan beri oradaydı, ama hep bir başka zengin kız aksesuarı olduğunu düşünmüştüm. Bir Cartier kopyası, gümüş kaplama, el boyaması emaye güller- zenginlik gösterisi için yeterince pahalı, harcanabilir olmak için yeterince ucuz. Göz önünde saklanıyor. Anahtar yerine tam oturuyor, tamburlar odanın sessizliğinde silah sesi gibi bir sesle yerine oturuyor.

İçinde, pahalı mücevherlerin altında, Belle'in kusursuz el yazısıyla adımın yazılı olduğu bir dosya buluyorum. Açarken ellerim titriyor. Fotoğraflar, video klipler, gazete makaleleri. Bazıları ailemin partilerinden, bazıları çocukluğumdan, hepsi de benim çirkin figürlerle ne kadar içli dışlı olduğumu kanıtlıyor. Her karşılaşmanın ayrıntıları dosyanın arkasındaki ekte yer alıyor - ne zaman, nerede, ne kadar süre ve ne oldu. Dikkatlice detaylandırılmış ve bir araya getirilmiş bir karanlık arzular ansiklopedisi. Ama orada sadece fotoğraflar yok, gerçi onlardan da bolca var. Bir sürü belge de ele geçirmiş. Banka hesap dökümleri. Tıbbi kayıtlar. Ailemin iş anlaşmalarıyla ilgili haber kupürleri. Hareketlerimi, konuşmalarımı, özel anlarımı detaylandıran sayfalarca el yazısı notlar. Beni takip ettiriyor, her şeyi belgeliyor.

Ama kanımı donduran e-posta çıktıları. Belle ve bir özel dedektif arasındaki yazışmalarda ailemin "ilginç iş uygulamaları" ve "şüpheli ilişkileri" tartışılıyor. Sadece benim hakkımda bilgi toplamıyor, ailemi de araştırıyor. Kontrolle büyüyen ve şehrin en iyi evlerinin neredeyse dörtte birine sahip olan babamı.

"Siktir." Kelime sert bir fısıltıyla kaçıyor. Bu düşündüğümde çok daha kötü. Belle çok derine inerse, o partilerde gerçekte neler olduğunu öğrenirse... fena halde boku yer. Tabiri caizse.

Ailem düşmanlarını sadece susturmakla kalmaz, onları yok eder. Ve onları ifşa etmekle tehdit eden insanlar için ayrılmış özel bir yıkım türü var. onlarınSırlar. Ben de görüldü o olur izlemeden önce Sistemantik olarak hayatları mahvediyor, itibarları yerle bir ediyor ve insanları ortadan kaldırıyorlar. Daha fazla sayfa çeviriyorum, dehşetim artıyor. Belle'in notları bir savcının dava dosyası gibi titiz, renk kodlu ve çapraz referanslı. Her şüpheli işlemi, her açıklanamayan devamsızlığı, her

Kendi skandalları örtbas edilmiş güçlü insanlarla bağlantı. Babamın özel akşam yemeği partilerinden tanıdığım isimler -yargıçlar, senatörler, CEO'lar- hepsi ayrı bir şemada ince kırmızı ipliklerle birbirine bağlı. Parçaları birleştiriyor, gerçeğe tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Uğruna ölecek kadar yakın.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Belle'in beni ya da ailemi mahvetmek için "bağlantılarımı" kanıtlamasına gerek yok. Tek yapması gereken birkaç dedikodu çıkarmak, doğru kulağa bir kelime söylemek ve bir dedikodu fısıltısı başlatmak. İnsanlar onun doğruyu söylediğini düşüneceklerdir - ne de olsa burada "kanıt" sıkıntısı yok.

Bu da demek oluyor ki sadece beni ifşa etmiyor. Enkazın en yakınında kimin durduğuna bakmaksızın ülkenin güç yapısını parçalamakla tehdit ediyor. Çünkü dünya ailemin lüks partilerinde ne yaptığını öğrenirse.

"Bir şey mi arıyorsun?"

Dönüp baktığımda Belle'i kapının pervazına yaslanmış, zafer ve öfke arasında gidip gelen bir ifadeyle buluyorum. Ayrıldıktan sonra iki kat geri dönmüş olmalı. Kaltak.

"Ne güzel bir koleksiyonunuz var." Sesimin titrememesinden gurur duyarak dosyayı kaldırıyorum. "Söylesene, babam özel dedektifçilik oynadığını biliyor mu?"

Gözleri kısıldı. "Bırak onu."

"Yoksa ne olur? O fotoğrafları yayınlayacak mısın?" Gülüyorum, sesi kesecek kadar keskin. "Devam et. İnsanların etrafta seviştiğini bilmesini umursadığımı mı sanıyorsun? Bu eski bir haber, tatlım."

"Hayır." Odaya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Ama eminim insanlar aileniz hakkında sorular sormaya başladığında ne olacağını önemsiyorsunuzdur. Verdikleri o özel partiler hakkında. Sonrasında ortadan kaybolan tüm o kızlar hakkında."

Damarlarımdan buz akıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun." "Öyle değil mi?" Yaklaşıyor, her adımı bir avcının sinsice yaklaşması gibi Av. "Doğru soruları sorarsanız insanların size söyleyecekleri şaşırtıcıdır. Doğru insanlara ödeme yapın. Ailenin belli çevrelerde epey bir ünü var."

"Dur." Sözcük niyetlendiğimden daha çaresiz çıktı. "Belle, kazmayı bırakmalısın. Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım biliyorum." Gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyor, sıcaklık yok. "Buraya öylece girip her şeyimi elimden alabileceğini mi sandın? Erkek arkadaşımı, statümü, kontrolümü? Ben senin gözünü korkutabileceğin bir birinci sınıf öğrencisi değilim. Bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum."

"Bu bir oyun değil!" Kolundan tutup bana bakmaya zorluyorum. "Küçük araştırmacı kendini çok mu zeki sanıyorsun? İnsanların ölümüne sebep olacaksın."

Gözlerinde bir şey titreşiyor -belki belirsizlik ya da korku. Ama hemen yerini çeliğe bırakıyor. "Daha fazla tehdit mi? Lütfen. Yeterince kanıtım var."

"Neye? Polise mi gideceksin?" Gülüyorum ama işin içinde mizah yok. "Onlar çoktan satın alındı ve paraları ödendi. Medya mı? Ailem eyaletteki gazetelerin yarısına sahip. Kiminle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok."

"O zaman beni aydınlat." Kolunu serbest bırakıyor ama geri adım atmıyor. "Bana gerçekte neler olduğunu anlat. Gerçekten neden burada olduğunu."

Bir an için baştan çıktım. Gerçek dilimde ağır ağır oturuyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Belki tehlikeyi anlasaydı, geri çekilirdi. Ama yüzüne bakınca bunun bir önemi olmayacağını anladım. Belle çok ileri gitmiş, intikam fantezisine mantıklı düşünemeyecek kadar kendini kaptırmış.

"Gerçeği bilmek ister misin?" Sesimi fısıltıya düşürerek yaklaşıyorum. "Gerçek şu ki, sen bir hiçsin. Güç oyunları oynayan şımarık, zengin bir kızsın. Ama benim ailem? Onlar senin gibi kızları kahvaltı niyetine yerler. Ve işleri bittiğinde, kimse adını bile hatırlamaz."

Korku sonunda onun mükemmel maskesini kırıyor. "Blöf yapıyorsun."

"Öyle miyim?" Dosyayı aldım ve sayfaları yırtmaya başladım. "Bu küçük notların beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? Bazı fotoğrafları önemsemişim mi? Seni yıkacak şeylerden kurtuldum Belle. Senin en kötü kabusunu tatlı bir rüya gibi gösterecek şeyler."

"Kes şunu!" Kâğıtlara doğru hamle yaptı ama ben onları ulaşamayacağı bir yerde tuttum.

"Yoksa ne olur? Herkese ne kadar sürtüğümü mu söyleyeceksin? Hadi git! Ama şunu unutma." Kulağına fısıldayacak kadar yakınına eğildim. "Ne zaman kazandığını düşünsen, ne zaman üstünlüğü ele geçirdiğini düşünsen, yaşamana izin verdiğimi unutma. Çünkü gerçek bir tehdit haline geldiğin an? Seks hayatının ifşa olmasından daha kötü şeyler de var diyelim."

Geri çekilip yüzündeki rengin kayboluşunu izliyorum. "Fotoğraflar sende kalsın. Küçük araştırmacı sende kalsın. Ama eğer akıllıysan, hepsini gömer ve

Kraliçe adını duyduğunu unut. Çünkü inan bana tatlım, ailem kendini tehdit altında hissettiğinde neler olduğunu görmek istemezsin."

Yanıtını beklemeden, dosyayı da yanıma alarak dışarı çıkıyorum. Kapıyı kapatırken ellerim titriyor ama kendimi yürümeye devam etmeye zorluyorum. Bacaklarım tutmadan önce koridorun yarısına kadar geldim.

Öfke ve nefret içimde dönüp duruyor, beni yutmakla tehdit eden bir girdap. Belle bir Barbie olabilir ama aynı zamanda zeki ve emrinde sonsuz kaynaklar var. Neredeyse hiç çaba harcamadan tüm dosyayı birkaç saat içinde çoğaltabilir ve dağıtabilir. Ve hikayeler yayıldığında, resimler yanlış insanlar tarafından görüldüğünde.

Ailem tehlikeli bir oyun oynuyor; sadece kendi servetlerini ve statülerini değil, ülkeyi de riske atan bir oyun. Kesinlikle savaşmadan pes etmezler. Babam inandırıcı bir hikâye uydurur ve her şeyin yalan ve komplo olduğunu iddia ederdi. Ama herkesi koruyamazdı. Bu tür bir bilgi en yakın arkadaşlarını bile ona karşı kıskırtabilir.

Belle'in soruşturmasının kanıtlarını göğsümde tutarak yere çöküyorum. Gözyaşları tehdit ediyor, ama onları geri püskürtüyorum. Yıkılmayı göze alamam. Şimdi olmaz. Tehlikede olan bu kadar çok şey varken olmaz.

Ne halt edeceğim ben? Belle'in tehditlerini görmezden gelirsem, her şey yüzüme patlayabilir. Onu ihbar edersem, dedikodulara dikkat çekebilir ve ailem bunu riske atmaz. Bu da bana çok az seçenek bırakıyor; ya ona istediğini verip çekileceğim ya da önce onu ifşa edeceğim. Belki de henüz düşünmediğim üçüncü bir seçenek vardır. Benim için bir çıkış yolu olabilir mi?

Telefonum çalıyor, bilinmeyen bir numaradan mesaj gelmiş. Alex'in başka bir fotoğrafı, bu sefer yurda girerken çekilmiş. Altındaki mesaj basit: "Tik tak."

Bilirler. Her zaman biliyorlar. Bu da Belle'in soruşturmasının sadece kendisi için tehlikeli olmadığı, Alex'i de riske attığı anlamına geliyor. Ve Erik'i. Ve yaklaşmasına izin vermeye cesaret ettiğim herkesi.

Eğer bu oyun kişiselleşirse, kimse güvende olmaz.

Kendimi ayakta durmaya zorluyorum, titreyen ellerimle üniformamı düzeltiyorum. Çok ileri gitmeden bu işi bitirmeliyim. Belle'in merakı birinin ölümüne sebep olmadan önce. Ama zaten çok şey görmüş birini nasıl durdurabilirim? Benden nefret eden birini?

Cevap, Profesör Austin'in sınıfının önünden geçerken aklıma geliyor. Yalnız, o tanıdık çatık kaşlarıyla kâğıtlara not veriyor. Bilgisayarı oturuyor

Masasında açık, anlamadığım kod satırlarını gösteriyor. Ama anlamama gerek yok. Sadece kullanmam gerekiyor. Ve ailemden öğrendiğim bir şey varsa, o da hayatta kalmak söz konusu olduğunda insanları ve kaynaklarını nasıl kullanacağımı bilmektir.

Koridoru kontrol ediyorum; uzaktan gelen sesler ve ayak seslerinin yankısı dışında boş. Sonra omuzlarımı dikleştirerek onun sınıfına giriyorum. Ateşe ateşle karşılık verme zamanı.

CHAPTER SEVENTEEN

Kontrol Yeniden Elinizde

"Bayan Queen." Notlarından başını kaldıran Profesör Austin'in sesi bir şaşkınlık notu taşıyor. Tel çerçeveli gözlükleri burnundan hafifçe aşağı kayıyor ve onu olduğundan daha genç gösteren, istemeden de olsa kırılgan bir görünüm veriyor. "Öğleden sonraya kadar dersim yok. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, yumuşak tıkırtı boş odada yankılanıyor. "Aslında Profesör, sanırım konuşmamız gerekiyor."

Odanın içinde ilerlerken gözleri beni takip ediyor, her adımım dikkatle ölçülüyor. Gözlerinin ardında yanıp sönen anıları şimdiden görebiliyorum - son karşılaşmamız, Dougie'yle parti, Belle'in videoyla yaptığı küçük gösteri. Gergin bir şekilde yutkunurken boğazı düğümleniyor.

"Notların hakkında konuşmak istersen yarın ofis saatlerim var," diye zayıf bir teklifte bulundu, zaten bunun sınıf ödeviyle ilgili olmadığını biliyordu.

"Notlarımın iyi olduğundan zaten emin olduk." Masasının kenarına tünedim, üniformamın eteğinin belli etmeden dikkat dağıtacak kadar yukarı kalkmasına izin verdim. "Ben daha çok... kişisel bir meseleyle ilgileniyorum."

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor ve aramıza birkaç santim daha mesafe koyuyor. Akıllı adam. Ama yeterince zeki değil. "Bayan Queen, eğer konu geçen gün olanlarla ilgiliyse, sizi temin ederim, buna izin vermeyeceğim-"

"Mesele o değil. En azından tamamen değil." Sözlerini sinir bozucu sinekler gibi savuşturuyorum. "Bu çok daha önemli bir şeyle ilgili."

Hafifçe öne eğiliyorum, gözlerini tekrar yüzüme dikmeden önce kısa bir süreliğine gömleğimin kıvrımına dikmesini izliyorum. Bu ince danstaki güç sarhoş edici. Eğer teslim olur ve beni takip ederse, ikimiz de kazanabiliriz.

"Yardımaınıza ihtiyaım var Profesör Austin," diyorum, sesim alçak ve samimi. "Ve sanırım siz de bana yardım etmek isteyeceksiniz."

Kaşları daha da çatılır. "Anlamıyorum."

"Sanırım artık karşılık verebileceğimi biliyorsun," diye ima ediyorum. Koyu renk gözleri açılıyor, sonunda ne demek istediğimi anlıyor. Uzanıp parmaklarımı çenesinin hizasında gezdiriyorum, çenesini yakalıyorum ve bana bakması için onu yönlendiriyorum. "Ama sana daha fazlasını verebilirim. Çok daha fazlasını."

Çenesi avucumun altında geriliyor. "Bayan Queen, sanırım yanlış anladınız-"

"Oh, bildiğimi sanmıyorum." Bakışlarıyla doğrudan karşılaşıyorum. "Bence güçlü olmaya çalışıyorsun ve buna saygı duyuyorum. Ama tüm bunları bir kenara bıraksak ve ben sana o çok arzuladığın zevki versem nasıl olur? Aslında, senden istediğim iyilik kişisel bir nitelik taşıdığından, bu karşılaşmayı özellikle unutulmaz kılmaya hazırım."

Davet karşısında nefesi kesilir ve yanaklarındaki kızarıklık derinleşir.

"Bunu istediğini biliyorum. Bana her baktığında, kalçalarımı sana doğru her salladığımda bunu görebiliyorum. Aramızdaki gerilimi hissedemediğimi sanıyorsun ama hissediyorum. Aramızdaki şey elektrik gibi. Gökyüzünü aydınlatacak kadar sıcak."

Bir an için saygınlık maskesi düşme tehlikesi geçirdi. Onu yakaladığımı biliyorum. Sadece öldürmek için içeri girme meselesi.

O fikrini değiştiremeden, bacaklarım dar kalçalarını çerçeveleyecek şekilde üzerine çıkıyorum. Ellerimi omuzlarına koyuyorum, dudaklarım onunkilerden birkaç santim uzakta ve fısıldıyorum, "Hadi Profesör Austin. Tek istediğim bir öpücük. Bir tat, bir örnek. Önemli bir şey değil. Sonra, eğer kendini kontrol edebileceğini düşünüyorsan, bu zonklayan gerilimi görmezden gelmeye geri dönebiliriz."

Sertçe yutkunurken adem elması sallanıyor, bastırmaya çalışsa da vücudu ihtiyacına ihanet ediyor. "Bayan Kraliçe..."

"Bunu hissediyor musun?" Kalçalarımı döndürüyorum, sürtünme damarlarıma ateş gönderirken biraz nefes alıyorum. "Bunu saklamıyorum. Sana her şeyi göstermeye hazırım. Kendimi gümüş bir tepside sunuyorum. Peki karşılığında ne alıyorum? Tek bir öpücük. Hepsi bu."

"Luna." Kısa bir an için gözlerimle buluşuyor ve özlemin sızlayan, girdaplı derinlikleri neredeyse nefesimi kesiyor. "Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?" Ona doğru bastırıyorum, arzusunun kanıtını hissediyorum. "Çünkü geçen sefer saksoya hayır dememiştin."

Başını sallıyor, dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar ben de aynı hareketi yapıyorum.

"Sadece teslim ol," diyorum boğucu bir sesle. "Çok kolay. Kimse bilmeyecek."

Kararlılığı kırılır gibi oldu. "Sadece bir öpücük."

"Bir öpücük. Bir tat. Sonra bana bırakacaksın."

Başıyla onaylıyor, cesaretlendiriyor, teslim oluyor. Memnun bir gülümsemeyle eğilip ağzını kendi ağzımla yakalıyorum. Karşılık öpüşü profesyonelce, dili benimkine karışıyor, elleri beni nefessiz bırakan bir eminlikle kalçalarımın altına dinleniyor. Bu kontrolle ilgili değil; bu özgürce verilen bir hediye. Bu beni uzun zamandır hiçbir şeyin heyecanlandırmadığı kadar heyecanlandırıyor.

Sonunda uzaklaştığımda, gözlerindeki açlık beni neredeyse ürpertiyor.

"Bayan Kraliçe..."

"Anlaştık mı Profesör?"

Beni kavrayışı bir an için sıklaşıyor. "Tanrı yardımcım olsun, evet."

"Merak etme." Ondan uzaklaşıyorum ve bir kez daha masaya yaslanıyorum. "İşim bittiğinde kimse seni suçlamayacak."

Beni şehvet ve korku karışımı bir duyguyla izlediğinin farkında olarak gömleğimin düğmelerini açıyorum ve altından zar zor görünen sütyenimi ortaya çıkarmak için düşmesine izin veriyorum. Tenim beklentiyle karıncalanıyor, güç değişimine tepki veriyor. Benim işim bu; insanları baştan çıkarmak, ayartmak, kullanmak. Kimse bana karşı koyamaz. O bile.

Dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce uzun, dolambaçlı bir an boyunca manzarayı izlemesine izin veriyorum. O da beni öpüyor, elleri kalçalarımı morartacak kadar sert kavıyor. Alt dudağını ısıyorum, şaşkınlık dolu nefesini yutuyorum ve beni yutması için onu cesaretlendiriyorum. Her dokunuşu yanıyor, ruhumun savunmasız etine bir damga vuruyor. Kim olduğumun ve erkeklere neler yapabileceğimin bir hatırlatıcısı. Kısa bir an için, kafamın içinde sürekli kaynayan karanlık kayboluyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, vücudu ihtiyaçtan titriyor. "İstiyorum-"

"Şşşt." Elimle ağzını kapatıp isteğini bastırıyorum. Geriliyor ama beni durdurmuyor. Kucağından kalkıp onu da kendimle birlikte yukarı çekiyorum, sonra zarifçe dizlerimin üzerine, açılmış bacaklarının arasına düşüyorum.

"Sana bir başlangıç vereyim." Aletini pantolonundan çıkarırken tatlı tatlı gülümsüyorum. "Yine de çok erken bitirme. Daha sonra senin için bir bonus turum var."

Onu ağızıma alırken beni izliyor. Parmaklarının umutsuzca saçlarıma dolanmasından direncinin kırıldığını anlayabiliyorum. Sızan prekumunun acı tadı dilimin üzerinde patlıyor. Boğazımın arkasını dürttüğünde öğürmemek için mücadele ediyorum. Onu olabildiğince iyi hissettirmek için tüm numaralarımı kullanarak sikini yavaşça çalıştırıyorum. Onu ellerimle birkaç saniye içinde bitirebilirdim, ama ondan ihtiyaç duyabileceğim sürekli bir iyilik akışı elde etmek için yeterli malzemem olmazdı.

Tam bir nefes alabilmek için biraz geri çekiliyorum. Onu daha da kızdırarak dilimi ucunda gezdiriyorum ve onun üzerindeki etkisinin tadını çıkarıyorum. İçinden bir inilti yükseliyor. Uzun bir an için, gerçekten başlamadan bitirip bitiremeyeceğini merak ediyorum.

Her ihtimale karşı, ağızımı onun üzerinde durduruyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Bana bakmaya devam ettiği için o an hiç gelmedi.

Boğazımı açıyorum, kalın shaftını yavaşça aşağı itiyorum. Ucu boğazımın arkasına sürtünerek lezzetli bir beklenti yaratıyor. Bu benim performansımın en sevdiğim kısmı.

Daha sonra ne olacağını düşünmeden kendimi nefes almaya zorluyorum. Kekeleyerek yaptığım hareketler konsantrasyonumu kaybetmememe neden oluyor ve yüzüm kızarıyor. Gözlerimi kapatıp başımı eğiyorum ve erkekliği daha derine, neredeyse bademciklerime degecek şekilde ilerliyor.

Yüzümü kavırıyor, sabit tutuyor ve bana rehberlik ediyor. Dudaklarım shaftının tabanını kavırıyor ve gövdesinin yumuşak tenine sokuluyorum. Uyarılmışlığının kokusu içimdeki ateşi körüklerken, burun deliklerim konsantrasyon ve memnuniyetle alevleniyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan yüzümü geri çekiyor ve sikini boğazımdan çıkarıyor. Neredeyse sızlanacaktım, onu tekrar etkileyemeden bitireceğinden korkuyordum. Ama sonra kalbinin temposunun hızlandığını fark ediyorum. Boynunun yan tarafındaki nabız çılginca atmaya başladı.

Kaşları yoğun bir ifadeye bürünüyor ve kendini kontrol ediyor olması gerektiğini anlıyorum. Çok düşünceli. Çok erken gelmek istemiyor. Bu karşılaşmanın ikinci bölümüne geçme zamanı.

Masasına tırmanıyorum ve bacaklarımı açıyorum, külotumu yana itiyorum, böylece amım açık pencerelerden süzülen güneş ışığında parlıyor. Tahrik olmuş bir nefes veriyor ve ben gülümsüyorum.

Şakacı bir tavırla, "Tak şunu Profesör," diyorum.

Bunu isteyip istemediğime dair içinde kalan bir şüphe varsa da bunu görmezden geliyor. Üstüme tırmanırken beni masaya doğru itiyor. Bir an sonra siki içime girmeye başladı. Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor.

İşte o zaman oyun başlıyor. Önce, hala masanın üzerindeyim, beceriliyorum. Sonra oturacak kadar rahatlıyorum, ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Ağzımı yakalamaya çalışıyor, ben onu itiyorum, ta ki o beni dudaklarımdan nazıkçe öpene kadar. Sonra bu bir dansa dönüşüyor, sevgili olmanın ritüelistik bir şarkısı. İticiliği daha tutkulu bir hal alıyor ve ben de başımı geriye atarak onun içime girmesinin keyfini çıkarıyorum.

Ama hamlemi henüz tamamlamadım. Diğerleri kadar prova yapmadım ama burada, onun kollarında çırlıçıplak sahip olduğum güç beni teşvik ediyor. Hareketleri yavaşlıyor ve yüzümde hissetmemi istediği zevke dair bir ipucu arıyor. Hayır, benim zevkim onun umurunda değil. Ağladığımın kendi adı olmasını istiyor. Zevk çılgınlıklarım.

Binlerce mil uzakta olmama rağmen böylesine iyi niyetli ve masum bir adamı nasıl reddedebilirim? Adını inliyor ve bir parçasının duymak için can attığı kirli kelimeleri fısıldıyorum. Her şey daha net ve daha yoğun hale geliyor.

Fantezisini bitirmek için bacaklarımı beline dolayarak onu daha derine teşvik ediyorum. "İşte bu, bebeğim. İşte böyle. Daha sert. Evet."

Onu öpüyorum, bu sefer mükemmel miktarda sürtünme yaratmak için kalçalarımı döndürürken oyalanmasına izin veriyorum. Boşalırken öpüşmeyi kesiyor, kendi orgazmım içimde dalgalanıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum ve haykırmamak için ısırıyorum.

Birkaç dakika sonra çekiliyorum ve ona hülyalı bir şekilde gülümsüyorum. "Oh, Profesör, sakiniz en iyisi." Kulağına eğilip fısıldıyorum, "Kapiya en yakın masaya doğru bak ve kameraya gülümse."

Masaya bakarken yüzünün rengi soluyor. Telefonum bir kitabın arkasına yerleştirilmiş, küçük bir video simgesi yanıp sönüyor. Ben geri adım atarken o da dönüp bana bakıyor. "Aferin oğlum," diye mırıldanıyorum. "Artık sınırsız miktarda iyiliğim var."

"Sen... Sen beni-"

"Sana sakso çekip sonra da amıma boşalmanı mı sağlayayım? Gerçekten de yaptım. Sen istekli bir katılımcı olmasaydın bunu yapamazdım."

Başını sallar. "Kimse-"

"Beni dinleyin, Profesör. Kariyeriniz ve itibarınız sizin için her şeydir. Sana söylediklerimi harfiyen yaptığın sürece kariyerin ve itibarın sağlam kalabilir."

"Bundan kurtulamayacaksın-"

"Tepkin bana yapacağımı söylüyor." Giyiniyorum ve her şeyi kaydettiğimi ona göstermek için telefonumu elime alıyorum. Ekranda birkaç yere dokunuyorum. "İşte. Daha sonra dinleyebilirsin."

Artık yumuşamış olan sikini pantolonunun içine sokuyor, fermuarını ve düğmelerini şaşırtıcı bir hızla kapatıyor. Sandalyesine geri gömülürken tüm vücudu sönmüş gibi görünüyor. "Ne istiyorsun?"

Kaydı durduruyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. Açıkça ifade edilmese de tehdit açıktı. "Sana söyledim. Yardımına ihtiyacım var."

"Neyle?" Sesinde şimdi başka bir şeyle karışık bir yenilgi var - belki boyun eğme ya da daha önce oynandığını gördüğü bir oyunun farkına varma.

"Bazı dosyalara erişmem gerekiyor. Özellikle de e-postalara."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Beklediği her neyse, bu değildi. "Kimin e-postaları?"

"Ailemin."

Esprisiz bir kahkaha atıyor. "Özel e-posta hesaplarına girmemi mi istiyorsunuz? Bu sadece etik dışı değil, yasadışı da."

"Aramızda olanlar da öyle." Göz temasını sürdürüyorum, yanlış suçlamanın aramızdaki havada asılı kalmasına izin veriyorum. "En azından yönetim ses kaydımı aldığında bunu böyle göreceksin."

"Bu bir şantaj," diye fısıldıyor, kelimeler zar zor duyuluyor.

"Bunu kaldırıp olarak düşünmeyi tercih ederim." Masasının etrafından dolaşıp, bilgisayar ekranına bakmak için arkasından dolanıyorum. "Bilgisayarlarla aran iyi. Okulun web sitesindeki profiline göre en iyisi. Stanford mezunu, akademiye dönmeden önce büyük bir teknoloji şirketinde yazılım mühendisiymişsin." Eğildim, nefesim kulağına degecek kadar sıcaktı. "Bu senin için kolay olmalı."

Hareket etmiyor, nefes alıyor gibi bile görünmüyor. "Ailenin e-postalarına erişmeye neden ihtiyacın var?"

Bu sorduğu ilk mantıklı soru ve beni biraz hazırlıksız yakaladı. Bir an için ona gerçeği söylemeyi düşünüyorum -Belle'in soruşturması, Alex ve Erik'e yönelik tehditler, ailemin silah gibi kullandığı fotoğraflar hakkında. Ama gerçek, zaten bu kadar çok şeyi riske atarken göze alamayacağım bir lüks.

"Benden sır saklıyorlar diyelim. Önemli olanları." Doğrulup tekrar onun görüş alanına giriyorum. "Önemsediğim insanlara zarar verebilecek sırlar."

İfadesinde bir şeyler değişiyor; bir anlayış, hatta belki de sempati titreşimi. "Sana yardım etmek istesem bile, kimlik bilgilerine, güvenlik bilgilerine ihtiyacım var-"

"Bende var." Çantamdan küçük bir not defteri çıkarıp babamın giriş bilgilerini hatırladığım kadarıyla yazdığım sayfayı çeviriyorum. "Sebastian.Queen@QueenIndustries.com. Şifre muhtemelen 'LunaQ0517'nin bir varyasyonu - adım artı doğum günüm."

Önce deftere, sonra bana bakıp yeniden değerlendiriyor. "Bunu planlıyordun."

"Doğaçlama yapıyorum," diye düzeltiyorum onu. "Ama benimki gibi ebeveynlerle büyüdüğünüzde ayrıntıları fark etmeyi öğreniyorsunuz. Annemin sürekli uyarılarına rağmen babamın her şey için aynı şifreyi kullanması gibi."

Profesör Austin klavyesine dönüyor, parmakları belirsiz bir şekilde geziniyor. "Hiçbir şey için söz veremem."

"Sadece dene."

Derin bir nefes alır, sonra bilgisayarına döner. Bilgileri hızla giriyor, kendi kendine "VPN'ler" ve "proxy sunucuları" hakkında mırıldanıyor. Omzunun üzerinden ekranda yanıp sönen kod ve metin pencerelerini izliyorum, her biri benim için anlamsız ama görünüşe göre onun için önemli.

Birkaç başarısız denemeden sonra, "Baban sandığın kadar dikkatsiz değil," diyor. "Bunlar kurumsal düzeyde güvenlik protokolleri."

Hayal kırıklığı, dikkatle koruduğum soğukkanlılığımı kırmakla tehdit ediyor. "Denemeye devam et."

Birkaç dakika daha sessizlik içinde çalışıyor, dikkati yoğun. Her geçen saniye artan bir endişeyle arkasından yürüyorum. Eğer işe yaramazsa, kendimi bir hiç uğruna ortaya koymuş ve umutsuz bir kumar için her şeyi riske atmış olacağım. Bunu başarabileceğime inanarak ne düşünüyordum?

"Bekle." Duraklıyor, gözlerini ekrandaki bir şeye diyor. "Ana sunucuya bağlı bir uydu hesabı var. Bir çeşit yedekleme ya da arşiv sistemi."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Şunun içine girebilir misin?"

"Belki." Yazısı daha odaklı, daha amaçlı hale geliyor. "Eski bir güvenlik protokolü kullanıyor. Eğer şifre aynı kalıbı takip ediyorsa..."

Ben onu çalışırken izlerken sonraki birkaç dakika sonsuzluğa uzanıyor, her tuş a basış beni ihtiyacım olan bilgiye yaklaştırıyor ya da tamamen başarısızlığa uğ ratıyor. Sonunda klasörler ve dosya isimleriyle dolu yeni bir pencere beliriyor.

"Ben de varım," diyor, sesi neredeyse benim hissettiğim kadar ş aşkın çıkıyor. "Babanın ana e-posta hesabı için otomatik bir yedekleme sistemine benziyor. Her şey burada arş ivleniyor."

İ çime bir rahatlama doluyor, o kadar güçlü ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecek. "Göster bana."

Kenara çekiliyor ve klavyedeki yerini almama izin veriyor. Klasörler tarihe göre düzenlenmiş, en yenisi en üstte. Üzerine tıkladığımda ellerim hafifçe titriyor, yüzlerce e-posta ortaya çıkıyor - iş yazışmaları, toplantı talepleri ve orada - ailemin partilerinde düzenli olarak misafir olarak tanıdığım isimlerle yapılan iletişimler. En son evlerin isimlerini arıyorum-New York, Austin, Venedik. Binlerce e-posta, en ince ayrıntısına kadar korunmuş, taranmış, kataloglanmış.

"Buna bakmamanız gerektiğini düşünüyorum." Profesör Austin'in sesi yumuşak ama belirsizlikle dolu.

Cevap vermedim. Okudukça içime bir ürperti çöküyor, kemiklerimi buza çeviriyor. E-postaların çoğu anlamadığım anlaşımlara, toplantılara ve açık artırmalara atıfta bulunuyor, ancak birkaç tanesi diğerlerinin arasından sıyrılıyor, kullandıkları dil kanımı donduruyor.

Bir konu başlığı dikkatimi çekti: "Re: Taş Durumu." Kalbim küt küt atarak açıyorum.

E-posta yükleniyor ve babamla tanımadığım ama gece yarısı galalarındaki fısıltılı konuşmalardan belli belirsiz tanıdık gelen bir isim arasında geçen bir konuşma ortaya çıkıyor.

Sebastian,

Taş çocuk endişe kaynağı olmaya devam ediyor. Gözetimimiz L'ye bağıllık geliştiğini gösteriyor. Durum daha da kötüleşmeden derhal çıkarılmasını ve yeniden kalibre edilmesini öneriyoruz. Standart protokoller geçerlidir.

İzin bekleniyor, D.G.

Babamın yanıtı kısa oldu:

Yetkili. Mnh için hazırlıklar devam ediyor. Planlama aşaması tamamlandığında tam bir ekip gerekecektir.

S.Q.

Damarlarımdaki kan buza dönuştü. Mnh. Alex'e çok yaklaştıktan sonra beni oraya götürdüler, tekrar uyumlu hale gelene kadar beni ilaç ve tehdit kombinasyonuyla "yeniden ayarladılar". Ve şimdi aynısını Erik için planlıyorlar. Yoksa benim için mi?

"Luna?" Profesör Austin'in sesi çok uzaklardan geliyor gibi. "Ne oldu?"

Konuşamıyorum, doğru düzgün nefes bile alamıyorum. Okuduklarımdın tüm sonuçları kafama dank ettikçe oda etrafımda dönüyor. Erik'i biliyorlar. Onu ele geçirmeyi, bana yaptıklarını ona da yapmayı, kontrolleri için bir tehdit olmaktan çıkana kadar onu kırmayı planlıyorlar.

"Bunları indirmem gerekiyor," diyorum sonunda, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Hepsini."

Profesör Austin tereddüt eder. "Bu güvenlik uyarılarını tetikleyebilir-"

"Umurumda değil." Yüzümü ona dönerek gözlerimdeki çaresizliği görmesini sağlıyorum. "Lütfen. Bu ölüm kalım meselesi."

İfademdeki bir şey onu ikna etmiş olmalı çünkü başını sallayarak klavyenin kontrolünü tekrar ele aldı. "Şifrelenmiş bir sürücüye güvenli bir aktarım ayarlayacağım. Birkaç dakika sürer."

O çalışırken, ben de her biri bir öncekinden daha can sıkıcı olan e-postalar arasında gezinmeye devam ediyorum. Mnihli doktorlarla "dirençli denekler" için "tedavi protokollerini" tartışan yazışmalar. Özel güvenlik şirketlerine Shark Bay'in gözetlenmesine izin veren mesajlar. Erik'in hareketleri, geçmiş i ve zayıflıkları hakkında raporlar.

Ve en kötüsü, Belle'in babasından benimkine bir mesaj:

Sebastian,

Kızım SBU'daki durumunuzla ilgili bilgi verme konusunda çok yardımcı oldu. Anlaştığımız üzere, Münih'teki tesisin önümüzdeki çeyrekte kullanımımıza açılmasını bekliyoruz. Diğer konularımıza gelince, James'i idare etmek giderek zorlaştı ve Isabelle'in yöntemleri yetersiz kaldı.

Saygılar,

Richard Gallagher

Belle. Ailemi yıkmak için çalışmıyor. Mahvetmek istediği tek kişi benim. Başından beri onlarla birlikte çalışıyor, onlara benim hakkımda, Erik hakkında, Shark Bay'de olan her şey hakkında bilgi veriyor. Benden nefret ettiği için değil, benim ailemin beni kullandığı gibi kendi ailesi de onu kullandığı için.

Neredeyse sindirilemeyecek kadar çok ihanet ve tehdit zehirli bir pasta gibi üst üste yığılmış durumda.

Profesör Austin bilgisayarından küçük bir USB bellek çıkararak, "Tamamdır," diyor. "Son altı aydaki her şey burada."

Sürücüyü ondan alıyorum, bir can simidi gibi tutuyorum. "Teşekkür ederim."

O çalışmalar benim yüz, endişe belirgin içinde onun ifade. "Luna, her neye bulaştıysan... tehlikeli görünüyor."

Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Hiçbir fikrin yok." "Belki yardım edebilirim-"

"Yeterince şey yaptın." Sözü nü kestim, kaba bir şekilde değil. "Ne kadar az bilersen, o kadar güvende olursun." Belleği kimsenin aramaya cesaret edemeyeceği bir yere, sütyenimin içine sıkıca sokuyorum. "Bu konuşmayı hiç yapmadık, anladın mı? Eğer biri sorarsa, ben hiç burada değildim."

Yavaşça başını sallıyor. "Peki ya kayıt?"

"Silmeyeceğim ama kimse de görmeyecek," diye söz veriyorum. "İstedığimi elde ettiğim sürece olmaz."

Her nasılsa, bu kelimeler hepsinden daha korkutucu. Göğsümde ağırlaşan sürücü ile arkama bakmadan sınıfından çıkıyorum. Veriler elimde. Ama sorunlarım kontrol altına alınamayacak kadar büyümüşken bunun bana ne faydası olacak?

Şimdi ne yapacağım ben?

Asıl soru bu, değil mi? Ailemin kaynaklarına ve acımasızlığına sahip bir örgüte karşı ne yapabilirim? Onlar çoktan Erik'i yok etmeyi planlamaya başlamışken onu nasıl koruyabilirim?

Sınıftan çıkarken dışarıdaki koridor hâlâ boş, USB bellek tenimde rahatlatıcı bir ağırlık yapıyor. Zihnim öğrendiklerimle dolup taşıyor, attığım her adımda olasılıklar ve tehlikeler çoğalıyor.

Erik için geliyorlar. Başından beri bizi izliyorlardı, hareketlerimizi takip ediyorlardı, büyüyen bağımızı izliyorlardı. Ve şimdi her şeyi parçalamaya, beni kırdıkları gibi onu da kırmaya hazırlanıyorlar.

Ama bu sefer, daha önce sahip olmadığım bir şeye sahibim: önceden uyarı. Bilgi. Karşı koymak için bir şans.

Kampüste yürürken içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Korku ve panik geri çekiliyor, yerini soğuk, odaklanmış bir öfkeye bırakıyor. Beni kontrol edebileceklerini ve benim için önemli olan herkesi elimden alabileceklerini, beni manipölasyon ve tehdit ağlarına hapsedebileceklerini düşünüyorlar.

Yanılıyorlar.

Karşı koymanın yollarını arıyorum. Gücümü toplamak için zamanımı bekleyeceğim. Bunu yaptığımda, onlara öyle güçlü vuracağım ki bir daha asla ayağa kalkamayacaklar.

Çok uzun süre mükemmel kızı, itaatkâr bebeği, gönüllü kurbanı oynadım. Beni kullanmalarına, uyuşturmalarına, mal gibi elden ele dolaştırmalarına izin verdim. Ama artık değil.

Aileme tam olarak ne yarattıklarını göstermenin zamanı geldi - elindeki her silahı nasıl kullanacağını bilen bir kraliçe. Sektördeki en iyi manipölâtörlerden öğrenmiş bir hayatta kalan. Elinde kalanları tehdit eden herkesi yok etmekten çekinmeyecek bir avcı.

USB bellek ikinci bir kalp atışı gibi tenimde atıyor, sırlarla, kozlarla ve güçle dolu. Yatakhaneme ulaştığımda, zihnimde bir plan şekillenmeye başlamıştı bile - tehlikeli ve umutsuz, ama muhtemelen tek şansımız.

Shark Bay'e geldiğimden beri ilk defa kontrolün gerçekten bende olduğunu hissediyorum.

Ve bu kontrolü ailemin dünyasını yerle bir etmek için kullanacağım.

CHAPTER EIGHTEEN

İtaatsizlik Hakkında Bir Ders

Döndüğümde yatakhane merhametli bir şekilde boştu. Belle hâlâ bir yerlerde yordakçılarıyla birlikte ölümümü planlıyor olmalı, bu da bana yakalanma endişesi olmadan USB'de ne olduğunu incelemek için zaman veriyor. Kapıyı kilitliyorum ve ekstra bir önlem olarak masa sandalyemi kapıya doğru itiyorum. Yapmak üzere olduğum şeyi kimsenin görmesi riskini göze alamam.

Dizüstü bilgisayarımı açıp küçük cihazı takıyorum, yüklenirken kalbim daha hızlı atıyor. Klasör ekranımda belirdiğinde, Profesör Austin'in bana ne kadar çok cephane kazandırdığını fark ediyorum. USB neredeyse bir terabayt veri barındırıyor.

Babamın e-posta arşivi, "İş", "Kişisel" ve "Kurul" gibi isimlerle klasörler halinde titizlikle düzenlenmiş dijital bir kale. Ama benim dikkatimi çeken "Özel Projeler" etiketli olanı. Parmağım dokunmatik yüzeyin üzerinde geziniyor ve bir an tereddüt ediyor. Buna bir kez tıkladığımda, geri dönüşü yok. İçinde ne bulursam bulayım, Shark Bay'de yaratmayı başardığım küçük huzuru yok edebilir.

Ama ben zaten mahvoldum. Nedenini bilsem iyi olur.

Klasör açıldığında, her biri şifreli konu başlıkları ve sadece sayı ve tarih içeren ekleri olan yüzlerce e-posta ortaya çıkıyor. Erik'le, benimle, Shark Bay'le ilgili herhangi bir şey bulmak için onları tarıyorum. Çoğu mülk edinimi, siyasi bağışlar ve tanımadığım kişilere yapılan şifreli göndermelerle ilgili tartışmalardan oluşuyor.

Ben görene kadar: "Re: Stone/Queen Durumu: Acil."

Çift tıkladığımda parmaklarım titriyor, e-posta ekranı dolduracak kadar genişliyor. Sadece üç gün öncesine aitti ve babama gönderilmişti.

Sebastian,

Taş çocuk beklenenden daha dirençli çıktı. Gözlemlerimiz, önceki uyarılara rağmen L ile artan teması doğruluyor. Körfez varlığından gelen istihbarat, son fırtına olayı sırasında yakın bir etkileşim olduğunu gösteriyor.

Durum Seviye 4 taahhüde dönüşmeden önce derhal harekete geçilmesini tavsiye edin. Gerekirse her iki hedef için de M-Protokolü yetkilendirilir.

Taş çocuğa gelecek ayki toplantı için bir davetiye gönderme cüretini gösterdim. Kabul ederse, her iki meseleyi de aynı anda ele alabilir ve bu yükümlülüğü bir varlığa dönüştürebiliriz.

Tam çıkarma ekibi için onayınızı bekliyoruz.

D.G.

Aşağıda babamın kısa cevabı var:

Onaylandı. Stone'u L ile birlikte özel bir gösteri için hazırlayın. Verilen onuru anladığından emin olun. Gallagher'ın okul düzeyinde tanıtımları kolaylaştırmasını sağlayın. Zaman çizelgesi: 2 hafta.

S.Q.

Kelimeler retinama kazınırken oda etrafımda dönüyor. Erik'i partilerinden birine getirmeyi planlıyorlar. Sıradan bir parti değil, deneyimlerimden bildiğim kadarıyla, yakın çevrelerine yeni ve güçlü üyeler davet ettikleri bir "toplantı". Uyuşturucunun daha güçlü, konukların daha tehlikeli ve eğlencenin... Tanrım, eğlence.

Kimyasal bir bulanıklık içinde odaklanmaya çalışırken anılar geri geliyor; beni tutan eller, onay mırıldanan sesler. Özel gösteriler. Kendi özel kontrollerini göstermek istediklerinde buna böyle derlerdi. Yeni birini, onlara meydan okumaya cesaret eden birini kırmak istediklerinde.

Ve şimdi bunu Erik'e yapmak istiyorlar. İsteksiz suç ortakları olarak benimle birlikte.

Her biri bir öncekinden daha kötü olan e-postalara tıklıyorum. Erik'in kampüsteki hareketleri hakkında raporlar. Geçmişte bağımlılıkla mücadelesi ve ailesinin siyasi bağlantıları da dahil olmak üzere zayıf noktalarının analizi. Elleri tıbbi kayıtları bile var - aşırı dozla ilgili her ayrıntı, doldurduğu her reçete.

Bir e-postada *"Stone kimyasal yardım konusunda kalıcı bir zayıflık gösterdi" deniyor. "Hedeflenen madde ile M-Protokol varyantını önerin*

uyumun hızlandırılması."

Onu uyuşturmayı planlıyorlar. Geçmişteki bağımlılıklarını ona karşı kullanmayı. Tıpkı bana bunca yıl, bunca parti boyunca yaptıkları gibi, onu uyumlu hale getirmek için.

Ama neden? Neden özellikle Erik'i hedef aldı?

Cevap bir başka e-postada, Belle'in babasından benimkine geliyor.

Sebastian,

Kızım, uyarılarımıza rağmen L'nin Taş Çocuğa ciddi bir bağlılık geliştirdiğini bildirdi. Gözetim, kullanabileceğimiz duygusal zayıflığı doğruluyor. Kızım her iki tarafın da işbirliğini sağlamak için yeterli materyal topladı.

Klasik koşullanma yaklaşımını uygulamayı öneriyorum: L'nin bağlılığını ona karşı kullanın, Stone'un çevremize girişine tanık olmasını sağlayın. Onun kırıldığını görmenin psikolojik etkisi kontrol parametrelerini yeniden tesis etmelidir.

Stone uygun hizmeti anladığında, babasının kongre komitesine değerli bir erişim elde ederiz. Bir taşla iki kuş. Kelime oyununu mazur görün.

Richard G.

Gerçekler yüzüme çarparken zar zor nefes alabiliyorum. Beni kontrol etmek için Erik'i kullanıyorlar. Ve beni de Erik'i kontrol etmek için, babasına ulaşmak için kullanıyorlar - haberim bile olmayan bir kongre üyesine. Bu hiçbir zaman aile sırlarını korumak ya da beni hizada tutmakla ilgili olmadı. Her zaman güçle ilgiliydi, ulaşabildikleri her köşeye nüfuzlarını yaymakla ilgiliydi.

Daha fazla e-posta arasında gezinirken ellerim titriyor. Bazılarının ekinde fotoğraflar var - Erik ve benim yürüyüşümüz sırasında uçurumda, fırtına sırasında çekilmiş güvenlik kamerası görüntüleri. Bir tanesinde, yatakhanemin penceresinden çekilmiş, ben göğsüne yaslanmış ağlarken Erik bana sarılıyor. Alt yazıda şöyle yazıyor: "Duygusal bağımlılığın kanıtı. Optimal kaldıraç noktası belirlendi."

Bunca zamandır bizi izlediklerini biliyordum ama her kırılma anını, her gerçek bağlanma örneğini ne kadar titizlikle katalogladıklarını bilmiyordum. Ve şimdi bunu ikimizi de yok etmek için kullanacaklar.

Ben izlerken gelen kutumda yeni bir e-posta beliriyor; az önce gönderilmiş ve konu satırında "Güncelleme: Taş Alımı" yazıyor. Açmak için tıklıyorum, midemde korku birikiyor.

Operasyon planlanandan önce ilerliyor. Target gelecek ayki toplantıya davet edilmeyi kabul etti. Gallagher Girl, Stone'un networking fırsatından duyduğu heyecanı dile getirdiğini bildiriyor. Gözetim, hedefin daveti kendisini vazgeçirmeye çalışan L ile tartıştığını doğruluyor.

Öneri: Zaman çizelgesini hızlandırın. Stone, L'nin tepkisine dayanarak şüphe belirtileri gösteriyor. 48 saat içinde alınmasını önerin.

İzin bekleniyor. D.G.

Ekte Erik'in avluda gülümseyerek ağır karton üzerine yazılmış resmi bir davetiyeyi okurken çekilmiş bir fotoğrafı var. Ailemin tüm özel etkinlikleri için gönderdikleriyle aynı türden.

Çıkardığım sonuçlarla dünyam başıma yıkıldı. Erik bir davetiye aldı. Bu konuda çok heyecanlı. Ve buna göre, bana çoktan söylemiş ve ben onu durdurmaya çalışmışım.

Bunların hiçbirisi olmadı. Bu da demek oluyor ki olmak üzere. İzliyorlar, Erik'in eline geçen bu inanılmaz fırsatı bana anlatmasını bekliyorlar. Ve bunu yaptığında, tepkimi kaydedip onu gerçekten neyin beklediği konusunda uyarmadığımdan emin olacaklar.

Bu mesaj bilerek mi gönderildi? Babamın e-posta hesabına girdiğimi biliyorlar mı? Erik'i içinde bulunduğu tehlike konusunda uyaracağımı biliyorlar mı?

Kapının çalınması düşüncelerimi paramparça etti. Ayağa fırlıyorum, omurgam sertleşiyor. Sarmaldan kurtulmamı sağlayan tek şey, her duruma ve yapmam gereken harekete odaklanmak. Güçlü adımlarla sandalyeyi hareket ettiriyorum ve kapının kilidini açıyorum.

Profesör Austin elinde iki kahve fincanıyla kapıda duruyor, endişe ve teslimiyet karışımı bir ifadeyle beni izliyor. "İlginç bir şey buldun mu?"

"Ona zarar verecekler," diyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Babasına ulaşmak için onu kullanacaklar ve onu kırarlarken bana izletecekler."

Odaya giriyor ve fincanlardan birini dizüstü bilgisayarımın yanına koyuyor, pahalı kahvenin kokusu yükseliyor. "'O' kim?"

"Erik. Erik Stone. Ona partilerinden birine davetiye göndermişler. Buna networking fırsatı diyorlar ama değil. Bu-" Sözümü kesiyorum, beni bekleyen dehşeti ifade edemiyorum. "Onu uyarmalıyım. Bunu durdurmalıyım."

Profesör Austin uzun bir süre beni inceliyor. "Luna, bu insanlar -ailen-güçlüler, bağlantıları var. Her ne yapmayı düşünüyorsan... tehlikeli olabilir."

"Ona uyuşturucu verecekler," dediğimi duyuyorum, kelimeler kontrol edemeyeceğim kadar hızlı dökülüyor. "Geçmişteki bağımlılığını ona karşı kullanacaklar. Bana yaptıkları gibi onu da uyumlu hale getirecekler. Sonra onu babasına, bir kongre üyesine ulaşmak için kullanacaklar. Her şeyi kaydedip şantaj olarak kullanacaklar."

Ekranı çeviriyorum ki e-postaları, gözetleme fotoğraflarını, sanki güç ve kontrol oyunlarındaki satranç taşlarından başka bir şey değilmişiz gibi hayatlarımızın soğuk, klinik tartışmasını görebilsin.

Okurken yüzü soluyor. "Yüce İsa, Luna. Bu... bu organize bir suç faaliyeti. Bu birine uyuşturucu vermek için bir komplo, siyasi bir figüre potansiyel şantaj..."

"Aileme hoş geldiniz," diyorum, sesimdeki acılık beni bile şaşırtıyor. "Yaptıkları şey bu. Onlar böyle insanlar. Ve bunu yıllardır yapıyorlar."

Daha fazla e-posta arasında geziniyor, ailemin operasyonunun kapsamını kavradıkça gözleri açılıyor. "Burada isimler var; yargıçlar, CEO'lar, politikacılar. Bu sadece seninle ya da arkadaşınla ilgili değil. Bu büyük ölçekte sistematik bir sömürü."

"Biliyorum." Kendime itiraf edemesem de hep biliyordum. Partiler, bağlantılar, babamın sahip olduğu güç - hepsi bu yolsuzluk ve kontrol ağına geri dönüyor.

Profesör Austin, "Yetkililere gitmemiz gerekiyor," diyor ve çoktan telefonuna uzanıyor.

Bileğini tutup onu durduruyorum. "Hayır! Anlamıyorsun. Yetkililer onlar. Ya da en azından, fark etmeyecek kadarına sahipler. Denediğin anda öğrenecekler. Seni yok edecekler ve sonra da Erik için planladıkları şeyi hızlandıracaklar."

Ağzı sert bir çizgi halinde düzleşiyor. "O zaman ne öneriyorsun?"

"Erik'i uyarmalıyım. Ona bunu göstermeliyim." Ekranı işaret ediyorum. "Kanıt ihtiyacımız var, yok edemeyecekleri bir kanıt."

"Sana verdiğim sürücüde son altı aydaki her şey var. E-postalar, ekler, hepsi." Profesör Austin derin bir nefes alır. "Ama Luna, bu sadece sen ve Erik'ten daha büyük bir mesele. Ailen çok tehlikeli. Bunu gördüğünü öğrenirlerse..."

"Ne yapacaklar? Bana zarar mı verecekler? Uyuşturucu mu verecekler? Arkadaşlarına gösteri yapmam için beni zorlayacaklar mı?" Gülüyorum, ses kendi kulaklarıma bile boş geliyor. "Bunu yıllardır yapıyorlar. Benden daha önce almadıkları hiçbir şeyi alamazlar."

Erik hariç. Erik'i alabilirler. Ve alacaklar, eğer onları durdurmazsam.

Bu farkındalık zihnimde kristalleşiyor ve düşüncelerimi odaklıyor. Shark Bay'e geldiğimden beri ilk kez net bir amacım, kesin bir hedefim var. Erik'i kurtarmak. Ailemi durdurmak. Güçlerini sonsuza dek kırmak.

"Bu e-postaları kaydetmem gerekiyor," diyorum ve elimde fazlasıyla kopya olduğundan emin olmak için başka bir USB belleğe uzanıyorum. "O zaman Erik'i onlardan önce bulmalıyım."

Profesör Austin başını sallayarak yanımdaki koltuğa oturdu. "En azından bir kopyayı güvende tutmana yardım edeceğim. Ama Luna... dikkatli ol. Bundan sonra ne yaparsan yap, çıkarlarını korumak için ne kadar ileri gideceklerini hafife alma."

"Oh, ne kadar ileri gideceklerini çok iyi biliyorum," diye yanıtlıyorum sürücüyü fişe takarken. "Bu yüzden onları durdurmak için ne kadar ileri *gidebileceğimi* hiç görmediler."

Bulabildiğimiz her suçlayıcı e-postayı kopyalayarak sessizce çalışıyoruz. İşimiz bittiğinde, ailemi ve tüm ağlarını gömmeye yetecek kadar kanıtım olacak - tabii yakalanmadan nasıl kullanacağımı bulabilirsem.

"Görmen gereken bir e-posta daha var," diyor Profesör Austin ben çıkmak üzereyken sessizce. "Özellikle seni kontrol etmeye neden bu kadar odaklandıklarını açıklayabilir."

Birkaç ay öncesinden, Shark Bay'e gönderildiğim zamanlardan bir mesaj çıkartıyor. Konu satırında şöyle yazıyor: "Re: L'nin Gelecekteki Değeri."

Babam, *kızın idare edilmesinin giderek zorlaştığını* yazıyor. *Önceki okulda erkek çocukla yaşadığı son olay, bağımsızlığa yönelik tehlikeli bir eğilim olduğunu gösteriyor. Derhal ayrılmasını ve yeniden ayarlanmasını öneriyorum.*

Bu endişelere rağmen, L müşteri eğlencesi için en değerli varlığımız olmaya devam ediyor. Genetik profili, nihai üreme programı için ideal olmaya devam ediyor. 18 yaşında, en yüksek değer penceresine yaklaşıyor. Soy gelişimini ve varlık konsolidasyonunu sağlamak için önde gelen aile ile evlilik düzenlemelerini hızlandırmayı önerin.

Shark Bay'e sevkیات, evlilik görüşmeleri devam ederken bir soğuma dönemi sağlayacaktır. Birkaç aile, Shark Bay'deki

siyasi nüfuzlarını artırmak için bağlantılarını kullanıyorlar. Maksimum etki için gelecek ayki töreni önerin.

Anladıkça kelimeler gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Beni, bildiğim kadarıyla benim üç katım yaşında olabilecek rastgele biriyle evlendirmeyi planlıyorlardı. Ben onlar için sadece bir kız çocuğu değilim, genetik bir varlığım, daha fazla güç ve nüfuz arayışlarında bir pazarlık kozuyum.

"Evlilik hazırlıkları," diye fısıldıyorum, kelimelerin tadı dilimde zehir gibi. "Beni hayvanmışım gibi evlendireceklerdi."

Profesör Austin'in yüzünde tiksinti ve acıma karışımı bir ifade vardır. "Luna-

"Yapma." Onun sempatisine dayanamayarak sözünü kestim. "Önemli değil. Erik'e ulaşmadan önce onları durdurmak dışında hiçbir şeyin önemi yok."

Eşyalarımı topluyorum, USB bellek artık sütyenimin içinde güvenle saklanıyor. Gitmeden önce dönüp Profesör Austin'e bakıyorum, yurt odamın loş ışığında onu inceliyorum. Onu baştan çıkarmaya ilk karar verdiğimde düşündüğüm adam değil. Akademik dış görünüşünün altında beklemediğim bir güç, haklı bir öfke kapasitesi var.

"Teşekkür ederim," diyorum, kelimeler dilime yabancı geliyor. "Bana yardım ettiğin için. Onlardan biri olmadığım için."

Başını sallıyor, gözlerinde saygıya benzer bir şey var. "Arkadaşını bul. Onu uyar. Ve Luna, dikkatli ol. Bu insanlarla tek başına yüzleşme."

Odamdan çıkıyorum, aklım şimdiden bir sonraki adımda olacaklarla yarışıyor. Erkeklerin yatakhanesi, Erik'in odası, Belle ya da yardakçıları bizi görmeden ona bulduklarımı gösterebileceğim bir yer. Ailem sistemlerine girildiğinden emin olmadan önce hızlı hareket etmeliyim.

Koridor önümde uzanıyor, mermer zeminleri akşamüstü ışığında parıltıyor. Her adım bir geri sayım gibi geliyor, ailemin planlarına karşı yarışırken zaman akıp gidiyor. USB belleğin tenime değen ağırlığı neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyor - sadece Erik'in özgürlüğü değil, benimki de.

Yıllarca onların ağına takıldım, onlar hayatımın her yönünü manipüle ederken ben de kontrolün kırıntıları için savaştım. Ama şimdi, onların sırlarıyla donanmış olarak, kurtulma şansım var. Hayatımı, geleceğimi ve bedenimi, beni güç oyunlarında bir piyondan başka bir şey olarak kullanmak isteyenlerden geri almak için.

Yatakhanelere doğru koşarken garip bir berraklık hissi kaplıyor içimi. Herkesi kendimden uzaklaştırarak, izolasyonumu sürdürerek kendimi korumam gerektiğine inanarak çok uzun zaman geçirdim. Ama gerçek şu ki

e-postalar, tam tersini ortaya koyuyor: Ailem bağlantılarımdan, kontrollerine meydan okuyabilecek bağlar kurma kapasitemden korkuyordu.

Erik benim zayıflığım değil, o benim gücüm. Kanıtı, onu ne kadar umutsuzca kırmak istediklerinde, beni kırmak için onu kullandıklarında. Birlikte olabileceğimiz şeyden, ikimizin tek başına olabileceğinden daha çok korkuyorlar.

Ve kendimi bildim bileli ilk kez bu bilgi bana umut veriyor.

Erkek yatakhaneleri ileride beliriyor, gotik pencereler batan güneşi yansıtıyor. İçeride bir yerlerde Erik, her geçen dakika daha da yaklaşan tehlikenin farkında olmadan gününe devam etmektedir. Kendisini bir kozdan başka bir şey olarak görmeyen insanlar tarafından işaretlendiğinin, hedef alındığının ve yok edilmek üzere ayarlandığının farkında değildir.

Ama ben biliyorum. Ve bu sefer kazanmalarına izin vermeyeceğim.

Hızımı artırıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Zaman tükeniyor. Erik'in çok geç olmadan neye bulaştığını anlaması gerekiyor. Ailem pençelerini değer verdiğim başka bir insana geçirmeden önce.

Çünkü bu artık inkâr edemeyeceğim bir gerçek: Erik Stone'u önemsiyorum. Onu güvende tutmak için her şeyi riske atacak kadar. Ve ben de tam olarak bunu yapacağım.

CHAPTER NINETEEN

Truth and Consequences

B etrayal'in pahalı bir kolonya ile karıştırılmış bakır ve korku gibi tuhaf bir kokusu var. Hayatım boyunca onu soludum, ailemin hırslarının zehirli dumanında boğuldum. Ama şimdi, USB bellek ikinci bir kalp atışı gibi tenimde titreşirken, nihayet onların sahip olmadığı bir şeye sahibim: kanıt.

Erkek yatakhaneşi ileride, alacakaranlık gökyüzüne karşı ortaçağdan kalma ve tehditkâr bir şekilde beliriyor. Her gölge beni izliyor gibi görünüyor, her yaprak hışırtısı potansiyel bir tehdit. Kampüsün güvenlik kameraları avludaki ilerleyişimi takip ediyor; masum görünümü bu cihazlar doğrudan babamın özel sunucularına aktarılıyor. Avlanırken rahat görünme sanatını öğrendim.

Erik'in kapısı hayatımın en tehlikeli konuşmasıyla aramdaki son engel. Üç hızlı vuruş, sonra sessizlik. Kalp atışlarımı sayıyorum -bir, iki, üç- ta ki kapı açılana ve fırtına grisi gözleri şaşkınlıkla açılana kadar.

"Luna?"

Bir duygu seli beni boğmakla tehdit ediyor. Ona sarılmak, öpmek, gölgeli bir köşeye çekmek ve onu asla terk etmeyeceğime söz vermek istiyorum. Bunun yerine onu nazıkçe odasına itiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

Ona göstereceğim şey, bu kampüsteki hiç kimsenin görmemesi gereken bir şey.

"Selam güzelim," diyor gülümseyerek. Gözlerinde o kadar gerçek bir şefkat var ki, bunu silmek zorunda kaldığım için kendimden nefret ediyorum.

"Erik, seninle konuşmam gerek," diyorum sesim titreyerek.

"Tamam."

Kalbim tekliyor. Onu daha önce yalnız bırakmalıydım. Tehlikede olması benim hatam. Ama öğrendiklerimden sonra, bunun için çok geç olduğunu biliyorum. Onu çoktan hedef aldılar.

Derin bir nefes alıyorum, onu gördüğümde göğsümde rahatlama ve dehşet savaşıyor. Üniforması buruş buruş, saçları sanki ellerini defalarca üzerinden geçirmiş gibi dağınık. Gözlerini gölgeleyen koyu halkalar, benimkilerle aynı uykusuz gecelerin kanıtı.

"Bir partiye davet edildim," diyor önsöze gerek duymadan, uzatmayı başardığım sessizliği doldurarak. "Anakaradaki bir malikânede havalı bir şey."

Felç edici bir korku, cıva zehirlenmesi gibi soğuk ve içgüdüsel, damarlarımı dolduruyor. "Erik-"

"Gitmeyecektim," diye devam ediyor, kafesteki bir hayvan gibi volta atarak. "Ama sonra düşünmeye başladım - bu ihtiyacımız olan fırsat olabilir."

Ona bakıyorum, duyduklarımı algılayamıyorum. "Ne fırsatı?"

Yüzünü bana dönüyor, gözleri tehlikeli bir şekilde umuda benzeyen bir şeyle parlıyor. "Dışarı çıkmak için. Kaçmak için. Davetiyede bir misafir getirebileceğim yazıyor." Elini cebine attı ve ağır kâğıdı tanıdık bir armayla kabartılmış krem rengi zarif bir zarf çıkardı. Benim aile armam. "Bu bizim için bir şans Luna. Shark Bay'den birlikte ayrılabiliriz."

Zemin ayaklarımın altında eğiliyor gibi. Zarfı elinden kapıyorum, zarfı incelerken nabzım kaburgalarımın karşı umutsuz bir Mors alfabesi gibi atıyor. Bu gerçek; yüksek kaliteli kâğıt, kusursuz yazılar, altın mühür. Altına babamın imzası atılmış, kaleminin kabarıklığı bir akrebin kuyruğunun zarif kıvrımı gibi, açılmayı bekleyen zarif bir tuzak.

"Erik, anlamıyorsun." Sesim kendi kulaklarıma bile uzak geliyor. "Bu bir fırsat değil. Bu bir ölüm cezası."

Kaşları çatılır. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yatağına çöküyorum, yorgunluk aniden fiziksel bir güç gibi üzerime çöküyor. "Otur. Sana söylemem gereken bir şey var."

Tereddüt ediyor, sonra yanıma oturuyor, kalbimi kıran dikkatli bir mesafeyi koruyor. Son etkileşimimizden sonra, bırakın gülümsemeyi ve bana güzel demeyi, benimle konuşmasına bile şaşıyorum.

"Ailemin ne iş yaptığını biliyor musun?" Yavaşça soruyorum, gözlerim titreyen ellerimde tuttuğum davetiyeye sabitlenmiş.

"Finans işindeler, değil mi? Baban bir tür yatırım şirketi mi işletiyor?"

Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Bu kapak hikayesi. Her şeyin meşru görünmesini sağlayan güzel kaplama." Derin bir nefes alıyorum, sırların ağırlığı göğsüme baskı yapıyor. "Gerçek çok daha çirkin."

Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya, aramızdaki son duvarı yıkarken verdiği tepkiyi izlemeye zorluyorum. "Ailem partiler düzenler. Seçkinler için özel toplantılar - CEO'lar, politikacılar, yargıçlar. Güç, para ve nüfuz sahibi insanlar. Ama bunlar normal sosyal etkinlikler değil." Sesim titriyor. "Şantaj için, kontrol için fırsat bunlar."

Erik'in ifadesi nötr kalıyor ama çenesindeki gerginliği, ellerinin yumruk haline gelişini görüyorum. "Ne tür bir kontrol?"

"En etkili tür. Konuklarını tehlikeye atarlar, her şeyi belgelerler ve sonra kanıtları onları manipüle etmek için kullanırlar. İş anlaşmaları, yargı kararları, siyasi kayırmalar; hepsinde ailemin parmağı var." Davetiyeye bakıyorum. "Ve bu şekilde yeni kurbanlar buluyorlar."

Gözlerinde anlayış belirir. "Bu yüzden beni uzaklaştırdın. Beni korumaya çalışıyordun."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Bağlantıları olan, sunacak bir şeyleri olan insanları hedef alırlar. Ve bir kez üzerinizde baskı kurdular mı, asla bırakmazlar." Sesim fısıltıya dönüşüyor. "Biliyorum, çünkü on yaşımdan beri beni yem olarak kullanıyorlar."

Oda nefes alış verişlerimiz dışında sessizliğe gömülüyor. Bunu düşündüğünü hissedebiliyorum, neredeyse gözlerinin arkasında parçaların yerine oturduğunu görebiliyorum. Anlayış. Korku. Öfke. İhanet.

"Fırtına sırasında bahsettiğin partiler," diyor yavaşça. "Babanın mükemmel bir zamanlama olduğunu söylediği partiler..."

"Beni uyuşturdular," diye onaylıyorum, kelimeler ağzımda cam kırıkları gibi hissediyorum. "Beni uyumlu hale getirdiler, başkalarını tuzağa düşürmek için kullandılar. Son okulumdan bu yüzden gönderildim, biriyle çok yakınlaştım. Ona gerçeğin bazı parçalarını anlattım ve kaçmaya çalıştım. Ailem öğrendi."

USB belleği çıkarıp bir adak gibi aramızda tutuyorum. "Babamın e-postalarını hackledim. Aynı şeyi sana da yapmayı planlıyorlar. Bu davet tesadüf değil, Erik. Bu bir tuzak."

Sürücüyü elimden alıyor, sanki bir cevap verecekmiş gibi çeviriyor. "Neden ben?"

"Ailen yüzünden. Bağlantıların. Baban bir kongre üyesi, değil mi?"

Erik'in yüzünün rengi solar. "Bunu nereden biliyorsun?"

"E-postalarda yazıyordu. Onun üzerinde baskı kurmak istiyorlar ve sen de onların yolusun." Elimi uzattım, tereddütle elini kendi elimle kapattım. "Ama aynı zamanda benim yüzümden. Çünkü birlikte vakit geçiriyoruz. Bağ kurmamı, kontrollerinden çıkmamı göze alamazlar."

Uzun bir süre sessiz kalır, düşüncelere dalar. Sonunda konuştuğunda sesi sabittir. "Göster bana."

Dizüstü bilgisayarını alıyorum, titreyen ellerimle sürücüyü takıyorum. Dosyalar yüklenirken yüzünü izliyorum, iğrenme, reddetme, bunun çok fazla olduğuna dair herhangi bir işaret arıyorum. Ama tek gördüğüm büyüyen bir öfke, benimkini yansıtan bir kararlılık.

"Bunlar babamın e-postaları," diye açıklıyorum dosyayı açarken. "Her plan, her şema, en ince ayrıntısına kadar belgelenmiş."

Erik öne doğru eğiliyor, ben en can yakıcı kanıtları ortaya çıkarırken ekranı tarıyor. Onunla, benimle ve ailemin kurduğu nüfuz ağıyla ilgili yazışmaları okudukça ifadesi kararıyor.

"Tanrım, Luna," diye fısıldıyor, kendisi hakkındaki planlarıyla ilgili özellikle açık bir konuşmada gözleri açılıyor. "Bu organize bir suç. Bu... bu berbat ötesi bir şey."

"Biliyorum." Sesim küçük ve savunmasız çıkıyor. "Kaçmaya çalıştığım dünya bu."

Bana dönüyor ve korkunç bir an için, bunun o an olduğunu düşünüyorum - benim çok hasarlı, etrafta olmak için çok tehlikeli olduğumu anladığı an. Bunun yerine elimi tutuyor, sıkıca kavıyor ve topraklıyor.

"Bununla ilgili olarak yetkililere gitmemiz gerekiyor."

Başımı salladım. "Anlamıyorsunuz. Ailem hemen hemen her eyaletteki polis gücünün yarısına sahip. Yargıçlar ve savcılar onların cebinde. Eğer yanlış kişiye gidersek, ölürüz."

"O zaman doğru kişiyi buluruz." Kararlılığı sarsılmaz. "Bize yardım edebilecek biri olmalı."

"Belki de." Profesör Austin'i, bana yardım etmek için aldığı riski düşünerek dudağımı ısıyorum. "Ama önce seni güvenli bir yere götürmeliyiz. Bu dosyaların bende olduğunu fark ettiklerinde ikimiz için de geleceklerdir."

Erik'in elimi tutuşu sıkılaşıyor. "Seni geride bırakmayacağım."

"Seçme şansın yok. Yaptığım her hareketi izliyorlar. Eğer onların izni olmadan Köpekbalığı Körfezi'nden ayrılmaya çalışırsam, hemen haberdar olurlar."

"Sonra da her şeyin plana uygun gittiğini düşünmelerini sağlarız." Ayağa kalkıyor, fikirler oluşurken küçük odada volta atıyor. "Daveti kabul ederiz, oynarız"

birlikte. Tuzaklarına doğru yürüdüğümü düşünsünler."

Ona bakıyorum, korku kalbimi kavırıyor. "Bu intihar."

"Hazırlıklı olursak olmaz. Anlatıyı kontrol edersek olmaz." Gözleri benimkilerle buluşuyor, sert ve kararlı. "Nasıl çalıştıklarını biliyorsun. Zayıflıklarını biliyorsun. Bunu kullanacağız."

Sesindeki kesinlik beni neredeyse bunun mümkün olduğuna inandırıyor. Neredeyse. "Bu çok tehlikeli, Erik. Neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrin yok."

"Aslında, sanırım biliyorum." Dizüstü bilgisayarı, ailemin işlediği suçların kanıtlarını işaret ediyor. "Ve şimdi kanıtım var. İkimizin de var."

Önümde çömeliyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıyor. "Luna, korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama bu sadece bizim için değil, zarar verdikleri herkes için bunu sona erdirme şansımız. İncitmeyi planladıkları herkes için."

Tartışmak, onu hayatımı tüketen bu karanlıktan korumak istiyorum. Ama bir parçam kaçıktan, saklanmaktan, yaşamak yerine hayatta kalmaktan çok yoruldu.

"Yardıma ihtiyacımız olacak," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. "Onların etkisi dışında biri."

"Kardeşim." Kelimeler hızlı ve kendinden emin bir şekilde geliyor. "David Boston'da savcılık ofisinde çalışıyor. Temizdir, dürüştür. Bu işi sağ salim halletmemize yardım edebilecek biri varsa, o da odur."

Bunu düşündüm, olasılığı zihnimde evirip çevirdim. "Bu konuda ona güvenebilir misin? Her konuda?"

"Hayatım pahasına." Erik'in inancı sarsılmaz. "Hayatın pahasına."

Güveninin ağırlığı, kararlılığı içimde bir şeyleri gevşetiyor. Shark Bay'e geldiğimden beri ilk kez, özgürlük olasılığını düşünmeme izin veriyorum - sadece geçici bir kaçış değil, ailemin kontrolünden gerçek bir kurtuluş.

"Tamam," diye fısıldıyorum, kararım netleşiyor. "Ama bunu benim yöntemimle yapacağız."

Dikkatli olun. Yanlış bir hareket yaparsak her şeyi kaybederiz." Yüz hatları rahatlamıştı. "Senin yolun. Söz veriyorum."

Pencereye doğru ilerleyip herhangi bir gözetleme işareti olup olmadığını kontrol ediyorum. Aşağıdaki avlu boş ve diğer yatakhaneler öğleden sonra ışığında sessiz. "Konuşmak için özel bir yere ihtiyacımız var, dinlemeyecekleri bir yere."

Erik bir an düşünür. "Kayalıklar. Güney tarafında bir yer var, normal yürüyüş yollarından uzakta. Kamera yok, insan yok."

"Bir saat içinde benimle orada buluş," diyorum, şimdiden riskleri ve olasılıkları hesaplayarak. "Telefonunuzu getirin ama dışarı çıktığınızda kapatın. Ve Erik..." Yüzümü ona dönüyorum, durumumuzun ciddiyeti aramızda ağırlaşıyor. "Eğer bir terslik hissedersen, seni takip eden birini görürsen, kayalıklara gitme. Mümkün olan her şekilde adadan ayrıl."

Başını sallıyor, tehlikeyi anlıyor. Gitmek için ayağa kalkıyorum ama tereddüt ediyorum ve ona geri dönüyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sormak zorundayım. "Neden benim için her şeyi riske atıyorsun?"

Uzun bir süre beni inceliyor, o fırtına grisi gözleri savunmalarımın içini görüyor. "Çünkü sen uğruna savaşmaya değersin Luna. Çünkü sana olanlar yanlış. Ve çünkü..." Tereddüt ediyor, yüz hatlarında kırılganlık titreyiyor. "Çünkü seni önemsiyorum. Olması gerekenden daha fazla."

İtiraf aramızdaki havada asılı kalıyor, hassas ve tehlikeli. Cevap verecek kelimelerim yok, boğazım yıllarca gömdüğüm duygularla daralıyor.

"Kayalıklarda görüşürüz," diyorum usulca ve kapıdan sıvışıyorum.

Odamda yalnız kaldığımda yatağıma gömülüyorum, planladığımız şeyin gerçekliği dalgalar halinde üzerime çöküyor. Aileme karşı durma fikri aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici. Uzun zamandır savunma oynuyordum; onların hamlelerine tepki veriyor, hasarı en aza indirmeye çalışıyordum. Şimdi, ilk defa, onlarla savaşıyorum.

İhtiyacım olan şeyleri topluyorum: elbette USB bellek ve odamın etrafına sakladığım kopyalar. Bir kenara sakladığım az miktarda nakit para. Anakaraya yaptığım son seyahatte aldığım ve şimdiye kadar hiç aktive edilmemiş olan kullan-at telefon.

Çalışırken aklım sürekli Erik'in sözlerine gidiyor: *Sen uğruna savaşmaya değersin*. Bu basit iddia, yıllarca süren şartlanmalarımı, tek değerimin ailemin planlarına olan yararlılığım olduğunun söylenmesini kesip atıyor. Suyun taşı aşındırması gibi, onun bana olan inancı da kendimden nefret etmemin ana kayasında yeni yollar açıyor. Birinin benim için her şeyi riske atacağı fikri, sağlayabileceklerim için değil, sadece daha iyisini hak ettiğim için, neredeyse kavranamayacak kadar fazla.

Saate bakıyorum, kayalıklara gitmeme kırk dakika var. Bir önlem daha almak için yeterli zaman. Bir defter çıkarıyorum, bildiğim her şeyi , keşfettiğim her şeyi yazıyorum. İsimler, tarihler,

yöntemler. Eğer bana, dijital kanıtlara bir şey olursa, bu ailemin gerçeği kolayca gömememesini sağlayacaktır.

Sayfaları bir zarfın içine koyup Profesör Austin'e açık talimatlarla gönderiyorum: Eğer bana bir şey olursa, bunu ülkedeki tüm haber kanallarına gönder. Kötü bir sigorta poliçesi ama hiç yoktan iyidir.

Dakikalar kala son hazırlıklarımı yapıyorum. Manzarada göze çarpmayacak koyu renk giysilerimi, kayalıklara giden tehlikeli olabilecek yol için pratik ayakkabılarımı giyiyorum. Makyaj malzemelerimi -her zamanki zırhımı- gözden geçiriyorum ama geride bırakıyorum. Nereye gidiyorum, kiminle buluşacağım, artık maskelere ihtiyacım yok.

Dışarı çıktığımda koridor temiz, zarfı Profesör Austin'in ofisine bırakacağım bir kitabın içine sıkıştırmıştım. Batan güneş kampüse uzun gölgeler düşürüyor, Shark Bay'in gotik mimarisi altın ışıktaki tehditkâr olmaktan çok güzel görünüyor. Sonunda kontrolü ele aldığınızda her şeyin ne kadar farklı görünmesi komik.

Telefonumu odamda bırakıyorum, kapalı, SIM kartı ikiye ayrılmış. Yokluğunu yakında fark edecekler, ama o zamana kadar planlarımızı tamamlamış olmayı umuyorum. Aileme karşı geldiğimi, aktif olarak onlara karşı çalıştığımı bilmek damarlarımda adrenalin salgılatıyor. Korkutucu, evet, ama aynı zamanda garip bir şekilde özgürleştirici.

Avluyu geçerken Belle'in kütüphaneden çıktığını görüyorum, başını telefonuna eğmiş. Bir an için onunla yüzleşmeyi, aileme ne kadar zamandır bilgi verdiğini öğrenmeyi talep etmeyi düşünüyorum. Ama bu şu anda göze alamayacağım bir karmaşa. Bir ağacın arkasına saklanıyorum ve yoluma devam etmeden önce onun geçmesini bekliyorum.

Profesör Austin'in ofisi boş, kapı kilitli. Zarfı kapının altından kaydırıp, hiç açılmaması için sessiz bir dua fısıldıyorum. Sonra beni uçurumlara, Erik'e, bu karmaşadan nasıl bir gelecek çıkarabilirsek ona götürecek olan yola doğru dönüyorum.

Ana kampüsten uzaklaştıkça patika dikleşiyor, kayalıklaşıyor. Kayalıklara çarpan dalgaların sesi daha da yükseliyor ve düşüncelerimi bastırıyor. Tuzlu spreyci havayı dolduruyor, saçlarımı karıştırıyor ve kıyafetlerimi nemlendiriyor. Fiziksel efor yarışı halindeki zihnimi sakinleştirmeye yardımcı oluyor, beni acil hedefe odaklıyor: Erik'e ulaşmak, bir plan yapmak, hayatta kalmak.

Belirtildiği gibi belirlenen patikadan sapıyorum, kollarımı ve yüzümü tırmalayan çalılardan arasından ilerliyorum. Arazi daha zorlu bir hal alıyor ve beni ellerimi kullanarak kayalara karşı kendimi sabitlemeye zorluyor.

ağaç gövdeleri. Ancak bu zorluk iyi bir işarettir; diğerlerinin bizi takip etme ve buluşma yerimizi keşfetme ihtimalinin daha düşük olduğu anlamına gelir.

Sonunda ağaçlar seyrelir ve uçurumun kenarında küçük bir açıklık ortaya çıkar. Erik çoktan orada, batan güneşe karşı silüetini oluşturmuş, ucsuz bucaksız okyanusa bakıyor. Onun katı ve gerçek görüntüsü, içimde neredeyse acı verecek kadar yoğun bir rahatlama hissi uyandırıyor.

Yaklaştığımı duyunca dönüyor, beni tanıdığı anda omuzlarındaki gerginlik gözle görülür biçimde azalıyor. "Gelebilmişsin."

"Kimse beni takip etmedi," diye onaylıyorum, onun yanında durmak için hareket ediyorum. Buradan görünen manzara nefes kesici - ufka kadar uzanan sonsuz mavi sular, aşağıda sivri kayalara çarpan dalgalar, güneş alçalmaya başlarken turuncu ve pembenin canlı tonlarına boyanmış gökyüzü.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, aniden bu doğal ihtişam ile yüzleşmeyi planladığımız çirkinlik arasındaki tezettan etkileniyorum.

"Evet, öyle." Ama ona baktığımda manzaraya bakmıyordu. Gözleri benim üzerimde, adını koymaktan korktuğum bir duyguyla yumuşak.

Başka tarafa bakıyorum, kalp atışlarım göğüs kafesimin altında kararsız bir perküsyon, her bir gümbürtü bir sonraki adım için bir geri sayım. "Artık başlamalıyız. Fazla zamanımız yok."

Erik başını sallar, artık iş başındadır. Cebinden küçük bir not defteri çıkarır. "Bu işe nasıl yaklaşacağımızı düşünüyordum. Stratejik olmalıyız."

"Anlaştık." Kendimi odaklanmaya zorlayarak derin bir nefes alıyorum. "İlk önceliğimiz senin güvenliğini sağlamak. O partiye gidemezsin, Erik. Ne olursa olsun."

"Ama eğer yapmazsam-"

"Başka bir yol bulacaklar," diye kestim sözünü. "Bu konuda bana güvenin. Davetiye sadece bir seçenektir. Eğer bu gerçekleşmezse, B, C, D planlarına geçeceklerdir - tüm alfabeyi ele geçirmiş durumdalar."

Kaşlarını çatarak bunu düşünür. "O zaman ne öneriyorsun?"

"Shark Bay'den ayrılmanız gerekiyor. Mümkünse bugün. Seni bulamayacakları bir yere git."

"Ve seni burada yalnız mı bırakayım?" Başını sertçe sallıyor. "Kesinlikle hayır."

"İyi olacağım," diye ısrar ediyorum, bunun bir yalan olduğunu bilsem bile. "Bana zarar vermeyecekler. Onlar için hâlâ değerliyim."

"Hayır." Sesi sert ve inatçı. "Bu işte birlikteyiz Luna. Seni terk etmeyeceğim."

Tartışmak, mantıklı düşünmesini sağlamak istiyorum ama gözlerindeki kararlılık bana bunun nafile olacağını söylüyor. Ve bencil bir yanımla rahatlıyor - ailemle tekrar tek başıma yüzleşme düşüncesi dehşet verici.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Ama sağlam bir plana ihtiyacımız var. Geldiğini göremeyecekleri bir şey."

Sonraki bir saati olasılıkları, beklenmedik durumları ve kaçış yollarını belirleyerek geçirdik. Erik'in stratejik zekâsı beni şaşırtıyor; gözden kaçırdığım açılar, ailemin operasyonunda yararlanılabilecek zayıf noktaları düşünüyor. Birlikte, gerçekten işe yarayabilecek bir şey tasarlıyoruz. Tehlikeli, yanlış gidebilecek sayısız yol var ama elimizdeki en iyi şans bu.

"Yani anlaştık," diye özetliyor ışık solmaya devam ederken. "Bu gece David'le temasa geçeceğim ve ona kanıtların kopyalarını göndereceğim. Normallliği koruyor ve her şeyin yolunda gittiğini düşünmelerini sağlıyorsunuz. Ve sonra..."

"O zaman harekete geçiyoruz," diye bitiriyorum. Plan hazır ve çarklar dönmeye başladı. Artık geri dönüş yok.

Etrafımıza karanlık çökerken; sıcaklık düşüyor. Kollarımı kendime sararak titriyorum. Erik bunu fark ediyor ve ben itiraz edemediğim ceketini çıkarıp omuzlarıma atıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, onun kalıcı sıcaklığının ne kadar rahatlatıcı hissettirdiğine şaşıyorum.

Bir süre sessizce oturuyoruz, durumumuzun ciddiyeti aramızda yerleşiyor. Yıldızlar tepemizde belirmeye başlıyor, uçsuz bucaksız karanlıkta iğne ucu kadar ışık. Kendimi burada sonsuza kadar kalabilmeyi dilerken buluyorum, bu potansiyel anda, geleceği kesin olan kaostan önce askıya alınmış olarak.

"Luna," diyor Erik yumuşak bir sesle, sessizliği bozarak. "Eğer bu işe yararsa -bu işe yaradığında- o zaman ne olacak?"

Kafam karışmış bir şekilde dönüp ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Onları ifşa ettikten sonra, her şey bittikten sonra. Ne istiyorsun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Uzun zamandır odak noktam hayatta kalmak, her günü kırılmadan atlatmaktı. Ailemin kontrolü dışında bir gelecek kavramı neredeyse kavrayamayacağım kadar büyük.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Bu konuda düşünmeme hiç izin vermedim."

Erik daha yakına kayıyor, omzu benimkine değiyor. "Belki de yapacağımız ilk şey budur. Her şey bittiğinde. Ne istediğine karar verimiz."

Sözlerindeki basit nezaket, nazik anlayış, gözlerime beklenmedik yaşlar getiriyor. Onları geri kırıyorum, göstermek istemiyorum

şimdi bile zayıflık.

"Geri dönmeliyim," diyorum onun yerine, kalkmaya başlayarak. "Çok uzun süre uzak kalmamalıyız. Fark edebilirler."

Erik yanımda duruyor, endişesi yüzünden okunuyor. "Bu gece iyi olacak mısın? Bir şey olması ihtimaline karşı bir işaret bulmalı mıyız?"

Başımı salladım. "Çok riskli. Sadece kardeşinle iletişime geçmeye ve kanıtları güvence altına almaya odaklan. Yarın akşam aynı saatte burada buluşuruz."

Başını sallıyor ama ben gitmek için döndüğümde tereddüt ediyor. "Luna, bekle." Durup ona bakıyorum.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum." Sesi ciddi, gözleri loş ışıktaki ciddi. "Ne olursa olsun, ne öğrenirsek öğrenelim, ne yapmak zorunda kalırsak kalalım, seninleyim. Sonuna kadar."

Beyan göğsüme yerleşiyor, sürekli yoldaşım olan soğuk korkuya karşı sıcak bir ağırlık. Sözleri, yıllar önce güvenin elimden alındığı boş alanlarda kor gibi parlıyor. Konuşmak için kendime güvenmiyorum, bu yüzden gözlerimdeki minnettarlığı okuyabilmesini umarak sadece başımı sallıyorum.

Karanlık ormanda geri dönerken, hazırladığımız plan zihnimde bir mantra gibi tekrarlanıyor. İşe yaramak zorunda. Sadece benim için değil, Erik için de, ailemin gelecekte hedef alabileceği herkes için de tek çıkış yolu bu.

Döndüğümde kampüs sessizdi, çoğu öğrenci bu saatte odalarında ya da kütüphanedeydi. Kameraların hareketlerimi yakalayabileceği açık alanlardan kaçınarak gölgelerde kalarak hızla hareket ediyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, her ses beni zıplatıyor, her an birinin karanlıktan çıkıp beni durduracağından eminim.

Ama hiç zorlanmadan yatahaneme geri döndüm. Oda aynen bıraktığım gibi, hiçbir rahatsızlık belirtisi yok. Belle'in yanına dokunulmamış, yatağı hâlâ boş. Kısa bir süre nerede olduğunu, ailesine ve bana ne gibi raporlar veriyor olabileceğini merak ediyorum. Şimdi arkadaşlarıyla kalmasına her zamankinden daha çok seviniyorum.

USB belleği tekrar saklıyorum, bu sefer yeni bir yere; yatağımın açtığı küçük bir yarığa, siz aramadıkça görünmeyecek bir yere. Sonra telefonumu alıp açıyorum ve normalde olması gereken yere, komodinin üzerine koyuyorum. Yatmaya hazırlanırken, gece rutinimi yerine getiriyorum, garip bir sakinlik çöküyor üzerime. Shark'a geldiğimden beri ilk defa

Bay, sadece ailemin entrikalarına tepki vermiyorum. Bir planım, bir müttefikim, bir mücadele şansım var.

Yarın her şey değişecek. Yarın, beni bu kadar uzun süre tutan kafesi parçalamaya başlayacağız.

Yatağa giriyorum, Erik'in ceketini hâlâ omuzlarımı bir zırh gibi sarıyor. Önümüzdeki tehlikeye, planımızın başarısızlığa uğrayabileceği sayısız yola rağmen, yıllardır hiç olmadığı kadar çabuk uykuya dalıyorum.

Bir kez olsun rüyalarımın partileri, haplar ya da ailemin soğuk, hesapçı gözleri girmiyor. Bunun yerine, uçurumları ve açık gökyüzünü, beni gören - gerçekten gören- fırtına grisi gözleri ve sonunda sahip çıkacak kadar cesur olabileceğim bir geleceği hayal ediyorum.

CHAPTER TWENTY

Vezir Gambiti

Hayatımın satranç tahtası her zaman hileliydi. Ailemin güç oyununda bir piyon olarak doğdum, onların yozlaşmış dünyasında onlara en iyi gelen stratejiye hizmet etmek için hareket ettirildim. Ancak piyonların potansiyeli vardır; tahtanın diğer tarafına ulaştığınızda en zayıf taş bile ölümcül bir şeye dönüşebilir.

"Bu konuda stratejik davranmalıyız," diyor Erik, yurt odamın içinde volta atarken. USB bellek bir mayın gibi yatağın üzerinde yanımda duruyor. "Eğer ailen bizi gerçekten izliyorsa, yanlış bir adım atma lüksümüz yok."

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi ileri geri hareket edişini izliyorum. Ona e-postaları gösterdiğimden bu yana iki gün geçti ve sürekli hareket halindeydi, vücudu içinden akan öfke ve kararlılığı kontrol edemiyordu. Buna tanık olmak hem güzel hem de dehşet verici.

"Sadece izlemekle kalmıyorlar," diye hatırlatıyorum ona, sürücüyü üniforma eteğimin cebine geri koyarken. "Plan yapıyorlar. Ve eğer toplantıya ya da en kötü senaryo olan Münih'e hazırlanmaya başlamışlarsa, fazla zamanımız yok demektir."

'Münih' kelimesi aramızda havada asılı kalıyor, Erik'in ancak anlamaya başlayabileceği imalarla ağırlaşıyor. Artık temel bilgileri biliyor - ailemin operasyonları için tehdit oluşturanları "yeniden ayarladığı" bir tesis olduğunu, Alex'e çok yaklaştıktan sonra oraya gönderildiğimi ve orada kullanılan yöntemlerin görünmez ama kalıcı yaralar bıraktığını. Ama oranın dehşetini, bir insanı parçalayıp uyumlu ve içi boş bir şeye dönüştürmek için kullandıkları klinik etkinliği tam olarak kavrayamıyor.

"Hâlâ doğruca kardeşime gitmemiz gerektiğini düşünüyorum," diyor Erik, elini yüzüncü kez saçlarında gezdirerek. "Bu kanıtla-"

"Katılıyorum ama ikimiz de adadan ayrılamayız," diyerek sözünü kestim. "Ayrıca, bunun yanlış ellere geçme riski hâlâ var. Sadece New York'u düşünürsek, babam her ay polis komiseriyle poker oynuyor. Ailemin bağlantıları sayesinde çocukları Harvard'a giren birkaç FBI ajanıyla şahsen tanıştım. Partilere katılan bir avuçtan fazla yargıç var ve yanılmıyorsam bir ya da ikisini ağırlamak zorunda bile kaldım." Başımı iki yana sallıyorum. "Güvenebileceğimiz kimse olduğundan emin değilim, Erik. Zaten satın alınmamış ve parası ödenmemiş kimse yok."

Volta atmayı bırakıp o yoğun gri gözlerini bana diyor. "Kardeşim değil. Bundan eminim."

David Stone'u daha önce duymuştum-Erik'in ağabeyi, Erik'in uyuşturucu skandalına rağmen hukuk fakültesini bitiren ve şimdi Boston'da bir bölge savcılığında çalışan dürüst bir adam. Erik'e göre, tanıdığı en etik insan, dürüst ve küçük kardeşini şiddetle koruyan biri.

"Zaten radarlarında olmadığını nereden bileceğiz?" diye sordum. "Eğer sizi araştırıyorlarsa, kesinlikle ailenizi de araştırmışlardır."

"David farklı," diye ısrar ediyor Erik. "O partilerin hiçbirine gitmedi, rüşvet almadı, ilkelerinden asla taviz vermedi. Ve zeki biri - bu bilgiyi bizi ifşa etmeden nasıl kullanacağını bilir."

Bu fikir cazip ama riski de astronomik. "Peki, tamam. Diyelim ki ona güvenebilsek bile, onunla nasıl iletişim kuracağız? Her arama, her e-posta, her mesaj muhtemelen izleniyordur."

Yumuşak bir kapı sesi konuşmamızı böldü. Gerildim, hemen alarma geçtim. Kapımda kimse olmamalıydı-Belle amigo antrenmanında ve diğer herkes mesafesini korumayı biliyor. Erik'le bakışıyoruz, sonra ben kapıyı hafifçe açarken o kapının arkasında duruyor.

Profesör Austin koridorda duruyor, kapıya yaklaşmadan önce iki tarafa da bakıyor. "Konuşmamız gerek," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Beni içeri alın."

Tereddüt ediyorum, sonra kapıyı daha geniş açıyorum ve arkasında Erik'i görüyorum. Profesör Austin'in gözleri hafifçe açılıyor ama onu odamda bulduğuma dair bir yorum yapmıyor. Onun yerine hızla içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Ne istiyorsun?" Erik hafifçe önümde durarak soruyor - normalde beni kızdıracak ama şimdi içimi sıcaklıkla dolduran koruyucu bir jest.

"Yardım etmek için," diyor Profesör Austin basitçe. Sınıfın dışında farklı görünüyor - daha az resmi, bir şekilde daha insani. "Kendi başıma biraz araştırma yaptım ve Luna'nın ailesi... karşı karşıya gelmek isteyeceğiniz insanlar değiller. Ama kontrol edilmeden faaliyetlerine devam etmelerine izin verilmesi gereken insanlar da değiller."

"Peki neden bu işe bulaşma riskini alıyorsun?" Ses tonumu renklendiren şüpheyle soruyorum. "Bu tehlikeli."

Gözlerime bakıyor ve bakışlarında beklemediğim bir şey var - acıma, korku ya da kararlılık değil, anlayış. "Çünkü bazen kolay olanla doğru olan arasında seçim yapmak zorunda kalırsın."

"Bu şantajla mı ilgili?" Bastırıyorum. "Çünkü o videoyu yayınlayacağımdan endişeleniyorsan-"

"Konu o değil," diye araya girerek beni şaşırttı. "Gerçi bunun gün ışığına çıkmamasından memnun olurum. Bu doğru olanı yapmakla ilgili. Kendimi iyi bir insan olarak görmeyi seviyorum ve eğer bunu görmezden gelirsem, kendimle yaşayamayacağımdan korkuyorum."

Erik aramıza bakıyor, yüzünde belirgin bir şaşkınlık var. "Ne şantajı? Ne videosu?"

"Önemli değil," diyorum hızlıca, sonra Profesör Austin'e dönüyorum.

Erik ve bana baktı. "Yardıma ihtiyacınız var ve ben bunu sağlayabilecek durumdayım. İşin teknik yönünü, güvenli bir şekilde iletişim kurmak için gereken güvenlik önlemlerini anlıyorum. Ve ailenizle herhangi bir bağlantım yok, bu da beni gözetleme için daha az hedef haline getiriyor."

Erik öne çıkıyor. "Kardeşim Boston'da savcı. Bu kanıtı ona ulaştırabilirsek-"

Profesör Austin, "Son derece dikkatli olmamız gerekir," diye araya giriyor. "Dijital iletişim çok riskli. Normal gözetim ağlarının dışında bir yerde, yüz yüze bir aktarım olması gerekir."

"Peki bunu tam olarak nasıl başaracağız?" diye sordum. "Şüpheleri üzerimize çekmeden adayı tam olarak terk edemeyiz."

Profesör Austin bunu düşünüyor. "Birlikte kişisel izin günlerim var. Ailemi ziyaret etmek için izin isteyebilirim - annem New Hampshire'da yaşıyor, Boston'dan çok uzak değil. Kimse bunu sorgulamaz."

"Ne yani, oradayken David'le mi tanışacaksın?" Şüpheyile sordum.

"Eğer bunu güvenli bir şekilde ayarlayabilirsek," diye yanıtlıyor. "İşin püf noktası, elektronik bir iz bırakmadan onunla temasa geçmek."

Erik elini tekrar saçlarında gezdirerek düşünüyor. "David tanıklarla hassas iletişim için şifreli bir mesajlaşma uygulaması kullanıyor. Kullan at bir telefon bulabilseydim..."

"Bunu halledebilirim," diyor Profesör Austin. "Yarın malzeme almak için şehre gideceğim. Nakit parayla bir tane satın alabilirim."

Aralarına bakıyorum, göğsümde umut ve korku savaşıyor. Odamda kullan at bir telefon olduğunu onlara söylemiyorum. Bu işe yarayabilir ya da yaptığımız son hata olabilir. Her iki durumda da, her şey düşünemeyeceğim kadar hızlı geliyor. "Bu işe yarasa bile, kanıtları David'e ulaştırsak bile, sonra ne olacak? Ailem birinin onlara ihanet ettiğini öğrenecek." "İşte bu yüzden onları şaşırtmamız gerekiyor," diyor Erik, ifadesi hesapçı bir hal alıyor. "Kazandıklarını düşünmelerini sağlamalıyız.

artık bir tehdit değil."

"Bunu nasıl yapacağız?" Ben soruyorum.

Erik'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. "Bir tartışma sahneleyeceğiz. Halka açık ve dramatik. Belle'in bile inanacağı kadar kapsamlı olmalı."

Sahte olacağını bilsem de bu düşünce göğsümde bir sızı yaratıyor. "Sence satın alırlar mı?"

"Satarsak satacaklar," diyor. "Sahne yapmakta iyisin Luna.

Ve kalbi kırık eski arkadaşı oldukça inandırıcı bir şekilde oynayabilirim."

Profesör Austin başını sallar. "İşe yarayabilir. Biz perde arkasında çalışırken onlara istediklerini verir, tehditlerinin etkili olduğunu düşünmelerini sağlarız." Bana döndü. "Ama bu hepimiz için son derece tehlikeli. Bu riske degeceğinden emin olmalısın."

E-postaları, gelecek ayki toplantıyı, etkinlik sırasında beklentilerini karşılayamazsa Münih'te Erik için ne planladıklarını düşünüyorum. Yıllarca süren partileri, dilimde eriyen hapları, rızam olmadan bana dokunan elleri düşünüyorum. Alex'i, Dougie'yi, Nicolas'ı, Max'i ve kullandığım ve kullanıldığım diğer herkesi düşünüyorum. Belle'i düşünüyorum, kendi ailesinin oyununda bir piyon, tıpkı benim gibi.

"Buna değer," diyorum sonunda, sesim beklediğimden daha güçlüydü. "Durdurulmaları gerekiyor. Ne pahasına olursa olsun."

Erik elime uzanıyor, dokunuşu sıcak ve topraklayıcı. "Bunu ya birlikte yaparız ya da hiç yapmayız. Sen varsan, ben de varım."

Elini sıkıyorum, sarsılmaz desteğinden güç alıyorum. "Ben varım."

Profesör Austin, "O zaman anlaştık," diyor. "Yarın kullan-at telefonu alacağım. Erik, kardeşin için onun dikkatini çekecek kadar açıklayıcı ama çok da fazla bilgi vermeyen bir mesaj yazman gerekecek. Yarın öğleden sonra, annemin hastalanması nedeniyle özel günlerimi kullanmak için acil bir talepte bulunacağım. Eğer her şey yolunda giderse, hemen yola çıkabilirim."

"Ve tartışmayı sahneye koyacağız," diye ekliyorum. "Herkes açık, dağınık, herkesin konuşacağı türden bir şey olmalı."

"Yemekhane," diye öneriyor Erik. "Öğle yemeği sırasında."

Başımı salladım. "Mükemmel. Seni kullanan kalpsiz sürtük ben olacağım. Beni kurtarabileceğini düşünen saf adam olacaksın."

Erik'in ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Metot oyunculuğunun en iyisi."

Profesör Austin okunamayan bir ifadeyle bizi izliyor. "Siz ikiniz gösteriden sonra teması en aza indirmelisiniz. En azından toplum içinde. Eğer iletişim kurmanız gerekirse, bunu benim aracılığımla yapın. Ben aracı olacağım."

"Peki Boston'a vardığında?" diye sordum.

"David ile buluşacağım, ona elimizdekileri göstereceğim ve en iyi hareket tarzını belirlemesine izin vereceğim," diye açıklıyor. "Bir dava oluşturmak, ek kanıtlar toplamak, hangi yargı mercilerini dahil edeceğini belirlemek için zamana ihtiyacı olacak."

"Zamanımız olmayabilir," diye hatırlatıyorum ona. "Ailem e-postalarına erişildiğini fark ettiğinde, eğer henüz fark etmedilerse..."

"Yapmayacaklar," diye beni temin ediyor. "İzlerimizi kapattım. Güvenlik ekiplerinin söyleyebildiği kadarıyla, o hesaplara kimse girmemiş."

Keşke onun özgüvenini paylaşabilseydim ama ailemin herkesten bir adım önde olmasını izleyerek çok uzun yıllar geçirdim. "David'in neyle uğraştığını anladığından emin ol. Bunlar yakalanmayı önemseyen sıradan suçlular değil, dokunulmaz olduklarına inanan güçlü insanlar. Ve ben kendimi bildim bileli de haklılar."

Erik'in elimi tutuşu sıkılaşıyor. "Bu sefer değil."

Sesindeki kesinlik neredeyse ona inanmamı sağlıyor. Neredeyse.

Profesör Austin ayağa kalkıyor, olan biten her şeye rağmen hâlâ benim öğretmenim olduğunu hatırlatan bir hareketle ceketini düzeltiyor

Aramızda. "Gitmeliyim. Burada ne kadar uzun kalırsam, o kadar çok soru ortaya çıkacak." Kapıda duraksıyor. "Dikkatli olun. İkiniz de dikkatli olun. Bu bir oyun değil."

"Biliyoruz," diye cevaplıyor Erik ciddiyetle. "Teşekkür ederim."

O gittikten sonra aramıza sessizlik yerleşti. Erik hâlâ elimi tutuyor, başparmağı tenimde daireler çiziyor. Bu çok küçük bir jest ama düşüncelerimin fırtınasında beni sabitliyor.

"Ona güveniyor muyuz?" Sessizce soruyorum.

Erik soruyu değerlendirir. "Doğru şeyi yapmak istediğine inanıyorum.

Bize gerçekten yardımcı olup olamayacağını zaman gösterecek."

Başımı omzuna yaslıyorum, günün olayları beni yakalıyor. "Her şey ters gidebilir."

"Ya da her şey yolunda gidebilir," diye karşı çıkıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Her iki durumda da, mücadele ediyoruz. Önemli olan da bu."

Uzun bir süre böyle kalıyoruz, gece pencereimin dışına düşerken birbirimizin varlığından huzur buluyoruz. Yarın, planımızı harekete geçireceğiz. Yarın, savaşımaya başlayacağız.

Ama bu gece, bu sessiz anda, belki de, sadece belki de, her şeye rağmen karanlıktan bir çıkış yolu olduğuna inanmama izin verdim.

CHAPTER TWENTY-ONE

Büyük Hareket

USB belleği küçük kadife bir keseye yerleştirip sütyenimin içine sokarken parmaklarım titriyor. Profesör Austin'in yardımıyla keşfettiğim e-postalar zihnimde yankılanıyor, her biri yeni bir dehşet seviyesi. Erik ve ben planımızın üzerinden defalarca geçtik, her ayrıntıyı gözden geçirdik. Riskler daha yüksek olamazdı - toplantıya davet edildi ve onu "yeniden kalibrasyon" için Münih'e götürmeyi planlıyorlar, bu kelime beni hala kurtulamadığım kabuslardan çılgın atarak uyandırıyor.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Kampüs haritası bana kafeteryanın en yüksek kapasitede olduğunu gösteriyor - yapmamız gereken şey için mükemmel. Erik ve ben, babamın e-postalarında bulduğum her şeyi paylaştıktan sonra planımızı dikkatlice hazırladık. Hayatım boyunca başkalarını manipüle etmeyi öğrendim ve şimdi bu eğitimi değer verdiğim birini korumak için kullanmak zorundayım.

Yataktan dışındaki koridor önümde bir eldiven gibi uzanıyor. Belle her yerde olabilir. Babası ve ben bu işte birlikteyiz, hareketlerimizi bir satranç tahtasındaki taşlar gibi düzenliyoruz. Ona güvenmeye ne kadar yaklaştığımı, tuzaklarına ne kadar kolay düşebileceğimi düşününce midem bulanıyor.

"Gitme zamanı," diye fısıldıyorum kendi kendime, omuzlarımı dikleştirerek. Kafeteryaya doğru yürüyüş sonsuzmuş gibi geliyor, her adım bunun son şansımız olabileceği bilgisiyle ağırlaşıyor.

Oraya vardığımda gürültü bana fiziksel bir güç gibi çarpıyor -çatal bıçak şangırtısı, üst üste binen düzinelerce konuşma, sandalyelerin yere sürtünmesi. Gözlerim Erik'e takılana kadar kalabalığı tarıyor. Tam da planlandığı gibi odanın ortasındaki bir masada oturuyor. Gözleri

ve aramızda bir şeyler geçiyor-anlayış, korku, kararlılık.

Sırtımda sayısız bakışın ağırlığını hissederek ona doğru yürümeye başlıyorum. Topuğum yerdeki bir çatlağa takılıyor ve hafifçe tökezliyorum. Bu planın bir parçası değildi ama bunu kullanacağım - böyle bir performansta her ayrıntı önemlidir.

Masasında duruyorum ve odadaki tüm gözlerin beni takip etmesine izin veriyorum. Erik başını kaldırıyor, fırtına grisi gözleri benimkilerle kısa bir süre sessizce buluştuktan sonra yüz ifadesi çalıştığımız maskeye dönüşüyor.

"Konuşmak mı istedin?" diye soruyor, sesi soğuk ama yakındaki masaların dikkatini çekecek kadar yüksek. "Çabuk ol. Dersim var."

"Neden burada olduğumu bilmiyormuş gibi davranma," diye tükürdüm, sesimi teatral görünmeden daha fazla dikkat çekecek kadar yansıtarak. "Mesajları gördüm, Erik. Her birini."

Kaşları mükemmel bir şaşkınlıkla çatılıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ellerimi masaya vurarak su bardağını şingirdatıyorum. "Seninle o kaltak arasında olanlar! Anlamayacağımı mı sandın? Oyuna geldiğimi anlayamayacak kadar aptal olduğumu mu?"

Kafalar bize doğru dönerken kafeterya sessizleşiyor. Gözümün ucuyla Belle'i her zamanki masasında görüyorum, şovumuzu satın aldığını doğrulayan o mükemmel şok ve zevk karışımıyla izliyor. Kendisinin de oyuna geldiğinin farkında olmadan tam da elimize oynuyor.

Erik yavaşça ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor. İfadesi sertleşmeden önce gözleri anlık bir parıltıyla parlıyor -bu işte birlikte olduğumuzu sessizce hatırlatıyor-. "Hayal görüyorsun. Onunla aramda hiçbir şey yok."

"O zaman dün gece neden onun odasındaydın?" Yalan dilimden kolayca dökülüyor, tam da prova ettiğimiz gibi. "Neden bugün senin lanet kazağını giyiyor?"

Yüzü alıştırılmış bir öfkeye bürünüyor, performansı o kadar inandırıcı ki bunun bir rol olduğunu bilmeme rağmen tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Belki de kimsenin başa çıkamayacağı kadar berbat olduğun içindir!" diye bağırıyor, sesi aniden sessizleşen kafeteryada yankılanıyor. "Yaklaşmaya çalışan herkesi itiyorsun, sonra da vazgeçtiklerinde şaşırması gibi davranıyorsun!"

Seyircilerimizden toplu bir nefes alma sesi geliyor. Telefonların çıktığını görüyorum, eriyişimizi kaydediyorlar. Mükemmel.

"Sana güvenmiştim," diye tıslıyorum, gözlerimden yaşlar süzölüyor. Sesim samimi görünecek kadar kırılıyor. "Sana hiç kimseye söylemediğim şeyleri söyledim." "Evet, belki de ilk hatan buydu," diyor ve ardından gelen içi boş kahkaha tüylerimi diken diken ediyor. Bu işte çok iyi, çok iyi. "Seni kurtarmaya çalışmaktan bıktım Luna. Kurtarılmak istemiyorsun. Sadece herkesi kendinle birlikte aşağı çekmek istiyorsun."

Uzanıp suratına bir tokat atıyorum, ses sessiz odada bir silah sesi gibi çınılıyor. Bir gece önce boş sınıfta çalıştığımız gibi, darbenin etkisiyle kafası yana savruldu. Darbeyi mükemmel bir şekilde karşılıyor, şok olmuş ifadesi o anı seyircilerimize satıyor.

"Siktir git," diye fısıldıyorum, ona sessiz bir özür gönderirken bile gözlerimi daha fazla yaşa zorluyorum. "Senin farklı olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Ben de senin bu zahmete değeceğini düşünmeye başlamıştım," diye karşılık veriyor, öfkeyle yanağını ovuşturarak. "Sanırım ikimiz de yanılmışız."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, sanki hıçkırıklarımı tutuyormuşum gibi omuzlarımı hafifçe titremeye zorluyorum. Ben ilerledikçe kalabalık dağılıyor, fısıltılar peşimden geliyor. Kapıya ulaşmadan hemen önce son bir kez geriye bakıyorum. Erik sandalyesine gömülmüş, başını ellerinin arasına almış, koreografisini yaptığımız performansın son hareketini kusursuz bir hassasiyetle gerçekleştiriyordu.

Belle çoktan ona doğru ilerliyor, dudaklarında yırtıcı bir gülümseme var. Daha fazlasını göremeden çıkıyorum, kalbim planımızın tam da tasarladığımız gibi işlediğini bilmekle çarpıyor. Tıpkı tahmin ettiğimiz gibi yemi yutuyor.

Dışarıda, duvara yaslanıp derin nefes almak için kendime bir an izin veriyorum. Birinci aşama tamamlandı. Buluşma noktasına giden önceden belirlenmiş yolumuzu takip ediyorum, Erik'i tekrar görene ve her şeyin plana uygun gittiğini teyit edene kadar dakikaları sayıyorum.

Profesör Austin ben geldiğimde çoktan ofisindeydi. Oda loş, sadece bilgisayar ekranı ve küçük bir masa lambası ile aydınlanıyor. Kimsenin beni görmediğinden emin olarak içeri giriyorum. Erik de beş dakika sonra beni takip ediyor, anlaştığımız gibi.

Profesör Austin ekranından başını kaldırmadan, "Siz ikiniz ya mükemmel birer oyuncusunuz ya da birbirinize gerçekten kırgınsınız," diyor. "Bütün sosyal medya bunu konuşuyor zaten."

"Mesele de buydu," diyor Erik, yanımda durmak için hareket ediyor, yakın ama dokunmuyor. "Anladın mı?"

Profesör Austin masasının çekmecesine uzanır ve küçük bir kutu çıkarır. "İstendiği gibi yakıcı telefon. Takip edilemez, limandan elli mil ötedeki bir markette nakit olarak ödendi."

"Teşekkür ederim," diyor Erik. "Her şey için."

Profesör Austin bir kez başını sallar. "İzin günlerim onaylandı. Bir saat içinde 'New Hampshire'a gidiyorum." Yer vurgusu, gerçek varış noktasının bu olmadığını açıkça ortaya koyuyor. "Kardeşine ne mesaj göndermeyi planlıyorsan, çabuk ol. Ve ona geldiğimi söylediğinden emin ol."

Kullan-at telefona sarılıyorum, ağırlığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. "Yapacağız."

Ayrılmak için döndüğümüzde, Profesör Austin tekrar konuşuyor. "Luna." Dönüp baktığımda yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Dikkatli ol. Bu insanlar... normal kurallara göre oynamazlar."

Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Biliyorum. Beni onlar büyüttü."

Ayrı ayrı çıkıyoruz, önce Erik, beş dakika sonra da ben. Kararan kampüste yürürken, kaynağını tam olarak belirleyemesem de üzerimde gözler hissediyorum. Bu his tanıdık; hayatım boyunca izlendim, kendilerine aile diyen yırtıcılar tarafından av gibi takip edildim.

Planlandığı gibi, Erik kimsenin onu görmediğinden emin olarak yirmi dakika sonra kızlar tuvaletinde bana katıldı. Duşun buharı etrafımızda yükselirken ve akan suyun sesi beyaz gürültü sağlarken, sırtımızı duvara yaslayarak yere oturuyoruz. Kullan-at telefonu kutusundan çıkarıp açıyorum.

"Numarayı ezberledin mi?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

Erik başını sallar. "Seni uyarmam gerek. David... gergin olabilir. Çok korumacıdır."

"Güzel," diyerek telefonu ona uzattım. "Şu anda yoğunluğa ihtiyacımız var."

Erik'in parmakları tuş takımının üzerinde tereddüt ediyor. "Bunu bir kez yaparsak, geri dönüşü olmaz. David tüm kanıtlara ve tüm oyunculara sahip olana kadar durmayacak. Bunun ne anlama geldiğine hazır mısınız?"

Soru aramızda asılı duruyor, ağır bir ima ile. Ailemin adaletle yüzleşmesine hazır mıyım? Dünyanın onların kurduğu partiler, manipülasyonlar, tüm güç ve yolsuzluk ağı hakkındaki gerçeği öğrenmesine? Tüm bunlardaki kendi rolümün açığa çıkmasına?

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama seni Münih'e götürmeleri için daha az hazırım."

Uzun bir süre bakışlarımı tutuyor, sonra çeviriyor. Derin bir ses cevap vermeden önce telefon üç kez çalıyor.

"Kimsiniz?"

"Benim," diyor Erik, kendisinden yayılan gerilime rağmen sesi sabit.

"Yardıma ihtiyacım var, D."

Bir duraklama oldu, sonra: "Bu senin numaran değil."

"Biliyorum. Benimkini kullanamam. Başım belada, ciddi belada."

Bir duraklama daha. "Ne tür bir bela?"

Erik bana bakıyor, ben de başımla onaylıyorum. "Güçlü insanlar, şantaj ve Münih adında bir yer içeren türden. Senin savcı beynine ve ağabeylik içgüdülerine ihtiyacım var, sırasıyla."

Hattın diğer ucunda yapılan hesaplamaları neredeyse duyabiliyorum. "Şu anda güvende misin?"

"Şu an için." Erik'in gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bizi izliyorlar."

"Neredesin?"

"Shark Bay Üniversitesi. Fark edilmeden gidemem." "Biz kim?" David işin özüne inerek soruyor.

Erik tereddüt eder, sonra telefonu hoparlöre verir. "Arkadaşım Luna. Her şeyi keşfeden kişi o. Ailesi bu işin merkezinde."

"Luna Queen?" David soruyor ve sesindeki tanıma duygusu kanımı donduruyor.

"Kim olduğumu biliyor musun?" Fısıldıyorum.

"Aileni tanıyorum," diyor, sesi sertleşiyor. "Ofisimdeki herkes tanıyor. Yıllardır babana karşı bir dava açmaya çalışıyoruz ama tanıklar sürekli ortadan kayboluyor ya da ifadelerinden dönüyorlar."

"Kanıtım var," diyorum telefona yaklaşılarak. "E-postalar, fotoğraflar, belgeler - onları sonsuza dek alaşağı etmeye yetecek kadar."

"Bunları nasıl aldın?"

Erik'e bakıyorum, o da bana hafifçe başını sallıyor. "Özel iletişimlerine erişimim var diyelim. Politikacıları, yargıçları, CEO'ları, nüfuz sahibi herkesi hedef alan bir şantaj çetesi işlettiklerini kanıtlayabilirim. Partiler düzenliyorlar ve söz konusu kişileri riskli durumlarda kaydediyorlar, sonra da görüntüleri koz olarak kullanıyorlar."

Diğer uçta uzun bir sessizlik var. "Ve siz de buna tanıklık etmek istiyorsunuz?"

"Evet," diyorum, boğazımı tırmalayan korkuyu görmezden gelerek. "Ama hızlı hareket etmeliyiz. Peşlerinde olduğumu biliyorlar ve Erik'i 'yeniden kalibrasyon' için Münih denen bir yere götürmeyi planlıyorlar."

"Kulağa iyi gelmiyor," diyor David, sesi asık.

"Değil," diye onaylıyorum. "Güven bana."

Erik, "Biriyle görüşmeni istiyoruz," diyor. "Profesör Peter Austin. Size kanıtların bulunduğu USB'yi verecek."

David ve Erik değiş tokuşun detaylarını onaylarken dinliyorum, kelimeler üzerimde yıkanıyor. Artık şüphe yok, tereddüt yok. Erik bana güvendi ve şimdi ikimiz de kardeşine güveniyoruz.

"David... teşekkür ederim," diyor Erik sonunda. "Çok şey istediğimi biliyorum-" "Sen benim kardeşimsin," diye yanıtlıyor David, sesi yumuşayarak. "Elbette sana yardım edeceğim.

Yardım et. Sadece başınızı eğin ve teslim olana kadar güvende kalın. Siz güvende olana kadar her şeyi gizli tutacağımdan emin olabilirsiniz. Ama bana henüz teşekkür etme, küçük kardeşim. Bu sadece başlangıç."

Görüşmeyi sonlandırırken Erik'in eli benimkini buluyor, parmaklarımız birbirine geçiyor. Bu basit temas beni merkeze alıyor ve bu kırılğan umut anına bağlıyor.

"Bunu gerçekten yapıyoruz," diye mırıldanıyor ve bunun bir soru mu yoksa bir ifade mi olduğundan emin değilim.

"Öyleyiz," diye onaylıyorum. "Korkuyor musun?"

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor.

"Dehşete düştüm. Sen?" "Dehşetin de ötesinde," diye itiraf ediyorum. "Ama aynı zamanda..."

"Ne?"

Kelimeyi arıyorum, bulduğumda şaşıyorum. "Özgür. İlk defa, belki de bir çıkış yolu olduğunu hissediyorum."

Başparmağı avucumun üzerinde daireler çiziyor, dokunuşu içime bir sıcaklık gönderiyor. "Bir çıkış yolu var, Luna. Söz veriyorum."

Su soğuyana kadar banyoda yerde kalıyor, sonraki adımlarımızı planlıyor ve kaçış rotamızı belirliyoruz. Sonunda yollarımız ayrıldığında, bağlantı banyosundan geçerken, yıllardır hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum. Bir planımız var. Yardım aldık. Birbirimize sahibiz.

Belki bu yeterli olur.

CHAPTER TWENTY-TWO

Gece Yarısı Kabusu

Bilincim gidip gelirken karanlık beni sarıyor. USB belleklerden biri yastık kılıfıma diktiğim küçük bir cepte güvenle saklanıyordu - ailemin evindeki o korkunç partiden döndükten sonra aldığım bir önlemdi bu. Profesör Austin şu anda Boston yolunu yarılamış olmalı ve diğer kopyayı da savcı David Stone'a götürüyor olmalı. Planımız işliyor. Üç gün içinde David kanıtları inceledikten sonra bizim için birilerini gönderecek ve Shark Bay'den ve ailemin erişiminden sonsuza dek kaçmamıza yardım edecek.

Bir ses beni uykumun kıyısından çekip alıyor; ince, neredeyse algılanamaz bir ses. Kapımın yumuşak tıkırtısı kilidi açıyor. Donup kalıyorum, yorgunluğuma rağmen anında tetikte oluyorum. Belle'in kendi anahtarı var ama buraya geldiğimden beri aşağı yukarı Jessica'da uyuyor. Kampüs güvenliği her zaman kapıyı çalar. Başka hiç kimse odama girmemeli, özellikle de gecenin bir yarısı.

Kıpırdamadan duruyorum, uyku yanlsamasını sürdürmek için nefesimi kontrol ediyorum. Zar zor açılan gözlerimin arasından üç gölgenin odama süzüldüğünü görüyorum; iki iri adam ve üçüncü bir figür. Kendine özgü silüetinden ve odanın öbür ucundan bile bana ulaşan pahalı kolonya kokusundan hemen tanıyorum.

Dominic Griffiths, babamın pisliğini temizleyen adam.

Dehşet göğsümü ele geçiriyor, ama onu bastırıyorum. Böyle bir şey olamaz. Şimdi olmaz. Özgürlüğe bu kadar yakinken olmaz.

"Uyuyor," diye fısıldıyor adamlardan biri, sesi askeri bir kesinlikte ve Soğuk.

"Güzel," diye yanıtlıyor Griffiths, tanıdık ses tonu damarlarımda buz gibi dolaşüyor. "İşimizi kolaylaştırıyor. Sebastian onu şafaktan önce evde istiyor."

Benim babam. O biliyor. Bir şekilde planımızı öğrendi. Ya da daha kötüsü, ben ve Erik için planladığı şeyin zaman çizelgesini hızlandırdı.

Adamlar yatağıma yaklaşıyor, hareketleri profesyonel bir verimlilikle koordine ediliyor. Kalan bir saniyede seçeneklerimi değerlendiriyorum. Dövüşmek mi? Sayıca üstünüm ve rakibim yok. Çılgılık atmak mı? Kimse bana zamanında ulaşamaz ve şüphesiz beni susturmanın bir yolunu bulurlar. Kaçmak mı? Gidecek hiçbir yer yok.

Uyuyormuş gibi yapmaya devam etmeye karar veriyorum. Belki işe yarar bir şeyler öğrenebilir ve daha sonra kaçmak için bir fırsat bulabilirim. İçlerinden biri bana doğru uzandığı anda yumuşak bir mırıltı çıkarıyorum ve sanki bir rüyadan rahatsız olmuş ama uyanmamış gibi yer değiştiriyorum.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Griffiths. "Eğer uyanırsa işler karışır. Sebastian onu sessizce getirmek konusunda çok kararlıydı." "Peki ya yatıştırıcı?" diye sorar ikinci adam.

Griffiths, "Sadece gerekirse," diye yanıtlıyor. "Onun toplantı için uyumlu olmasını istiyor, sadece... uyumlu."

Nabzım hızlanıyor. Tüm partilerin en kötüsünden bahsediyorlar, seçkinlerin ağ kurma kisvesi altında en karanlık arzularını tatmin ettikleri yer. Kendimi bildim bileli bir ödül gibi elden ele dolaştırıldığım yer.

Adamlardan biri tek bir yumuşak hareketle örtülerimi geri çekiyor. Ben tepki veremedim güçlü kollar etrafımı sarıyor ve kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor. Uyku numarası yapmayı bırakıp, panik hesaplamayı ele geçirirken çırpınıyor ve tekmeliyorum.

"Bırak beni!" Hırlıyorum, dirseğim sert bir kasla birleşiyor ama hiçbir etkisi olmuyor.

"Şimdi, şimdi, Luna," diyor Griffiths, pencereden gelen loş ışığa doğru adım atarak. Yüzü gölgeli ama sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Eski bir dostu böyle mi selamlıyorsun? Ailen seni bekliyor."

"Siktir git," diye tıslıyorum, beni tutan demir pençeye karşı hâlâ mücadele ediyorum. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Griffiths dramatik bir şekilde iç geçirir. "Bunu söylemeden korkuyordum." Ceketinin cebinden bir şırınga çıkaran ikinci adama başıyla selam verir. "Yolculuğu daha keyifli hale getirmek için küçük bir şey."

İçimi bir korku kaplıyor -ilacın kendisinden değil, ama baygın ve onların merhametine kaldığımda beni nelerin beklediğinden. Çabalarımı iki katına çıkarıyorum ve beni tutan adamın dizine sağlam bir tekme atmayı başarıyorum. Homurdanıyor ama tutuşunu gevşetmiyor.

İkinci adam elinde şırıngayla yaklaşırken Griffiths, "Onu sabit tutun," diye emreder.

"Hayır!" Birinin duyacağını umarak çığlık atıyorum. "Yardım edin! Birisi hel-"

Büyük bir el ağzımı kapatıp çığlıklarımı bastırıyor. Sertçe ısıyorum, kanın tadını alıyorum, ama kavrama sadece acı verici bir şekilde sıkışıyor.

"Bu kadar oyun yeter," diye tersledi Griffiths, tüm nezaket gösterileri yok olmuştu. "Şimdi yap."

İğne boynuma batıyor, keskin bir iğneyi yayılan bir sıcaklık takip ediyor. Neredeyse anında uzuvlarım ağırlaşmaya, düşüncelerim halsizleşmeye başlıyor. Mücadele etmeye devam ediyorum ama hareketlerim koordinasyonsuz ve etkisiz hale geliyor.

"İşte oldu," diyor Griffiths, sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi. "Bu daha iyi. Çok daha idare edilebilir."

Karanlık görüş alanımın kenarlarından içeri süzülürken, korkunç bir düşünce uyuşturucunun neden olduğu bulanıklığı yarıp geçiyor: Erik. Beni götürüyorlarsa, onu da götürüyorlar demektir. İkimiz de günlerdir kaçınmaya çalıştığımız tuzağa doğru yürüyoruz.

"Erik..." Bilincimi kaybetmemek için mücadele ederek gevelemeyi başarıyorum. "Bırak onu..." "Bay Stone için endişelenmeyin," diyor Griffiths, yüzünün rengi değişiyor.

ve üstümde odak dışı. "O da aynı özel daveti alıyor. Onu partide göreceksiniz."

Bilincim kaybolmadan önce gördüğüm son şey Griffiths'in soğuk gülümsemesi, başarılı avının tadını çıkaran bir avcı. Solmakta olan zihnimde titreşen son tutarlı düşünce Erik ve Profesör Austin'in bir şekilde kardeşine ulaşmış olması umudu. Bu karanlığın ötesinde bir yerlerde, yardım geliyor.

O gelene kadar hayatta kalmalıyım.

Yavaşça kendime geliyorum, farkındalık parçalara ayrılmış bir şekilde geri dönüyor. Altımdaki motorun titreşimi. Deri ve pahalı kolonya kokusu. Hareket hissi. Bir arabanın içindeyim.

Tereyağı yumuşaklığındaki deri koltuklara ve tercih ettiği sandal ağacı oda spreyinin hafif kokusuna bakılırsa, babamın lüks SUV'ları.

Bileklerim önümde fermuarlı bağlarla sabitlenmiş, içgüdüsel olarak güçlerini test ettiğimde plastik derimi ısıyor. Ağzım kurudu ve bana enjekte ettikleri ilacın etkisiyle başım zonkluyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum, durumumu değerlendirirken bilinçsizliğim devam ediyormuş gibi yapıyorum.

Griffiths'in sesi beynimdeki sisi yarıp geçiyor: "Yakında uyanır." "Sebastian dozajın tam olarak hesaplandığını söylüyor."

"Peki ya çocuk?" diye soruyor başka bir ses; tanıdık gelmiyor ama babamın adamlarından biri olduğu belli.

"Palmer'ın ekibi onu yakaladı. Bizimle evde buluşacaklar." Griffiths kendinden memnun görünüyor. "Büyük bir darbe, gerçekten. Sebastian her şey yerli yerine oturmada kaçabileceklerinden endişeleniyordu."

Kanım buza dönüştü. Erik. Erik de ellerinde. Dikkatli planlarımız, izimizi kaybettirmek için sahnelediğimiz tartışmalar, hiçbiri işe yaramadı. Bir şekilde biliyorlardı. Bir şekilde hep bir adım öndeydiler.

"Uyandı," diye anons etti üçüncü bir ses, muhtemelen yanımda oturan. "Nefes alış veriş değişti."

Artık rol yapmanın bir anlamı yok. SUV'nin yumuşak iç ışıklarına karşı gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Griffiths karşımda oturuyor, saate rağmen koyu renk bir takım elbise giymiş, renkli camların dışındaki karanlığa bakarak sabah 4 civarında olduğunu tahmin ediyorum. Yanında iki adam oturuyor; biri daha yaşlı, asker gibi kısa gri saçlı, diğeri daha genç ama eğitilmiş bir ajan gibi tetikte.

"Tekrar hoş geldin Uyuyan Güzel," diyor Griffiths, gülümsemesi asla gözlerine ulaşmıyor. "Rahat mısın?"

"Beni nereye götürüyorsun?" Sesim istediğimden daha hırıltılı çıkıyor, korkumu ele veriyor.

"Ev, tabii ki." Griffiths altın kol düğmelerini düzeltiyor - babamın hediyesi, tiksintiyle hatırlıyorum. "Ailen bu akşam özel bir toplantıya ev sahipliği yapıyor. Çok özel. Çok önemli konuklar."

"Davet edilmedim," diyorum, ama ikimiz de bunun konuyla alakasız olduğunu biliyoruz. "Ama sen **davetliydin**. Aslında, onur konuğu sizsiniz." Eğildi

öne çıktı, sesini komplocu bir şekilde alçalttı. "Babanın oldukça sıra dışı bir planı var. Sosyeteğe uygun bir giriş diyebilirsiniz."

Ne demek istediğini anladığımda mide bulantısı boğazımda yükseliyor. Sadece başka bir parti değil, daha fazlası. Daha kötü bir şey. Belki de gerçekten evlenebileceğim bir eş bulmuştur. Bu sadece beni kontrol etmekle ilgili değil. Bu beni ve Erik'i ibretlik bir hale getirmekle ilgili.

"Nerede o?" Çaresizliği sesimden uzak tutamayarak talep ediyorum. "Erik'e ne yaptınız?"

Griffiths'in gülümsemesi genişler, bir koz bulduğuna memnun olmuştur. "Bay Stone da aynı hedefe doğru yol alıyor. Bana epey mücadele ettiği söylendi - gerçekten takdire şayan ama sonuçta nafile."

"Eğer ona zarar verdiysen-"

"Şimdi, şimdi," diye araya giriyor Griffiths, sesi alaycı bir şekilde yatıştırıcı. "Kimse böyle değerli bir mala zarar vermek istemez. Ne de olsa babası, babanızın çıkarları için hayati önem taşıyan bir komitede görev yapıyor. İkinize de ihtiyacımız var... sağlam."

Bu ima midemi bulandırıyor. Biz onlar için insan değiliz, metayız. Maksimum kazanç için kullanılacak varlıklar.

"Neden şimdi?" Arabayı silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye tararken onu konuşturmaya çalışarak soruyorum. "Neden zaman çizelgesini öne alalım?"

Griffiths ne kadarını açıklayacağını tartarak beni inceliyor. "Diyelim ki baban bazı endişe verici istihbaratlar aldı. Şifreli e-postalarının hacklendiğine dair bir şey." Gözleri zalim bir eğlenceyle parlıyor. "Gerçekten Sebastian Queen'i alt edebileceğini mi sandın? Sen doğmadan önce bile senden on adım öndeydi."

Kalbim küt küt atıyor. Profesör Austin hakkında hiçbir fikirleri yok. Belki onlar öğrenmeden David'e ulaşabilir. Hala bir şansımız var!

"Fark etmez," diyorum, hissettiğimden daha fazla güvenle. "İnsanlar babamın ne yaptığını biliyor. Partilerinde neler olduğunu. Her şeyin yerle bir olması an meselesi."

"Belki de," diye kabul eder Griffiths, görünüşe göre bu olasılıktan rahatsız değildir. "Ama zaman artık sahip olmadığın bir lüks, canım. Bu gece senin ve Bay Stone'un geleceğini belirleyecek. Baban Münih'teki tesise hatırı sayılır miktarda kaynak yatırdı. Davranış değişikliği konusunda başarı oranlarının oldukça yüksek olduğunu duydum. Kim bilir, belki düğün geceni bile orada geçirirsin."

Araba yavaşlıyor ve özel bir yol gibi hissettiren bir yere dönüyor. Renkli camlardan, güvenlik ışıklarıyla aydınlatılmış, bakımlı bir araziye bakıyorum; bu arazi, karanlığın içinden bir kâbus gibi yükselen geniş bir malikâneye çıkıyor

gerçek oldu. Burası ailemin ana konutu değil, sadece en özel etkinlikleri için kullandıkları "özel" mülklerinden biri.

Korkudan boğazım daralıyor. Bu evde ne olduğunu biliyorum. "Geldik," diye anons ediyor Griffiths gereksiz bir şekilde, araba Dur. "Terbiyeli olmayı unutma Luna. Baban son zamanlardaki girişimlerinden zaten hoşnut değil. İşleri kendin için daha da kötüleştirme."

Önce adamlardan biri çıkıyor, sonra uzanıp kolumu tutuyor ve beni araçtan dışarı çekiyor. Şafak öncesi hava tenime karşı serin, pahalı peyzajın ve yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyor. Görünüşümün acı verici bir şekilde farkındayım - atlet ve uyku şortu, babamın planladığı çarpık toplantı için pek uygun değil.

Başka bir siyah SUV bizimkinin arkasına yanaşıyor ve kapı açıldığında nabzım hızlanıyor. Erik dışarı sürükleniyor, elleri benimkiler gibi bağlı. Loş ışıktaki bile çenesindeki morluğu ve giysilerinin darmadağın halini görebiliyorum. Onlarla çok mücadele etmiş.

Yolda gözlerimiz buluşuyor ve bakışlarındaki öfke ve endişe karışımı içimde bir şeyleri kırıyor. Bu benim hatam. Onu kendi pisliğime bulaştırarak bunu onun başına ben açtım.

"Erik!" Ona doğru ilerleyerek sesleniyorum ama kolumu tutan adam beni geri çekiyor.

"Luna!" Erik onu esir alan kişiye karşı mücadele ediyor. "Yaralandın mı? Sana dokundular mı?"

Ben cevap veremedim Griffiths aramıza girerek görüşümü engelledi. "Dokunaklı bir buluşma, ama bunu devam ettirelim, olur mu? Ev sahipleriniz bekliyor."

Büyük merdivenlerden malikânenin girişine kadar yürüyoruz, uşağımız Stevens sanki her şey son derece normalmiş gibi kapıyı açıyor. Dışarıdaki fuaye mermer, kristal ve eski para zenginliğiyle dolu. Resmi kıyafetli personel hazır olda bekliyor, yüz ifadeleri dikkatle boş. Bunu daha önce de görmüşler. Tepki vermekten daha iyisini biliyorlar.

Griffiths hizmetçilerden birine, "Bayan Queen'i mavi süite götür," diye talimat verir. "Bay Stone'u da Doğu Kanadı'na. İkisinin de akşam için hazırlanmaları gerekiyor."

"Hayır," diyor Erik hemen, sesi kararlılıkla sertleşerek. "Birlikte kalacağız."

Griffiths kıkırdar, gerçekten eğlenir. "Korkarım burada işler böyle yürümüyor Bay Stone. Luna'yı toplantıda tekrar göreceksin. Toplantıda

Bu arada, ikinizin de uygun şekilde giyinmiş olması gerekiyor."

"Sorun yok Erik," diyorum, hissetmediğim güveni ifade etmeye çalışarak. Gözlerine bakıyorum, yüksek sesle söyleyemediğim şeyi anlamasını istiyorum: Onlarla savaşıma. Henüz değil. Bir açık bulana kadar birlikte oynamalıyız. "Yakında görüşürüz." Erik isteksizce de olsa götürülmesine izin veriyor, ama büyük merdivenlerde gözden kaybolana kadar gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ben de ters yönde, sanat eserleriyle kaplı süslü koridorlardan geçerek

Çoğu insanın hayatı boyunca kazandığından daha fazla.

Mavi süit adının hakkını veriyor -safir ve lacivertin çeşitli tonlarında dekore edilmiş, ipekle örtülü sayvanlı bir yatağın hakim olduğu saray gibi bir yatak odası. Yorganın üzerine daha önce hiç görmediğim bir elbise serilmiş; gece yarısı kadar siyah, yakası tehlikeli bir şekilde aşağıya iniyor ve yırtmacı uygunsuz bir şekilde yukarıya çıkıyor. Yanında silah olarak kullanılabilecek, ince topuklu ve minimum destekli ayakkabılar var.

"Bunu senin için annen seçti," diye açıklıyor hizmetçi, bileklerimin etrafındaki fermuarları keserken sesi dikkatle nötr. Bana yardım edememesine rağmen bana her zaman içten bir nezaketle davranan Gloria'ya hiç benzemiyor. "Giyinmeden önce duş almak istersen banyo şurada."

Hesap yaparak, sürtünen bileklerimi ovuyorum. Beni serbest bıraktılar, yani ya beni bir tehdit olarak görmüyorlar ya da...

Hizmetçi sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Ev tamamen güvenlik altında," diye ekliyor. "Tüm çıkışlar anahtar kartlı giriş gerektiriyor ve bahçede devriye geziliyor. Bay Queen bilmeniz gerektiğini düşündü."

Tabii ki. Beni kaçma girişimlerini tahmin edecek kadar iyi tanıyorlar.

Tüm mülk yaldızlı bir kafese dönüşmüşken beni zapt etmenin bir anlamı yok.

"Ne kadar düşünceli biri," diyorum, içimdeki acıyı tutamayarak. ses. "Bu 'toplantı' ne zaman başlayacak?"

"Konuklar bu akşam yedide gelecekler." Şöminenin üzerindeki zarif saate doğru başını sallıyor. Saat sabah 5'i biraz geçiyordu. "İsterseniz dinlenmek için vaktiniz var. Hazırlanmanıza yardımcı olmak için birkaç saat içinde döneceğim."

Dışarı çıkıyor, kapının yumuşak tıkırtısını bir kilidin açılma sesi takip ediyor. Kapana kısıldım, en azından şimdilik.

Odayı tarayıp gözetleme cihazları arıyorum. Annemle babam izleme konusunda hiç de titiz değiller. Yeterince eminim, süslü taç kalıplarının bir parçası olarak gizlenmiş küçük bir kamera görüyorum, bir diğeri

Banyonun yanındaki dekoratif aplik. İzliyorlar. Her zaman izliyorlar.

Banyo biraz daha mahremiyet sunuyor; görünürde kamera yok ama dinleme cihazları olduğundan eminim. Duşu açıyorum, silah olarak kullanabileceğim bir şey ararken buharın odayı doldurmasına izin veriyorum. Banyo malzemelerinin hepsi plastik kaplarda; keskin bir kenarla kırılabilir cam bir şey yok. Havlu çubukları duvara sıkıca tutturulmuş. Her şeyi düşünmüşler.

Duşa giriyorum, kafamı boşaltmaya çalışırken sıcak suyun üzerimi yıkamasına izin veriyorum. Uyuşturucunun etkisi nihayet geçiyor ve geride çaresizlikle karışık bir berraklık bırakıyor. İyi olduğundan emin olmak için Erik'i bulmalıyım. Profesör Austin'in David'e ulaşip ulaşmadığını öğrenmeliyim. Bir plana ihtiyacım var.

Pelüş bir havluya sarınarak dışarı çıktığımda kararlılığım pekişmişti. Şimdilik ailemin oyununu oynayacağım. Elbiselerini giyeceğim, misafirlerine gülümseyeceğim ve sergilemek istedikleri mükemmel kızları olacağım. İzleyeceğim, bekleyeceğim ve kaçmak için fırsat kollayacağım. Çünkü bu sefer sadece kendim için savaşmıyorum. Erik için de savaşıyorum.

Elbiseyi daha yakından inceliyorum. Elbette tasarımcı işi, muhtemelen özel dikim. Üzerime geçirdiğimde kumaş tenimde sıvı bir gölge gibi hissediyorum. Ayna bir yabancıyı yansıtıyor - kendimin cilalı, mükemmel bir versiyonu tam da ailemin olmamı istediği şeye dönüşmüş. Uyku şortlarının ve karışmış saçların kırılabilirliği gitmiş, yerine tehlikeli kıvrımlar ve hesaplanmış baştan çıkarıcılık gelmiş.

Babamın kullanımı için hazırlanmış mükemmel bir silah.

Öğle saatlerinde kapı açılır ve başka bir hizmetçi elinde bir tepsi yemekle içeri girer. "Annen aç olabileceğini düşündü," diye açıklıyor ve tepsiyi pencerenin yanındaki küçük masaya bırakıyor.

Özenle dizilmiş meyve, peynir ve ekmeğe şüpheyile bakıyorum. "Uyuşturulmuş mu?"

Hizmetçinin gözleri hafifçe açılıyor - personelden herhangi birinde gördüğüm ilk gerçek tepki. "Hayır, hanımefendi. Sadece yemek."

İkna olmadım ama açlık sonunda ihtiyatı yeniyor. En güvenli şeyleri seçiyorum, öğleden sonra akşama doğru uzarken pencerenin dışındaki gölgelerin uzamasını izliyorum. Her geçen saatle birlikte göğsümde bir korku oluşuyor. Erik'e ne oluyor? O da böyle bir odada kilitli, bekliyor ve merak ediyor mu?

Saat tam 17:30'da annem içeri giriyor, şampanya rengine bir elbiseyle akşam için çoktan giyinmiş. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, makyajı kusursuz, gülümsemesi bir bıçağın kenarı kadar keskin ve boş.

"Luna, hayatım," diyor ve sanki bu normal bir aile toplantısıymış gibi yanaklarımı öpüyor. "Çok güzel görünüyorsun. Gerçi saçlarına biraz bakım yaptırırsan iyi olur."

Parmaklarını şıklatıyor ve bir stilist elinde bir kutu malzemeyeyle beliriyor. Sonraki bir saat boyunca daha da değiştim; saçlarım zarif dalgalar halinde düzenlendi, makyajım cerrahi bir hassasiyetle yapıldı, takılarım gölgelemek yerine tamamlayacak şekilde seçildi. Annem her ayrıntıyı denetliyor, ara sıra bir küpeyi ayarlıyor ya da farklı bir ruj tonu öneriyor.

"İşte," diyor sonunda, memnuniyetini sesinden belli ediyor. "Mükemmel. Baban çok memnun olacak."

"Önemli olan tek şey bu mu?" Sessizce soruyorum. "Onun zevki mi?"

Aynada gözlerimle buluşuyor, maskesinin ardında kaybolmadan önce yüz hatlarında acıma gibi bir şey yanıp sönüyor. "Bu gece önemli Luna. Tahmin ettiğinden çok daha fazla. İnsanlar seninle tanışmak için çok uzaklardan geliyorlar. Önemli insanlar. Güçlü insanlar."

"Beni kullanmak isteyen insanlar," diye tercüme ediyorum. "Senin ve babamın beni her zaman kullandığı gibi."

Ben daha geldiğini görmeden eli yanağıma değiyor; iz bırakacak kadar sert değil ama yakacak kadar keskin. "Yeter artık. Bu gece uslu duracaksın. Çekici ve zarif olacaksın ve seni yetiştirdiğimiz her şey olacaksın." Daha yakına eğiliyor, sesi alçalıyor. "Çünkü bunu yapmazsan, sonuçlarına katlanan sen olmayacaksın. Stone oğlan olacak."

Korku kalbimi kavıyor. "Ona zarar veremezsiniz. Onun babası-"

"Babası değiştirilebilecek bir politikacı," diye sözümü kesti. "Bizi bu konuda sına Luna. Planlarımıza müdahale eden insanlara ne olduğunu biliyorsun."

Doğruldu, tasarımcı şalını ayarladı. "Toplantı otuz dakika içinde başlayacak. Griffiths size alt katta eşlik edecek." Bu sözlerle birlikte dışarı süzüldü ve beni havada asılı duran tehditle baş başa bıraktı.

Sözüne sadık kalan Griffiths tam yarım saat sonra, muhtemelen çoğu arabadan daha pahalı olan smokiniyle ihtişamlı bir şekilde ortaya çıkar. Kolunu uzatırken gülümsemesi yırtıcı bir beklentiyle doluydu.

"Gidelim mi? Baban gecenin başlaması için oldukça hevesli."

Başka seçeneğim olmadığı için koluna giriyorum. Büyük merdivenden inerken, Erik'ten bir iz var mı diye aşağıdaki fuayeyi tarıyorum. İlk konuklar çoktan gelmişlerdi; gece kıyafetleri içindeki kadın ve erkekler, mücevherlerinden duruşlarına kadar her ayrıntıda zenginlikleri belli oluyordu.

"Erik nerede?" Merdivenlerin dibine vardığımızda Griffiths'e soruyorum.

"Sabır." Eli sırtımın alt kısmına doğru kayıyor, dokunuşu tüylerim diken diken oldu. "Zamanı geldiğinde partiye katılacak. Babanın bu geceki eğlence için belirli bir programı var."

'Eğlence' kelimesi damarlarıma buz gönderiyor. Bu çevrelerde bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum.

Babam ısmarlama takım elbisesi içinde kusursuz bir şekilde kalabalığın arasından beliriyor. Yanağımdan öperken gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Luna. Çok güzel görünüyorsun. Tıpkı annenin senin yaşındaki hali gibi."

İltifat olarak yapılan bu karşılaştırma kusma isteği uyandırıyor. "Erik nerede?" Nezaketle uğraşmadan tekrar soruyorum.

"Her şeyin zamanı var." Dirseğimi tutarak beni seçkin görünümlü bir grup adama doğru yönlendirdi. "İlk olarak, tanışmanı istediğim bazı insanlar var. Bu gece burada olmak için uzun bir yoldan gelen çok önemli iş ortakları."

Giderek büyüyen kalabalığın içinde bana rehberlik ederken, Erik'ten herhangi bir iz, potansiyel müttefik ya da kaçış yolu arıyorum. Ana kapılar, şişkin ceketleri silahlarını pek gizlemeyen adamlar tarafından korunuyor. Önünden geçtiğim her pencere son teknoloji ürünü kilitlerle korunuyor. Çalışanların hepsi aynı boş ifadeleri takınıyor, gözlerini bu evde tanık oldukları dehşetten dikkatle kaçırıyorlar.

Kapana kısıldık.

Saat yedi buçukta malikâne seçkinlerle -siyasetçiler, finansçılar, yargıçlar, ünlüler- dolmuştur. Güce, nüfuza ve ancak böyle yerlerde tatmin edilebilecek iştahlara sahip insanlar halkın denetiminden uzak. Rolümü oynuyorum, uygun aralıklarla gülümsüyor ve başımı sallıyorum, babamın beni ödüllü bir yarış atı gibi göstermesine izin veriyorum.

Ve sonra onu görüyorum -Erik, annem ve tanımadığım bir adamla birlikte büyük şöminenin yanında duruyor. Ona, sanki bu durum için özel olarak yapılmış gibi, üzerine tam oturan özel dikim bir takım elbise giydirmişler. Yakışıklı ve tehlikeli görünüyor, gözleri benimkilerle kilitlenene kadar odayı tarıyor.

Hemen ona doğru ilerliyorum ama babamın kolumu tutmasıyla geri çekiliyorum. "Henüz değil, Luna. Bu gecenin koreografisi çok titizlikle hazırlandı. Bay Stone'la uygun zamanda bir araya geleceksiniz."

"Ne planlıyorsun?" Yükselen paniğime rağmen sesimi alçak tutarak talep ediyorum. "Bütün bunlar ne için?"

Babamın gülümsemesinde hesaplamadan başka bir şey yok. "Bu, canım, senin geleceğin. Bu gece, organizasyonumuzda hak ettiğin yeri alacaksın." Toplanan seçkinlere geniş bir jest yapıyor. "Bu insanlar gücü temsil ediyor, gerçek gücü. Ulusları şekillendiren türden. Ve sen, Luna, kolektif portföyümüzde çok önemli bir varlık olmak üzeresin."

Anlayış mide bulandırıcı bir netlikle ortaya çıkıyor. Bu sıradan bir parti değil. Bu bir açık artırma. Ve tek mal ben değilim. Listeye Erik'i de eklemişler.

Fark ettiğimi doğrularcasına yumuşak bir çan sesi duyuluyor ve kalabalık evin arka tarafındaki büyük salona doğru ilerlemeye başlıyor. Babam beni ileriye doğru yönlendirirken kolumu sıkıca kavıyor. Odanın öbür ucunda, annemin de aynı şeyi, yüzü anlayışla solmuş olan Erik'e yaptığını görüyorum.

Zenginlik ve ayrıcalık denizinin ötesinde gözlerimiz bir kez daha buluşuyor. Bakışlarında, göğsümde yanan aynı kararlılığı görüyorum. Ama ateşi söndürmeleri ne kadar sürer, bilemiyorum. Tek bildiğim, Griffiths her zamanki parti dozumdaki hapları tepsiyle getirdiğinde varlığımın her zerresini korkunun doldurduğu.

CHAPTER TWENTY-THREE

Son Parti

"Baylar ve bayanlar," babamın sesi artık sessizleşmiş olan odada yankılanıyor. "Yılın en özel toplantısına hoş geldiniz."

Sunucular, çoğu insanın aylık kirasından daha pahalı olan şampanyalarla dolaşırken kadehler tokuşturuluyor. Kalabalık takdirle mırıldanıyor -yargıçlar, politikacılar, CEO'lar, hepsi zenginlikleri, güçleri ve onları bu tür etkinliklere getiren hastalıklı iştahlarıyla birleşmiş durumda.

"Bu gece," diye devam ediyor babam, "yeni ittifakları ve... eşsiz fırsatları kutluyoruz."

"Eşsiz" kelimesini vurgulama şekli tüylerimi diken diken ediyor. Eli kolumdan sırtımın alt kısmına doğru kayıyor ve beni ileriye doğru iterek toplanmış seçkinlerin önünde durmamı sağlıyor. Erik de benzer şekilde karşımda, Griffiths ve babamın güvenlik görevlilerinden biri tarafından çevrelenmiş durumda.

"Kızım Luna, organizasyonumuzdaki gelişiminde önemli bir dönüm noktasına ulaştı," diye duyurdu babam, sesi sahte bir gururla sıcaktı. "Ve geçmişte sadece seçkin bir azınlığa açıkken, bu gece ve sadece bu gece için hepinizin ona eşlik etme zevkini tatmak için teklif verebileceğinizi bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

Babamın özel kokteyli etkisini göstermeye başlıyor. Olan biten her şeyin hala bir şekilde farkında olsam da, kendimi tutarlı düşünceler oluşturamaz veya direnecek gücü toplayamaz buluyorum.

"Gelenek olduğu üzere," diye devam ediyor babam, "Luna bu geceki eğlenceye katılarak değerlerimize olan bağlılığını gösterecek. Kendinize bu geceyi özel kılan başka ne var diye soruyor olabilirsiniz. Pekala, size söyleyeyim. Genelde her gece iki ya da en fazla üç kişiye izin verirken

Luna'nın arkadaşlığının tadını çıkarırken, bir istisna yapmaya karar verdik. Dediğim gibi, bu gece ve sadece bu gece, kızıma teklif veren herkes sırasını alacak. Teklifinizin miktarı sıradaki yerinizi belirleyecek."

Kalabalık alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Babamın ne demek istediğini çok iyi bildiğim için midem bulanıyor. Niyeti beni herkese pazarlamak ve hâlâ tutunmaya çalıştığım azıcık özsaygımı da yok etmek. En kötüsü de tüm bunları Erik'in önünde yapıyor olması.

"Sana bir tavsiyede bulunmama izin verirsen," diye devam ediyor babam, dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "En üst noktaları hedefle. Hâlâ tazeyken en iyi halindedir."

Kalabalık kıkırdıyor -her biri ailem kadar hasta ve sapık.

"Bay Gallagher," diyor babam ve Richard Gallagher kalabalığın arasından öne çıkıyor, gözlerindeki yırtıcı pırıltıyı gizlemek için hiçbir şey yapmayan pahalı bir smokin içinde ihtişamlı. Belle'in babası. Belle'in onlara yardım etmesinin, Erik ve benim hakkımda bilgi toplamasının nedeni o. Benim her zaman yaptığım gibi o da babasının emirlerini yerine getiriyordu.

Babam sözlerini şöyle bitiriyor: "Bu akşamki olaylara özel bir ilgi gösterdiniz ve kızımı hizada tutmakta çok yardımcı oldunuz."

Richard Gallagher'ın bakışları üzerimde geziniyor, tescilli ve aç. "Bu fırsatı uzun zamandır bekliyordum Sebastian," diyor babama, ama gözleri beni hiç bırakmıyor. "Belle kızınızın yeteneklerinden çok övgüyle bahsediyor."

Boğazım düğümlendi. Kızı beni ihbar etmiş, manipüle edilişimi ve kullanılışımı izlemişti, hepsi bu ana hazırlanmak içindi. Baba gibi, kız gibi - yırtıcılar yırtıcıları yetiştiriyor.

Gözlerim Griffiths'in pençesine karşı zorlanan Erik'e kayıyor, yüz hatlarına öfke kazınmış. Yanında bir tepsi dolusu hap duruyor; farklı renklerde, muhtemelen onun için özel olarak tasarlanmış, geçmişteki bağımlılığını hedef alan haplar. Onun da zayıf düşmesini istiyorlar ve bu kırılganlığını ikimize karşı kullanmak istiyorlar.

Nasıl görüldüğümü bilecek kadar çok kez aynada kendimi gördüm - gözlerim buğulu ve uzuvlarım gevşek, itaat sinyali veriyor. Omuzlarım hafifçe çöküyor, dikkatim yavaşça dağılıyor. Richard Gallagher yaklaştığında, çıplak omzuma dokunuşundan kaçacak enerjim yok.

"Hazır görünüyor," diyor babama, sanki ben burada durmuyormuşum gibi. "Peki ya çocuk?"

Babam kendisine sunulan hapları hâlâ reddeden Erik'e bakıyor. "Ona enjekte edilebilir versiyonunu verin," diye emrediyor Griffiths'e. "Direnişi için zamanımız yok."

"Hayır," diye sızlanıyorum ama beni görmezden geliyorlar.

Erik, Griffiths kendisine bir iğne batırıp bağımlılık yapıcı maddeleri sıkıktığında çığlık atar.

"Mükemmel," diyor babam, platformu işaret ederek. "Başlayalım mı?"

Kalabalık yer değiştirerek yükseltilmiş alanın etrafında bir daire oluşturuyor. Pelüş kanepeler ve şezlonglar, olacakları en iyi şekilde izleyebilmek için düzenlenmiş. Fark ettiğimde midem bulanıyor - sadece izlemeyecekler; katılacaklar.

Richard Gallagher koluma girerek beni platformun ortasına götürüyor. "Tıpkı annenin senin yaşındaki haline benziyorsun," diye mırıldanıyor, nefesi boynuma değiyor. "O benim ilkimdi, biliyorsun. Baban onu sahiplenmeden önce."

Korku içimde dalgalanıyor, uyuşturucunun sisini bir anlığına kesiyor. Babamın kokteyli dalgalar halinde etki ediyor-uzuvlarımın zihninden koptuğunu hissettiğim dönemlerle noktalanın dehşet verici berraklık anları. Bu o berrak anlardan biri, kolumu kurtarmak için bana yeterli gücü veriyor. "Dokunma. Dokunma. Dokunma bana."

O cevap veremedi babamın eli ağır bir şekilde omzuma yerleşiyor. "Luna. Enerjini misafirlere sakla." Gülümsemesi acımasız mavi gözlerine ulaşmıyor. "Karşılık verdiğinde ne kadar güzel olsan da, bu gece işbirliği yapman gerekiyor. Uslu bir kız ol, yoksa gecenin geri kalanında uyutulmanı sağlarım."

"Onun için endişelenme Sebastian," diyor Richard yırtıcı bir gülümsemeyle, eli belime kayıyor. "Ben onları alıngan severim."

Erik onun arkasında, tam karşımızda duran bir sandalyeye yönlendiriliyor. Konukların oturduğu rahat koltukların aksine onunki sert ve ahşap, Griffiths'in el ve ayak bileklerini sabitlemek için kullandığı aparatlar var. Bundan sonra olacakları izlemeye zorlanıyor.

Babam platformda bize katılıyor ve kalabalığa bir kez daha sesleniyor. "Bu geceki eğlence özel bir sadakat gösterisi içeriyor. Kızım organizasyonumuza olan bağlılığını

değerli meslektaşım Richard Gallagher." Erik'e döner. "Ve Bay Stone gözlem yapacak, çevremize katılanlardan ne beklendiğini öğrenecek."

Kibar alkışlar kalabalığın içinde dalgalanıyor, ardından kadehler yeniden dolduruluyor. Onlara göre bu sadece başka bir akşam eğlencesi - uyuşturulmuş bir üniversite öğrencisinin cinsel istismarı sofistike bir eğlence biçiminden başka bir şey değil.

Richard Gallagher'ın eli çıplak sırtımdan yukarı kayıyor ve elbisemin fermuarını buluyor. "Onlara bir gösteri yapalım mı, hayatım?"

Elbisem ayaklarımın dibine çöküyor ve beni sadece iç çamaşırlarımın danteli içinde bırakıyor.

"Gerisini çıkarın," diye talimat veriyor babam, sesi soğuk. "Tamamen."

Yavaşça, kalabalığın açlığı altında, onun emrini yerine getiriyorum. İlk olarak,

Annemin seçtiği mücevherler dışında çıplak kalana kadar iç çamaşırlarımı, sonra sutyenimi çıkarıyorum. Şampanya dökülüyor ve erkekler mide bulandırıcı bir şey izleme beklentisiyle rahatlıyorlar. Yerimde çakılıp kaldım, kaçmam imkansız olsa da her dürtü kaçmam için çılgılık atıyor.

Yanımda, Richard ceketini silkip bir kenara fırlatıyor. Yakınıma eğildi, sesi kulağıma karşı alçaktı. "Verdikleri paraya değse iyi olur Luna. Baban bu etkinliğe çok şey borçlu."

Bununla birlikte pantolonunu çözüyor ve şezlonga uzanırken kendini teşhir ediyor. Viski ve ter kokusu burun deliklerimi dolduruyor, odanın diğer kokularına karışıyor -pahalı parfüm, tütün, kahve. Dünya gözlerimin önünde yüzüyor ve içtiğim kokteyl her şeyin gerçek dışı görünmesine neden oluyor.

"Bu bir zevk olabilir ya da bu bir kâbus olabilir. Seçim senin," diye alay ediyor Richard, o kadar yaklaşıyor ki sonraki sözlerini sadece ben duyabiliyorum. "Akıllıca seç, çünkü seçeneklerin tükendi." Gözleri anlamlı bir şekilde Erik'e doğru kayıyor, tehdit açık.

Erik'i düşünüyorum. Önündeki korkunç ihtimal karşısında yüzünde beliren dehşet ve tiksinti ifadesini. Ben de onun için savaşıyorum. Onu çıkaracağıma söz verdim ve şimdi pes edemeyecek kadar ilerledik.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, gözleriyle buluşamıyorum.

Onu ağzıma aldığımda kalabalıktan şok ve heyecan dolu nefesler yükseliyor, hala yumuşak ve nahoş, biraz gevşek. Ama en azından bu şekilde hızlı olacak ve bu sefer yutmak zorunda kalmayacağım. Bu sefer, zamanımı bekleyebilir ve ilacın bir insanı gevşetme ve uyumlu hale getirme yeteneğini kendi avantajıma kullanabilirim.

Dizlerimin üzerindeyken, Gallagher'ın kıpırdadığını, aletin ağzında canlandığını hissedene kadar hızımı ve emişimi artırıyorum. Çok geçmeden iğrenç iniltileri kalabalığın boğuk sohbetine ve kahkahalarına karışıyor, bazı insanlar izlemek için dönüyor, pantolonları rahatsız edici derecede daralıyor.

Bilincim yerinde değil, üç boyut arasında sıkışmış, tutsak bir oyuncak bebek gibiyim. Gallagher bana temel şeyleri tekrar yaptırdığında, bu, kendini içime sokturduğu zamanki kadar korkunç olmuyor.

Ama dehşet henüz bitmedi, hem de hiç. Başka bir ses bana ulaştığında onu emmeye geri dönüyorum, aniden daha yüksek sesle, bakışlarımı sırtan Gallagher'a doğru çevirmeme neden olan bir ünlem.

"Bu çok güzeldi, sevgilim. Şimdi başladığın işi bitirme zamanı. Richard! Yap şunu!"

Başımı hızla yana, sesin geldiği yöne çevirdiğimde babamın bana baktığını görüyorum. Burun delikleri alevlendi, gözleri vahşileşti.

Zaman yavaşlıyor, duruyor gibi. Etrafındaki sesler azalıyor, açgözlü yüzler bir sisin içinde kayboluyor.

Yarı kapalı gözlerle, Erik'in bağlarına karşı mücadele ettiğini görüyorum, boynundaki damarlar çabayla ortaya çıkıyor. Etrafımızdaki seyirciler farklı ilgi ve tahrik ifadeleriyle bizi izliyor. Bazıları kiralık arkadaşlarıyla ya da çevremizdeki gönüllü katılımcılarla kendi eğlencelerine başladılar.

Richard beni doğrudan Erik'in görüş alanına yerleştirilmiş bir şezlonga doğru yönlendiriyor. Beni tam istediği gibi düzenleyerek Erik'in her şeyi görmesini sağlıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor Richard, elleri giderek artan bir aciliyetle hareket ediyor.

Bu olaylar sırasında yapmayı öğrendiğim gibi, kendimin bazı kısımlarını kapatıyorum. Bedenim orada olabilir ama zihnimi başka bir yere gönderiyorum - Erik'le uçuruma, odamdaki fırtınalı geceye, bundan sonra olacaklar karşısında akıl sağlığımı koruyabilecek herhangi bir anıya.

Richard üstümde konumlanıyor, Erik'e doğru bakarken yüzünde muzaffer bir ifade var. "Dikkatini ver evlat. Güç böyle bir şey işte."

Richard tam eğilirken, bir ses odayı keser; cam kırılması olarak algılanması bir an alan keskin bir çatırtı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Kalabalıkta kafa karışıklığı dalgalanıyor. Babam ana kapıya doğru dönüyor, yüz ifadesi kızgınlıktan alarma dönüşüyor. Griffiths çoktan

hareket ediyor, eli ceketinin içinde gizli bir silah olduğunu bildiğim şeye uzanıyor.

"Sebastian!" Bir güvenlik görevlisi odaya daldı, yüzü panikten solmuştu. "Gizliliğimiz ihlal edildi. Polis -düzinelercesi- çevreye yaklaşıyor!"

Kaos patlak verdiğinde zaman yavaşlıyor gibi görünüyor. Konuklar kaçış telaşıyla içkilerini ve arkadaşlarını bırakarak dağılıyor. Richard üstümde donup kalıyor, başını kargaşaya doğru çeviriyor.

Babamın yüzünün rengi soluyor, korku öfkeyle savaşıyor. "Stevens!" diye bağıyor, bakışları odayı tarıyor, personelin herhangi bir üyesini arıyor.

Görkemli uşağımız hemen öne çıktı. "Buyurun, efendim."

"Onu yukarı çıkarın. Şimdi."

Richard üzerimden sıyrılıyor, ayağa kalkarken pantolonunu bağlıyor. Arkasında Griffiths'in adamlarına işaret ettiğini görüyorum, onlar da kanıtları yok etmeye, tabletleri ve telefonları parçalamaya başlıyorlar. Odanın öbür ucunda, konuklar varlığından bile haberdar olmadığım gizli geçitlerden kaçıyorlar. Arkalarında, sandalyenin üzerinde Griffiths'in adamlarından biri Erik'in bağlarını çözüyor. Yüzünde rahatlama ve endişe karışımı bir ifade var, odaklanmamış gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Git!" Babamın keskin emri dikkatimi ona çevirdi. "Stevens, ikisini de panik odasına koy. Hiçbir koşulda ayrılmalarına izin verme, anlaşıldı mı?"

"Evet, Bay Queen." Uşak hızlı bir selam veriyor ve aceleyle yanıma geliyor, kolumdan çekerken bana bir parça giysi bile vermeye zahmet etmiyor.

"Çekilin!" Stevens havlıyor. "Oyun için zaman yok."

Nihayet sandalyeden kurtulan Erik sendeleyerek kendini mobilyaya kaptırıyor.

"Yaşlı adamla git. Çocuğu da yanlarına alın!" Griffiths adamına talimat verir.

Aceleyle salondan çıktım ve doğruca merdivenlere yöneldim. Erik bizi takip ediyor ve her nasılsa ağır adımları rahatlatıcı oluyor. Hâlâ birlikteyiz. O başaracak. Her şey iyi olacak.

Arkamızda polis sirenleri ve panik halindeki misafirlerin karmaşası devam ediyor. Bir şey çarpıyor ama Stevens tepki vermiyor. Soğuk Savaş döneminde dekore edilmiş eğlence odalarıyla dolu, ailemin süitinin bulunduğu katı geçip koridorda ilerlemeye devam ediyoruz. Banyoyu ve üç yatak odasını geçtik. Ve aylık bakım kontrolü dışında yıllardır açılmamış bir kapı.

Stevens'in anahtar kartı kapıyı kolayca açıyor ve bizi çorak bir süitin içine sokuyor. Sol tarafta başka bir kapı var; aileme karşı direnmek için seçtiğim kapıdan bile daha sağlam ve daha güçlü.

"Girin şuraya," diye emrediyor Stevens, bizi panik odasında hiç işi olmayan derme çatma bir hücreye doğru iterek.

Uşak hücrenin kapısını kilitliyor ve parmaklıkların ardından bize sırtıyor. Bundan keyif alıyor olsa da, gözlerinde bir korku titreşimi var, bu da polisin gelişinin gündemlerinde olmadığını anlamamı sağlıyor. Partiyi basan her kimse, hasta müzayedesini için değil de onlar için gelmiş olma ihtimali var.

Belki, sadece belki, bizi kurtarmaya gelmişlerdir.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Şah Mat

Boston'daki federal binanın cilalı konferans salonu, ailemin bir araya geldiği dehşetten dünyalar kadar uzak. Polisin bizi panik odasındaki hücreden çıkarmasının üzerinden sadece iki gün geçtiğine inanamıyorum.

Koyu renkli ahşap masa yumuşak ışıklar altında parıldıyor ve bana hala yabancı gelen bir otorite ve güvenlik atmosferi yaratıyor. Erik yanımda oturuyor, ellerimiz ara sıra birbirine değiyor - David Stone odada adımlarken, varlığı otoriter ve koruyucu, beni gerçekliğe bağlayan ince dokunuşlar.

"Hepsi gözaltında," diye onaylıyor David, sesi kardeşinin gözleriyle aynı fırtına grisi yoğunluğu taşıyor. "Annenle baban, Griffiths, Gallagher, partideki konukların çoğu - onları suçüstü yakaladık. FBI baskını daha iyi bir zamanlamaya sahip olamazdı."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama yine de boş ve uzak bir his. "Peki ya kanıt?"

"Güvenli." David masanın üzerindeki güvenli dizüstü bilgisayara dokunuyor. "Profesör Austin her şeyi tam zamanında teslim etti. USB bellekler, babanızın e-postaları... hepsi burada. Baskın sırasında bulduklarımızla birlikte-" Duraksıyor, profesyonel tavrı bir an için bocalıyor. "Luna, sana karşı dürüst olmalıyım. O evde keşfettiklerimiz..."

Boğazım düğümleniyor. "O partilerde neler olduğunu biliyorum."

David'in yüzü sertleşir. "Bu hayal ettiğimiz her şeyin ötesindeydi. Münih'teki tesis, şantaj operasyonu, malikânenin her tarafındaki gözetleme ekipmanları, eşi benzeri görülmemiş bir şey. Ailen insanların acı çekmesi üzerine bir imparatorluk kurmuş."

Erik'in eli masanın altında benimkini buluyor ve hafifçe sıkıyor. Başparmağı avucumun üzerinde daireler çiziyor; bu bizim özel teselli dilimiz haline gelen bir hareket.

"Peki ya Belle?" Erik soruyor, benim sormaya cesaret edemediğim soruya ses veriyor.

David bir dosyayı açtı. "Belle Gallagher doğrudan ailenle çalışıyordu Luna. Onlara ikiniz hakkında bilgi veriyordu. Babasının şirketi operasyonla bağlantılı birkaç offshore hesabı yönetiyordu."

Biliyor olmama rağmen ihanet canımı yaktı. "Başından beri onların casusuydu."

"Shark Bay'den kovuldu," diye devam ediyor David. "Babası zaten hapiste ve suçlamalarla karşı karşıya, ama annesi hala soruşturma altında. Belle muhtemelen komplo suçlamasıyla karşı karşıya kalacak, ancak yaşı ve diğer bazı koşullar onun lehine olabilir."

Acı acı gülüyorum. "Onun da hiç şansı olmadı, değil mi? Ailesinin manipüle edebileceği başka bir kukla sadece."

David, Erik'inkine çok benzeyen ama daha sert, gördüklerinden dolayı daha yıpranmış gözlerle beni inceliyor. "Luna, seni hazırlamam gerek. Savcılar senin tanıklığını istiyor. İçeriden biri olarak senin bakış açın çok değerli. Ama bu sana yaptıkları her şeyi yeniden yaşamaman anlamına geliyor."

Duvarlar üzerime kapanıyor gibi. Zoraki gülümsemelerle, dilimde eriyen haplarla, izinsiz alan ellerle geçen onca yıl bir mahkeme salonunda çırılçıplak ortaya serildi.

"Zorunda mıyım?" Soru amaçladığımdan daha küçük çıktı.

"Hayır," diyor Erik hemen, sesi sert. "Yeterince şey yaşadı."

David elini kaldırır. "Seçenekler var. Yazılı ifadeler, video ifadeleri, dokunulmazlık anlaşmaları... Sizinle çalışabiliriz. Ama senin tanıklığın davayı önemli ölçüde güçlendirecektir."

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bu olmadan hapse girecekler mi?"

"Evet," diyor David tereddüt etmeden. "Elimizdeki kanıtlar çok ağır. Ama sizin tanıklığınızla onların bir daha asla gün yüzü görmemelerini sağlayabiliriz."

Ailemi parmaklıklar ardında düşünmek -güçlerinden, kontrollerinden, imparatorluklarından sıyrılmak- içimde baş döndürücü bir özgürlük dalgası yaratıyor.

"Yapacağım," diyorum, sesim şimdi daha güçlü çıkıyor. "Ne gerekiyorsa yaparım."

Erik'in elimi tutuşu sıkılaşıyor. "Şu anda karar vermek zorunda değilsin."
Ona dönüyorum, yüz hatlarına kazınmış endişeyi içime çekiyorum.
"İstiyorum. Buna ihtiyacım var."

David başını sallar, saygısı gözlerinden okunur. "Seni koruyacağız, Luna.
Her adımda."

"Şimdi ne olacak?" Erik soruyor. "Luna ile mi?"

Soru havada asılı duruyor ve ağır imalar içeriyor. Suç dehalarının kızına,
tüm hayatı dikkatle düzenlenmiş bir performans olan bir kıza ne olur?

"Şimdilik güvenlik koruması," diye yanıtlıyor David. "En azından acil
tehlike geçene kadar. Ayrıca bir daire de ayarladık."

"Biz mi?" Erik bir kaşını kaldırır.

David'in ifadesi biraz yumuşar. "İkiniz de, eğer istediğiniz buysa."

Kardeşler arasında bir şey titreşiyor - bütün bir konuşma bir bakışa
sıkıştırılmış.

"Öyle," diyor Erik kararlı bir şekilde.

Onun kesinliği karşısında vücuduma sıcaklık yayılıyor. Hayatımı bir
mülk olarak geçirdim, hiç seçeneğim olmadı. Şimdi Erik beni kontrol edilecek
bir nesne olarak değil, korunmaya değer biri olarak seçiyor.

"Biraz hava almam lazım," diye mırıldanıyorum, aniden bunalıyorum.

Ben ayağa kalkınca iki adam da ayağa kalkıyor ama onlara el sallıyorum.
"Sadece beş dakika. Hemen dışarıda olacağım."

Koridor merhametli bir şekilde boş. Serin duvara yaslanıp derin nefes
alıyorum. Özgürlük dehşet verici geliyor - sınırları ya da takip edilecek
senaryoları olmayan uçsuz bucaksız bir bilinmezlik.

Kapı arkamdan açılıyor ve Erik dışarı çıkıyor, fırtına grisi gözlerinde
belirgin bir endişe var. "İyi misin?"

"Artık 'iyi'nin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Yaklaşıyor, bana dokunmuyor ama sıcaklığını hissedebileceğim kadar
yakın. "Her ne hissediyorsan haklısın Luna. Cehennemden geçtin."

"Öyle mi?" Fısıldıyorum. "Yoksa onu yaratmanın bir parçası mıydım?"

Erik'in gözleri kararır. "Yapma bunu. Sen bir kurbandın, suç ortağı
değil."

"Bir şeyler yaptım, Erik. Korkunç şeyler. İnsanları kullandım. Onları
manipüle ettim." "Hayatta kalmak için," diye karşı çıkıyor. "Başka ne
seçeneğin vardı ki?"

Soru savunmamı delip geçiyor. Şimdiye kadar hangi seçeneğim var vardı?

"Onlar olmadan kim olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kelimeler yırtılıyor ham ve savunmasız bir yerden. "Performans olmadan, manipölasyon olmadan. Nasıl sadece var olabilirim?"

Erik uzanıyor, parmakları dokunmadan yanağımın yakınında geziniyor. "İzin verir misin?"

Bunu sorması -bana seçim şansı vermesi- içimde bir şeylerin açılmasına neden oluyor. Başımı salladım.

Eliyle yüzümü kavlıyor, başparmağıyla aktığını fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor. "Nefes alarak var oluyorsun. Küçük de olsa seçimler yaparak. Başkasının senden ne istediğini değil, senin ne istediğini anlayarak."

Dokunuşuna doğru eğiliyorum, karşılığında hiçbir şey istemeyen ten tene temasın sıcaklığını arzuluyorum. "Ya ne istediğimi bilmiyorsam?"

Dudakları yarım bir gülümsemeyle titriyor. "O zaman deney yaparsın. Bir şeyler dene. Neyi sevip sevmediğinizi keşfedin." "Bu kadar basit, ha?"

"Bu konuda hiçbir şey basit değil," diye kabul ediyor. "Ama bunu çözme konusunda yalnız değilsiniz."

Aramızda bir şeyler değişiyor, hava konuşulmamış olasılıklarla yoğunlaşıyor. Uçurumdaki o ilk günden beri Erik'e çekiliyorum, ama hep engeller vardı - ailem, Belle'in planları, kendi kendimizi koruma duvarlarımız.

Şimdi, bu steril hükümet koridorunda, bu bariyerler kâğıt inceliğinde hissediliyor. "Erik," diye fısıldıyorum, ne istediğimden emin değilim.

Yine de anlıyor. Yavaşça, geri çekilmem için bana her fırsatı vererek, alnımız birbirine değene kadar öne eğiliyor. "Ben buradayım," diye mırıldanıyor. "Neye ihtiyacın olursa."

İhtiyaç. İçimi kemiren açlık için ne kadar da basit bir kelime. Hayatımı başkaları tarafından ihtiyaç duyulmakla geçirdim; onların entrikaları, zevkleri, güç oyunları için. Ama kendi ihtiyaçlarım önemsizdi, görmezden gelindi, bastırıldı.

Neye ihtiyacım var?

Cevap şaşırtıcı bir netlikle gelir: bu. O. Gerçek.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Öpücük ilk başta nazik, geçici; daha önce yaptığım hesaplı baştan çıkarmalardan çok farklı.

hayatım boyunca gerçekleştirdim. Bu güç, kontrol ya da manipölasyonla ilgili değil. Bağlantı kurmakla, gerçek bir şeyler hissetmekle ilgili.

Erik de aynı nezaketle karşılık veriyor, hızımı belirlememe izin veriyor. Elleri belime doğru hareket ediyor, sabitliyor ama hapsedmiyor. Öpüşmeyi derinleştiriyorum, parmaklarım saçlarının arasından geçiyor, aramızda sıcaklık çiçekleri açarken onu daha yakına çekiyorum.

Vücudumu onunkine bastırduğımda yumuşak bir inilti çıkıyor, onun katı gerçekliğini hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. Bu ses içimdeki ilkel bir şeyi ateşliyor

-Bir silah gibi kullandığım pratik baştan çıkarma değil, gerçek ve aç bir şey.

Onu duvara yaslıyorum, öpüşmemiz daha da çaresizleşiyor. Elleri kalçalarımın doğru kayıyor, sanki kendini sabitliyormuş gibi sıkıca kavıyor. Bedenlerimiz arasındaki sürtünme elektrik akımlarının tenimde hızla yayılmasına neden oluyor.

"Luna," diye nefes alıyor ağzıma karşı, sesi arzuyla sertleşiyor. "Biz-"

"Dur deme," diye fısıldıyorum alt dudağını ısırarak. "Lütfen dur deme."

Gözleri kararıyor. "Daha özel bir yer bulmamız gerektiğini söyleyecektim."

Karnımda ısı birikiyor. "Kardeşin-"

"Bekleyebilir," diye bitiriyor Erik, bakışları benimkileri hiç terk etmeden.

"Bu senin ne istediğinle ilgili. İhtiyacın olan şeyle."

Kelimeler üzerimden bir kutsama gibi akıyor. Ne istediğimi. İhtiyacım olan şey. "Sen," diyorum basitçe. "Seni istiyorum."

Elimi tutuyor ve beni koridordan geçirerek küçük bir konferans odasına götürüyor. Kapı henüz arkamızdan kapanmamıştı ki, ağzı tekrar benimkini buldu, bu sefer daha önceki kısıtlamalardan hiçbiri yoktu. Öpücüğü beni tüketiyor, daha fazlasını isteyerek ona doğru eğilmeme neden olacak şekilde talepkâr.

Takım elbise ceketini omuzlarından itiyorum, parmaklarım kravatında çalışıyor, teni tene değdirmek istiyorum. Erik'in elleri de boş durmuyor, yanlarımda geziniyor, başparmakları elbisemin ince kumaşı arasından göğüslerimin alt kısımlarını okşuyor.

"Bu iyi mi?" diye mırıldanıyor, her zaman kontrol ediyor, her zaman emin oluyor. "İyiden de öte," diye nefes alıyorum, elini göğsüme götürürken. "Ben istiyorum ki

her şeyi hissetmek. Seninle birlikte. Gerçekten."

Gözlerinde anlayış parıldıyor. Hayatımdaki pek çok karşılaşma performanslar, manipölasyonlar ve hayatta kalma eylemleriydi. Bu farklı-

Bu bir seçim, arzu, bağlantı. Ve ilk defa beni reddetmiyor.

Erik beni konferans masasına yaslıyor ve masanın üzerine kaldırıyor. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, elbisemi yukarı itiyor, parmak uçları hassas tenimde desenler çiziyor. Dokunuşunun altında titriyorum, onu daha yakına çekmek için bacaklarımı beline doluyorum.

"ok güzelsin," diye fısıldıyor, boynuma sıcak öpücükler konduruyor. "ok güzelsin."

Tişörtünü pantolonundan çekip çıkartıyorum, tenini tenimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Keşfeden ellerimin altında göğsü sertleşiyor, tırnaklarımı gövdesinde hafifçe gezdirirken kasları geriliyor.

Parmakları iç amaşırımın kenarına ulaştığında "Erik," diye soluyorum. "Lütfen."

Hafifçe geri çekiliyor, gözleri benimkileri arıyor. "Emin misiniz? Yapmak zorunda değiliz."

Onu umutsuz bir öpücükle susturuyorum. "Eminim. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Kelimeler onun kontrolünü kırıyor gibi görünüyor. Parmakları külotumun etrafına dolanıyor ve onları kışkırtıcı bir yavaşlıkla bacaklarımın aşağı çekiyor. Kemeriyile uğraşıyorum, hareketlerim ihtiyaçtan beceriksizce. Sonunda onu serbest bıraktığımda, elim uzun boyuna dolanıyor ve boğazından derin bir inilti çıkartıyor.

"Prezervatif?" Arzunun bulanıklığına rağmen şaşırtıcı derecede pratik bir şekilde sormayı başarıyorum.

Erik cüzdanına uzanıp bir folyo paket çıkardı. "David ailedeki tek izci ocuk değil."

Gölüyorum; özgürlük hissi veren gerçek, planlanmamış bir ses. Sonra parmakları bacaklarımın arasına giriyor, ıslaklığımı keşfediyor ve kahkahalar yerini soluk soluğa bir zevke bırakıyor. Beni uzman bir hassasiyetle çalıştırıyor, başparmağı klitorisimin etrafında dönerken parmakları içimde kıvrılıyor, göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına neden olan noktaları buluyor.

"Erik," diye inliyorum, kalçalarım onun ellerine çarpıyor. "İhtiyacım var-"

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, boştaki eliyle prezervatifi yuvarlıyor. "Seni yakaladım."

Kendini girişime yerleştiriyor ve acı verici bir yavaşlıkla içeri itiyor. Esneme mükemmel, bedenim onu pratikle ya da performansla ilgisi olmayan bir şekilde karşılıyor. Bu saf içgüdü, saf bağlantı.

İçime tamamen oturduğunda, ikimiz de hareketsiz, alınlarımızı birbirine bastırmış, birbirimizin havasını soluyoruz. Bir an için ikimiz de hareket etmiyor, birleşmenin tadını çıkartıyoruz.

"Tamam mı?" diye fısıldıyor.

"Mükemmel," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Sonra hareket etmeye başlıyor ve tutarlı düşünceler hisler içinde eriyip gidiyor. Her itiş içimde artan bir baskı oluşturuyor, hesaplama veya kontrolle ilgisi olmayan sıkılaştırıcı bir zevk sarmalı.

Bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum, onu daha derine itiyorum, tırnaklarım omuzlarına iz bırakacak kadar sert batıyor. Erik'in ritmi daha ısrarcı bir hal alıyor, nefes alışları boynuma doğru düzensizleşiyor.

"Luna," diye inliyor, "yapamam-"

"Kendini tutma," diye ısrar ediyorum, kendi salınımımın arttığını hissediyorum. "Kontrolünü kaybettiğini hissetmek istiyorum."

İtişleri daha düzensiz, daha güçlü hale geliyor. Bir eli aramıza giriyor, başparmağı hatasız bir doğrulukla klitorisimi tekrar buluyor. İkili his beni uçurumun kenarına itiyor, salıverilmem zonklayan zevk dalgaları halinde içime çarpıyor. Erik de dakikalar sonra onu takip ediyor, gırtlaktan gelen bir iniltiyle kendini içime bırakırken vücudu geriliyor.

Birkaç kalp atışı boyunca tek ses düzensiz nefes alış verişlerimiz ve ardından ikimiz de kendimizi düzeltirken giysilerimizin yumuşak hışırtısı oldu.

Erik elimi dudaklarına götürmeden önce elbisemi düzeltiyor. "İyi misin?"

Bu soru şehvetin sisini delip geçiyor ve içimde derinlerde bir yere çarpıyor. Bunca yıldır, benim iyiliğimi soran tek insanlar beni manipüle etmeye çalışıyorlardı. Ama Erik bana hiçbir zaman gizli bir gündemle bakmadı ve şimdi de alt metin yok.

Bu küçük jestin muazzamlığı üzerimden geçerken gözlerim yaşıyor. "İyiden de öte."

"İlk seferimizin özel olmasını istedim," diyor neredeyse özür diler gibi bir sesle. "Böyle değil."

Elini tutup avucuna bir öpücük konduruyorum. "Bu iyiden de öte, Erik. Bu gerçek."

Şakağıma, yanağıma, ağzımın köşesine nazik öpücükler konduruyor; az önce paylaştıklarımızdan daha samimi hissettiren nazik hareketler.

"Evet Luna," diye fısıldıyor saçlarıma doğru. "Bu gerçektir."

Başımı sallıyorum, göz kapaklarımdan arkasından yaşlar süzülüyor. Gösteriş ve taklit üzerine kurulu bir hayatta, "gerçek" bana verilebilecek en büyük hediye.

Kapının çalınması bizi gerçekliğe geri döndürdü. "Erik?" David'in sesi. "Luna? Devam etmemiz gerek."

Kıyafetlerimizi son bir kez daha düzeltmek için çabalıyoruz, birbirimizin şık görünmesine yardım ederken gizli gülümsemeler paylaşıyoruz. Kapıyı açmadan önce Erik beni bir kez daha kendine çekiyor.

"Bundan sonra ne olursa olsun," diye fısıldıyor, "bununla birlikte yzleŖeceęiz. Eğer istediğin buysa."

Alex'i dŖnyorum kısaca - onun iyiliğini, beni kurtarmaya alıŖmasını. Bir parçam onu her zaman nemseyecek. Ama Erik benimle birlikte ateşin içinden geçti, en karanlık gereklerimi gördü ve yine de kaldı.

"İstediğim bu," diye onaylıyorum, kesinlik kemiklerime yerleŖiyor.

Konferans odasına döndüğümüzde David'in bilmiŖ bakıŖları darmadağınık grntmz gözden geçiriyor ama bir yorum yapmıyor. Onun yerine, masanın üzerinden bir dosya uzattı.

"Yeni kimlikleriniz," diye açıklıyor. "DuruŖma sonuçlanana kadar geçici."

Dosyayı çevirip açıyorum ve içindeki ehliyetle yazan yabancı isme bakıyorum. Yeni bir baŖlangı. BoŖ bir sayfa. zgrlk.

Kendimi bildim bileli ilk kez, gelecek önümde bir tuzak olarak değil, bir olasılık olarak uzanıyor.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Geçmişten Gelen Patlama

Ebonridge Üniversitesi'ndeki ağaçların arasından süzülen erken sonbahar güneşi, bir zamanlar benim de yürüdüğüm yollara gölgeler düşürüyor. Bir zamanlar kendimi en özgür hissettiğim, özenle inşa edilmiş hapishanemin arka planını oluşturan tanıdık kırmızı tuğlalı binaları ve bakımlı çimenleri incelerken parmaklarım tasarım çantamın askısını sıkıca kavırıyor. Beni buradan -Alex'ten- alıp doğruca Shark Bay'e gönderdikleri Münih kabusuna sürüklenmemin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Anılar dökülen yapraklar gibi etrafımda dönüyor - Alex'in sıkışık yurt odasında gece yarısı ders çalışma seansları, kütüphane yığınlarının arkasından çalınan öpücükler ve ailemin ağları etrafımda sıkılaşıırken bile tutunduğum sahte normallik duygusu.

Şimdi geri döndüm ve her şey aynı görünüyor. Ama hiçbir şey aynı değil.

Öğrenciler, kim olduğumdan ya da neler atlattığımdan habersiz, ders aralarında dolaşıp duruyorlar. Kaygısız kahkahaları ve sıradan dokunuşları başka bir hayattan sahneler gibi geliyor - güvenin bedelini henüz öğrenmediğim bir hayattan. Ailemin toplantısında Erik'in yavaş ve metodik kırılışına tanık olmak zorunda kalmadığım, David sonunda kanıtlarla geldiğinde onunla kaçmak için dişe diş mücadele etmediğim bir hayat.

Alex'in dersini bitirmek üzere olduğu psikoloji binasına doğru ilerlerken topuklarım beton patıkaya çarpıyor. Ses bir geri sayım gibi yankılanıyor, her adım beni geçmişimden başka bir hayaletle yüzleşmeye daha da yaklaştırıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," demişti Erik bu sabah, ben yansımama bakarken kollarıyla arkamdan sarılmıştı. Onun

Fırtına grisi gözleri aynada benimkilerle buluştu, içlerinde o tanıdık koruyucu yoğunluk yanıyordu. "Geri dönüp Boston'a gidebiliriz."

Kucağında döndüm, dudaklarımı çenesindeki yara izine bastırdım - babamın adamlarının onu gecenin bir yarısı yatağından sürükleyerek çıkardıklarında ona yaptıklarının kalıcı bir hatırlatıcısı. "Bunu yapmam gerek," diye fısıldadım tenine karşı. "Bu bölümü düzgün bir şekilde kapatmalıyım."

Şimdi, okul binasına yaklaşırken, bu kesinlik dalgalanıyor. Alex'in hayatını tekrar bozmaya ne hakkım var? Ona yaşattığım onca şeyden sonra - manipölasyonlar, yalanlar, aniden, zalimce ayrılış - beni unutmamasına izin vermek daha nazik olmaz mıydı?

Tekrar düşünmeme fırsat kalmadan binanın kapıları açılıyor ve öğrenciler dışarı dökülmeye başlıyor. Kendimi yakındaki bir ağaca yaslayıp yüzleri tanıyorum-

İşte orada.

Gördüğüm fotoğraflara rağmen, Alex farklı görünüyor, ama acı verici bir şekilde tanıdık. Saçları daha kısa, omuzları daha geniş, duruşu daha kendinden emin. Yanındaki minyon kızıl saçlı kızın söylediği bir şeye gülüyor, başını tüm yüzünü değiştirecek şekilde arkaya yatırmış. Onu gördüğümde -bütün, mutlu, dinlenmiş, beni bir gölge gibi takip eden karanlığın yükünden kurtulmuş- göğsümde bir sarsıntı hissediyorum.

Olan biten her şeye rağmen bizi hâlâ birbirimize bağlayan görünmez bir ipin çekimine kapılarak, bilinçli bir düşünce olmaksızın ilerliyorum.

"Alex."

Adı dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor, kalabalık yürüyüş yolunda taşınamayacak kadar yumuşak. Ama bir şekilde, imkansız bir şekilde, duyuyor. Başını çeviriyor, gözleri bana gelene kadar kalabalığı tanıyor. Kahkahası dudaklarında sönüyor, yerini midemi sıkıştıran şaşkın bir inançsızlık ifadesi alıyor.

Uzun, askıda kalmış bir an boyunca, hareket eden bedenler denizinde birbirimize bakıyoruz. Sonra kızıl saçlıya mırıldandığı birkaç kelimeyle bana doğru ilerlemeye başlıyor, ifadesi okunamıyor.

Tüm içgüdülerim kaçmamı söylese de kendimi yerimde durmaya zorluyorum. Burası Shark Bay değil ve Alex de Erik değil. Buradaki rolümü bilmiyorum, takip etmem gereken bir senaryo ya da arkasına saklanacağım bir maske yok.

"Luna?" Birkaç adım ötede duruyor, kahverengi gözlerindeki kehribar lekelerini, kaşlarının arasındaki hafif çatıklığı görebileceğim kadar yakın. "Bu gerçekten sen misin?"

Sertçe yutkunuyorum, sesimi buluyorum. "Benim."

"Tanrım." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor; o tanıdık gergin hareket, hatırladığım samimiyetle kalbimi sızlatıyor. "Burada ne işin var?"

"Seni görmeye ihtiyacım vardı," diye itiraf ettim, gerçeği söylemek beklediğimden daha kolaydı. "Seninle konuşmak için. Eğer sorun olmazsa."

Bizi gizlemediği bir merakla izleyen kızıl saçlıya bakıyor. "Size sonra yetişirim." Başını sallıyor ve omzunun üzerinden son bir bakış atarak uzaklaşıyor.

"Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?" Yoldan geçen öğrencilerin meraklı bakışlarının farkında olarak soruyorum.

Alex tereddüt eder, sonra başını sallar. "Benim dairem yakın. Oraya yürüyebiliriz." On dakikalık yürüyüş yüklü bir sessizlik içinde geçiyor. Bir yılın yarattığı değişiklikleri kataloglayarak profiline göz atıyorum. Çenesinde daha önce olmayan bir sertlik, duruşunda tanıdığım bir temkinlilik var. çok iyi biliyorum. Bunu ona ben yaptım.

Dairesi küçük ama düzenli, uyumsuz mobilyalar ve her yüzeye yığılmış ders kitapları var. Yaşanmışlık hissi veriyor, adını koyamadığım bir duyguyla göğsümün sıkışmasına neden olacak şekilde kişisel.

"İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor, anahtarları yan masaya bırakırken şingirdiyor.

"Hayır, teşekkür ederim." Ayakta durmaya devam ediyorum, tamamen ona ait olan bu alana yerleşemiyorum. "Fazla kalmayacağım."

Duvara yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Neden buradasın, Luna? Bir yıllık sessizlikten sonra, öylece... ortaya mı çıktın? Benimle işinin bittiğini sanıyordum."

Sesindeki acı içime işliyor. "Seni asla terk etmek istemedim," diyorum, kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor. "Ailem beni buna zorladı. Tüm ilişkiyi kesmezsem sana zarar vermekle tehdit ettiler." Babamın, Alex'in kendisini takip eden adamlardan habersiz evinden çıkıp sınıfa giderken çekilmiş fotoğraflarını gösterirken yüzünde beliren soğuk gülümseme şimdi bile midemi bulandırıyor. "Bir telefon," demişti parmağıyla Alex'in parlak baskıdaki yüzüne dokunarak. "Tek gereken bu."

Yüz ifadesi temkinli olmaktan çıkıp şaşkınlığa dönüşüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Önemli değil," diye yanıtlıyorum, ayrıntılara girmenin bir anlamı olmadığını görerek. "Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim. Buraya gelmek istedim"

gözlerinin içine bakıp teşekkür etmek istedim. Güvende, sağlıklı ve mutlu olduğundan emin olmak istedim. Öyle misin, Alex? Mutlu musun?"

Alex'in kelimelerini dikkatle seçtiğini görebiliyorum. Gerçek şu ki, bu tür ince detaylarda her zaman iyi olmuştur. Belki de fazla iyiydi. Tüm bu olanlardan sonra güvenim, ellerimden pahalı zemine düşen çay fincanı gibi paramparça oldu.

"Evet, sağlıklı ve mutluyum," diye yanıtlıyor sonunda ve bunda ciddi görünüyor. "Yalan söylemeyeceğim; kendimi toparlamam biraz zaman aldı ama sanırım şimdi iyi bir yoldayım."

Göğsümde bir hafiflik yayılıyor. Her şeye rağmen, onun benim bencilce davranışlarımdan kurtulduğunu bilmek bana garip bir huzur veriyor.

"Sevindim Alex ve sana davranış biçimim için gerçekten özür dilemek istedim," diyorum ona. "Benim gibi zehirli bir sürtükten çok daha fazlasını hak ediyordun."

Alex gülüyor. "Oh, hadi ama. Sen kesinlikle bir sürtük değilsin. Ve ben de melek sayılmazdım."

"Senin hak ettiğin hiçbir şeyi yapmadım ve eğer geri alabilseydim-"

"Ama yapamayız," diye araya giriyor Alex ve başını sallıyor. "Yine de, boktan aşk hayatım devam ettiği sürece, sen geçmişten gelen silik ama hoş bir hatırasın. İyi bir kız o kadar da iyi değildi. Dersimi aldım. Birbirimiz için iyi değildik ama bu her zaman kötü olduğumuz anlamına gelmez. İhtiyacın olan şey olamadığım için üzgünüm Luna. Umarım şimdi mutlusundur."

"Oraya varıyorum," diyorum, onu düzeltme zahmetine girmeden. Bir ömür boyu yetecek kadar zarar verdim. "Hâlâ beni kurtarmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Sen iyi bir adamsın Alex."

"Evet," diye kıkırdıyor ve başını sallıyor, "tam bir centilmen, değil mi? Tamam, şöyle yapalım: Bir şey değil. Hayatta olduğun ve nefes aldığın için mutluyum. Yeterince acı çektiğini düşünüyorum ve sana mutluluklar diliyorum."

Gülümsemeye zorluyorum, beni yutmakla tehdit eden alışılmadık boşluk hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. İki oda arasındaki kapı aralığında durmak gibi.

-Biri bir zamanlar istediğimi sandığım her şeyi içeriyor, diğeri ise inşa etmek için savaştığım her şeyi. Bu acının Alex'le olabilecekler için değil, onu sevdiğim zamanki kız için olduğunu fark ediyorum - Shark Bay'den önce, ailemin karanlığıyla savaşacak gücü toplamadan önce. "Ben de."

"Sarılmak mı?" Alex yüzünde küçük bir gülümsemeyle soruyor.

Bir adım daha yaklaşıp beni kollarıyla sarmasına izin veriyorum. Burası uzun zamandır benim evimdi. Hatta belki de ilk evimdi. "Seninle tanıştığımda ilk kez gerçek bir şey hissettim. Kimsenin görmediği yanlarımı gördün ve bu beni dehşete düşürdü," diye fısıldıyorum ve ona son bir sessiz itirafta bulunuyorum. "Seni kendimden uzaklaştırdım çünkü sana ihtiyaç duymama izin verirsem olacaklardan korkuyordum. Ve sonra, ailem seni incitmekle tehdit ettiğinde... bu içimde bir şeyleri kırdı."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı. "Ve geri döndüğün için. Aramızda ne olduğunu merak ederek uzun zaman geçirdim. 'Eğer'lerle yaşamak berbat bir şey."

Ona sarılıyorum, uzaklaşmadan önce kendime bu bir anlık rahatlık için izin veriyorum. Onun tanıdık kokusu -çam ve temiz çamaşır- boş sınıflarda çalınan öpücüklerin, karanlıkta fısıldanan itirafların anılarını geri getiriyor.

"Seni önemsemekten hiç vazgeçmedim," diye itiraf ediyorum, ona bakarak. "Shark Bay'de başkalarıyla birlikteyken bile, seni unutmak için çok çabaladığım zamanlarda bile... bir yanım hep her şey farklı olsaydı neler olabileceğini merak etti."

Bakışlarında bir şey değişiyor, kararıyor. Eli yüzüme doğru hareket ediyor, başparmağı elmacık kemiğime öyle tanıdık bir dokunuşla geliyor ki nefesim kesiliyor. Bir an için, her şey paramparça olmadan önceki halimize geri dönüyorum; birbirlerinin hasarlarında geçici teselli bulan iki kırık insan.

"Luna," diye fısıldıyor, sesi bir zamanlar dizlerimin bağının çözülmesine neden olan o perdeye düşüyor. "I-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırarak, ikimizin de pişman olabileceği bir şey söylemeden önce onu durduruyorum. "Yapma. Lütfen. Buraya hayatını tekrar zorlaştırmak için gelmedim. Sadece kapanışa ihtiyacım vardı."

"Peki ya kapanış istemiyorsam?" Eli enseme doğru kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. "Ya bir yılını seni bir daha görürsem ne yapacağımı düşünerek geçirdiysem?"

Sıcaklık göğsümde çiçek açıyor, damarlarımda orman yangını gibi yayılıyor. Bu tehlikeli, biliyorum ve bunu vücudumun içgüdüsel olarak onunlike doğru eğilmesinden, bir zamanlar birbirimize ne kadar mükemmel uyum sağladığımızı hatırlamamdan hissedebiliyorum. Ama ben artık o kişi değilim. Eski kalıplara geri dönmek için çok mücadele ettim ve çok şey kaybettim.

"Yapamam," diyorum, kelimeler bana onun bilebileceğinden çok daha pahalıya mal oluyor. "Artık Erik'le birlikteyim. Ve sen de benim gibi kırılmamış birini hak ediyorsun."

Acı yüz hatlarında yanıp söner ama hemen maskelenir. "Sen kırık değilsin Luna. Sen hayatta kalansın. Ve ne olursa olsun... Seninle gurur duyuyorum. Ailenin elinden kurtulduğun için. Karşı koyacak gücü bulduğun için."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor, beklenmedik ve istenmeyen bir şekilde. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Geri adım atıyor, aramıza gerekli mesafeyi koyuyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, dudaklarına nazik bir gülümseme dokunuyor. "Seni tekrar gördüğüme gerçekten çok sevindim. Daha iyi görünüyorsun. Daha sağlıklı. Sonunda huzuru bulmuş gibisin."

"Deniyorum," diyorum gülümsemesine karşılık vererek. "Bazı günler diğerlerinden daha zor geçiyor. Ama artık yalnız değilim. Bu yardımcı oluyor."

Alex beni kapıya kadar geçirdi. "Kendine iyi bak, Luna."

"Sen de." Tereddüt ediyorum, sonra son bir kez yüzüne dokunmak için uzanıyorum, onun hissini ezberliyorum. "Mutlu ol, Alex. Bunu hak ediyorsun."

"Sen de öyle," diyor elimi kendi eliyle kapatarak. "Ve Luna? Bir şeye ihtiyacın olursa -herhangi bir şeye- ben buradayım. Koşulsuz şartsız."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyu geçip konuşmaya korkuyorum. Sonra, fikrimi değiştiremeden dönüp uzaklaşıyorum, her adım beni olabilecek olandan uzaklaştırıp olana yaklaştırıyor.

Erik söz verdiği gibi kiralık arabada bekliyor. Beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor, o nadir, içten gülümsemesi hâlâ kalbimi hoplatıyor. "Nasıl gitti?" diye soruyor ben yolcu koltuğuna kayarken.

Konsola doğru eğilip onu öpüyorum, söyleyemediğim her şeyi dudaklarımı onunkilere bastırarak döküyorum. Hemen karşılık veriyor, bir eliyle yüzümü, yaşadığımız onca şeyden sonra beni hâlâ şaşırtan o dikkatli şefkatle kucaklıyor.

"Bu iyi, ha?" diye mırıldanıyor ayrıldığımızda, başparmağı alt dudağımda geziniyor.

"Gerekliydi," diyorum ve koltuğuma geri yerleşiyorum. "Ve şimdi bitti. Beni eve götür, Erik."

Ebonridge'den uzaklaşırken arkama bakmıyorum. Geçmiş her zaman benim bir parçam olacak -karanlık, travma, incittiğim ve incindiğim insanlar. Ama ilk defa boynumda bir zincir gibi hissetmiyorum.

Erik'in eline uzanıyorum, üniversite dikiz aynasında kaybolurken parmaklarımızı iç içe geçiriyoruz. "Beklediğin için teşekkür ederim," diyorum usulca.

Kavrayışı sıklaşıyor, sessiz bir söz. "Her zaman."

Rahat bir sessizlik içinde, bizi bekleyen belirsiz geleceğe doğru yol alıyoruz. Savaşacak daha çok savaş, yüzleşecek daha çok şeytan olacak. Ama şu anda, şu anda, kendime olasılıklara inanma izni veriyorum. İyileşmeye. Yıkmayan ama inşa eden bir sevgiye.

Bugünlük bu kadar yeter.

CHAPTER TWENTY-SIX

Yaraları İyileştirmek

Ofisin camlarına vuran yağmur aramızdaki sessizliğe ritmik bir fon oluşturuyor. Dr. Marshall ergonomik koltuğunda oturuyor, her zamanki gibi sabırlı, not defteri dizinin üzerinde dengede duruyor. Haftalardır bu loş ofise geliyorum ama kelimeler hâlâ cam kırıkları gibi boğazımda düğümleniyor.

"Luna," diyor nazikçe, "geçen sefer duruşma işlemlerinin yoğunlaştığından bahsetmiştin. Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Parmak ucumla kanepenin üzerindeki deseni takip ediyorum, gözleriyle buluşmak yerine kumaşın kıvrımlarına odaklanıyorum. "Dün Yargıç Harrington'ı tutukladılar. Bütün haberlerde vardı."

"Peki bu seni nasıl hissettiriyor?"

Benden bir kahkaha kaçıyor, acı ve keskin. "Bana benzeyen kızlarla üst katta kaybolmadan önce partilerde başımı okşayan bir adamın sonunda sonuçlarla yüzleşmesi bana nasıl hissettiriyor? Bilmiyorum doktor. Aklanmış mı? Dehşete mi düştüm? Hiçbir şey mi?"

Ses tonumdan ürkmedi. Bu Dr. hakkında takdir ettiğim bir şey. Marshall, o kolay kolay korkmaz.

"Tüm bu tepkiler geçerli olabilir" diyor. "Bu sizin için keşfedilmemiş bir bölge."

Keşfedilmemiş bölge. Siz onlara karşı tanıklık ederken ailenizin imparatorluğunun çöküşünü izlemek ne kadar da klinik bir tanım. Erik ve benim kardeşine ulaştırmayı başardığımız kanıtlar son yılların en büyük siyasi skandalına yol açtı. Her gün yeni tutuklamalar, TV ekranlarında elleri kelepçeli yeni yüzler -yargıçlar, politikacılar, CEO'lar, ünlüler-. İnsanlar

Bir zamanlar dokunulmaz gibi görünen turuncu tulumlar içinde artık küçük ve çaresiz görünüyorlar.

"Annemin avukatı yine aradı," diyorum kolumdaki gevşek bir ipliği karıştırırken. "Başka bir anlaşma öneriyorlar."

"Ne tür bir anlaşma?"

"Öncekiyle aynı. İfademi geri alırsam, her şeyi ilgi çekmek ya da intikam almak için uydurduğumu söylersem, 'icabıma bakılacağından' emin olacaklar." Parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum, sesimden alaycılık akıyor. "Sanki bir daha benimle 'ilgileneceklerine' güvenebilirmişim gibi."

Dr. Marshall'ın kalemi not defterinde duraklıyor. "Üzerinizde bu baskıyı hissetmek zor olmalı."

"Sadece ben değilim. Şimdi Erik'i de tehdit ediyorlar." Sesim çatlıyor, bastırmaya çalıştığım korkuyu ele veriyor. "Babasının siyasi muhalifleri, partide olanlar yüzünden onu tehlikeye atmakla suçluyorlar. İstifa etmesi gerektiğini söylüyorlar."

"Peki Erik bununla nasıl başa çıkıyor?"

Sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum, soru sinirime dokunuyor. "Benden daha iyi. Gerçek ortaya çıktığı sürece onun hakkında ne söylediklerini umursamadığını söylüyor. Ama ben umursuyorum. Bunların hiçbirini o istemedi. Bu onun pisliği değil."

"Yine de senin yanında durmayı seçti," diye belirtiyor. "Bana anlattıklarına bakılırsa, seçimini çok net yapmış."

Ailemin malikânesinden kurtarıldığımız sırada Erik'in yüzünün aldığı şekli hatırlıyorum; gözlerindeki kararlılık, David'in ekibi mülkün etrafını sararken bile elimi bırakmayı reddetmesi. O zamandan beri, güvenli evler, ifadeler ve savcılarla bitmek bilmeyen toplantılar boyunca benim değişmezim oldu.

"Onu hak etmiyorum," diye fısıldıyorum, aklımdan çıkmayan düşüncüyü dile getiriyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü ben kırıldım!" Kelimeler amaçladığımdan daha yüksek sesle patladı. "Çünkü bana her dokunduğunda, onun yerine onların ellerini görüyorum. Çünkü bazen beni çok sıkı tuttuğunda nefes alamıyorum. Çünkü hala çığlık atarak uyanıyorum, o eve, o yatağa, o adamlara geri döndüğüme ikna oluyorum..."

Gözyaşları sıcak ve istenmeyen bir şekilde görüşümü bulanıklaştırıyor. Onlara öfkeyle vuruyorum. "Luna," Dr. Marshall öne doğru eğiliyor, sesi nazik ama sert.

"Travma sizi sevgiye değmez yapmaz. Sana ne oldu-ne

Size yapılanlar dünyaya verdiğiniz tepkiyi değiştirir. Bu anormal koşullara verilen normal bir tepkidir."

"Benim normal bir yanım yok." Acı acı gülüyorum. "Yirmili yaşlardayım ve şimdiye kadar zorlanmadan, manipüle edilmeden ya da çarpık bir güç oyununun parçası olmadan seks yaptığımı sanmıyorum. Bir amaç olmadan hiç öpüşmedim. Benden bir şey istemeyen biriyle nasıl birlikte olacağımı bilmiyorum."

"Erik'in senden bir şey istediğine inanıyor musun?"

Başımı sallıyorum, soru çatışmamın kalbine iniyor. "Sorun da bu zaten. İstemiyor. Ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

Yağmur camlardan aşağı süzölüyor ve şehrin siluetini bozuyor. Kaçtığımızdan bu yana geçen aylar içinde çok şey değişti. David Stone sözünü tuttu, kanıtları kullanarak aileme ve tüm şebekelerine karşı sağlam bir dava açtı. Duruşmalar manşetleri süslüyor, her ifşaat bir öncekinden daha şok edici oluyordu. İfadem mühürlendi, kimliğim mahkeme belgelerinde korundu, ancak söylentiler hala dönüyor. Bir yolsuzluk imparatorluğunu yıkan gizemli kız.

"Geçen seansta Erik sizi öptükten sonra panik atak geirdiğinizden bahsetmiştiniz," dedi Dr.

Marshall nazikçe soruyor. "Bana bundan biraz daha bahsedebilir misin?"

Boynuma bir sıcaklık yayılıyor. "Aptalcaydı. Dairesinde bir film izliyorduk, süper kahramanların olduğu akılsızca bir şey. Patlamış mısır yapmıştı. Güzeldi. Normaldi." Sertçe yutkunuyorum, hatıralar içgüdüsel. "Sonra kolunu bana doladı, ben de ona yaslandım ve bu doğru geldi. Beni öptüğünde ben de onu öptüm. Öpmek istedim."

"Sonra ne oldu?"

"Öpüşmeyi derinleştirdi ve eli belime gitti ve birden nefes alamaz oldum. Kalbim hızla çarpıyordu ve bu iyi bir şey değildi. Onu ittim ve kendimi banyoya kilitledim." Hatırladıkça utançtan içim yanıyor. "Bir saat boyunca kapının önünde oturdu ve ben dışarı çıkana kadar benimle konuştu."

"Devam etmen için sana baskı yapt mı?"

"Hayır. Erik asla..." Sözümü kesiyorum, bu ifadenin kesinliği beni bile şaşırtıyor. "Sonrasında bana sarıldı. Benim hızımda gideceğimizi söyledi. Acelemiz olmadığımı söyledi."

Dr. Marshall başını sallayarak not alıyor. "Kulağa sağlıklı sınırlar gibi geliyor. Erik özerkliğinize saygı duyuyor."

"Ama ne kadar süre için?" İçimi kemiren soru sonunda ortaya çıkıyor. "İşler her fizikselleştiğinde donup kalan biriyle çıkmaktan bıkmaması ne kadar sürer? Gecenin bir yarısı çılgık atarak uyanan biriyle? Önce tüm çıkışları kontrol etmeden bir restorana bile gidemeyen biriyle?"

"Ona bu soruları sordunuz mu?"

Başımı sallıyorum. "Cevaptan korkuyorum."

"Belki o da korkuyordur," diye öneriyor. "Travma tepkinizden değil ama sizi kaybetmekten."

Bu düşünce aynı anda hem rahatlatıcı hem de dehşet verici. Erik beni en kötü halimde gördü - uyuşturulmuş, dehşete düşmüş, hayatım için savaşırken. Dava dosyalarını okudu, ifademi dinledi ve yıllar boyunca bana yapılanların her kirli ayrıntısını biliyor. Ve hala bana değerli bir şeymişim gibi bakıyor.

"Dün Senatör George Murphy'nin tutuklandığı açıklandı," diyerek konuyu biraz değiştiriyorum. "Eskiden bütün partilere gelirdi. Her zaman özel olarak beni isterdi."

Dr. Marshall'ın ifadesi nötr kalsa da vakanın detaylarına aşına olduğunu biliyorum. "Bu haber sizi nasıl etkiledi?"

"Kendimi... Bilmiyorum, zafer kazanmış gibi hissedeceğimi sanmıştım. Onun yerine kustum." Parmaklarımı kucağında birbirine geçirdim. "Erik saçımı tuttu, bana su getirdi. Bu konuda tek kelime etmedi. Sadece... oradaydı."

"Bu onun bir alışkanlığı gibi görünüyor."

"Evet." Konuşmanın ağırlığına rağmen dudaklarıma küçük bir gülümseme dokunuyor. "Bu konuda sinir bozucu derecede güvenilirdir."

"Sanki onun desteği sizi rahatsız ediyormuş gibi 'can sıkıcı' diyorsunuz."

"Bu beni rahatsız etmiyor. Beni korkutuyor." Bu itiraf bana pahalıya mal oldu, her kelime derin ve savunmasız bir yerden sürüklendi. "Bana her nazik davrandığında, taşıdığım onca yüke rağmen her kaldığında, diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Neye imza attığını fark etmesini ve çekip gitmesini."

"Size olan bağlılığını yeniden gözden geçirdiğine dair herhangi bir işaret verdi mi?"

"Hayır. Tam tersi aslında." Erik'in bu sabah terapiye gitmeden önce bana nasıl baktığını düşünüyorum, sanki dünyada onun için önemli olan tek şey benmişim gibi. "Dün gece ona neden kaldığını sordum. Ne olduğunu biliyorsun."

O mu söyledi? Beni sevmenin taşıdığı bir yük değil, her gün yaptığı bir seçim olduğunu. Kim böyle konuşur ki?"

Dr. Marshall hafifçe gülümsüyor. "Belki de kendi aklını bilen biri."

"Ama işte bu, nasıl bilebilir ki? Hayatımın her yönünü kontrol eden ailem olmadan kim olduğumu hala bulmaya çalışırken nasıl bu kadar emin olabiliyor?" İçimden kendime bile söylemekten korktuğum sorular dökülüyor. "Ya olduğum kişi onun birlikte olmak isteyeceği biri değilse?"

"Bu her ilişkide bir risktir, Luna. İnsanlar büyür ve değişir. Asıl soru, ikiniz için de bu büyümeye izin vermeye istekli olup olmadığınız ya da olabileceklerden korktuğunuz için onu kendinizden uzak tutup tutmayacağınızdır."

Sözleri rahatsız edici bir hassasiyetle çarptı. Erik bana her şeyini sunarken bile kendimi tutuyor, bazı parçalarımı kendimden uzak tutuyordum. Onu önemsemediğim için değil -Tanrım, o kadar önemsiyorum ki bu beni korkutuyor- ama her şeyimi görüp bunun çok fazla olduğuna karar verdiğinde olacaklardan korktuğum için.

"Birinin beni sevmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kelimeler yağmurdan zar zor duyuluyor. "Bunu bana karşı kullanmayacaklarına nasıl güveneceğimi bilmiyorum."

Dr. Marshall, "Belki de çalışmalarımızı bu noktaya odaklamamız gerekiyor," diyor. "Geçmişinizi silmeye değil - bu imkansız - güvenin yeniden mümkün olduğu bir gelecek inşa etmeye."

"Nasıl? İçimdeki her şey bunun güvenli olmadığını haykırırken bunu nasıl yapacağım?"

"Her seferinde bir adım." Not defterini bir kenara koyar. "Somut bir şeyle başlayalım. Erik'i biraz daha içeri almak için bu hafta yapabileceğiniz küçük bir şey nedir?"

Erik'in bana ulaşmaya çalıştığı tüm yolları, geri çekildiğim tüm zamanları düşünerek soruyu değerlendiriyorum. "Önümüzdeki hafta sonu hayatta kalanları savunan bir grup için yardım gecesi var. David'in ekibi benim de katılıp katılamayacağımı sordu - konuşmacı olarak falan değil, sadece destek olmak için. Yalnız gidecektim ama..." Cesaretimi toplayarak durakladım. "Belki Erik'ten benimle gelmesini isteyebilirim. Randevum olarak. Resmi olarak."

Bu çok küçük bir şey gibi görünüyor - bir kaçırma, bir kurtarma operasyonu ve bir suç örgütünün çökertilmesi sırasında birlikteydik.

Yine de bir şekilde, ondan kamuya açık bir etkinlikte bana eşlik etmesini istemek, başkalarının önünde birbirimiz için ne olduğumuzu kabul etmek, muazzam hissettiriyor.

"Bu anlamlı bir adım gibi görünüyor," diyor Dr. Marshall. "Bu fikir size kendinizi nasıl hissettiriyor?"

"Gergin. Teşhir edildim." Derin bir nefes alıyorum. "Ama aynı zamanda... belki de saklanmayı bırakmaya hazırım. En azından onunla."

Gülümsüyor, gözlerinde gerçek bir sıcaklık var. "Bu bir ilerleme, Luna. Gerçek bir ilerleme."

Seans bitiyor ve paltomu daha sıkı sararak Boston'un yağmurla yıkanmış sokaklarına çıkıyorum. Erik caddenin karşısındaki kafede, tam da söylediği yerde bekliyor. Pencereden beni görüyor ve yüzü aydınlanıyor. Geçtiğimiz ayların fırtınasında benim dayanağım haline gelen o aynı gülümseme.

Onunla buluşmak için caddeyi geçerken, Dr. Marshall'ın güvenin her seferinde bir adım inşa edilmesiyle ilgili söylediklerini düşünüyorum. Belki de haklıdır. Belki yıllarca süren manipülasyon ve istismarı bir gecede geri alamam ama şu anda beni incitmeyeceğini defalarca kanıtlamış birine doğru yürümeyi seçebilirim.

Ben içeri girdiğimde Erik ayağa kalkıyor, yüz hatlarında endişe okunuyor. "Nasıldı?" diye soruyor ve bana bir sandalye çekiyor.

Her zamanki gibi omuz silkmek yerine derin bir nefes alıyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Zor. Tutuklamalar hakkında konuştuk. Senin hakkında. Bizim hakkımızda."

Son kısımda kaşları hafifçe kalkıyor ama üstelemiyor. "Bunu şimdi mi konuşmak istersin, yoksa beklemeyi mi tercih edersin?"

Bu soruda Erik'i hayatımdaki diğer herkesten farklı kılan her şey var; bana tanıdığı alan, beklenti ya da manipülasyon olmadan sunduğu seçenekler.

"Aslında" diyorum, masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum, "sana sormak istediğim bir şey var..."

CHAPTER TWENTY-SEVEN

İleriye Doğru

Boston silüeti gece gökyüzünde parılıyor, bir zamanlar yıldızlar kadar uzak ve ulaşılmaz görünen bir ışık kümesi. Erik'in ve benim yeni dairemizin balkonundan şehir huzurlu ve sıradan görünüyor - son aylarda hayatımızı tüketen mahkeme salonlarından ve ifadelerden uzak bir dünya.

Ellerimi kahve fincanımın etrafına sararak sıcaklığının parmaklarıma sızmasına izin veriyorum. Yazın başlarında bile akşam havası bir serinlik taşıyor. Ya da belki de sadece ben böyleyim, sinirlerim ılıman sıcaklığa rağmen beni titretiyor.

"Düşünceleriniz için Penny?" Erik balkon kapısını arkasından kaydırarak kapatıyor ve benimkinin yanındaki sandalyeye oturmadan önce bana yumuşak bir battaniye uzatıyor.

Battaniyeyi bacaklarımın üzerine sererek gülümsüyorum. "Düşüncelerim bugünlerde en az bir dolar değerinde. Enflasyon."

"Hmm." Bunu düşünüyormuş gibi yapar. "Bir dolar ve buna ne dersin?" Arkasından küçük beyaz bir fırın kutusu çıkarıp açıyor ve içinden tek mumlu çikolatalı bir kek çıkıyor.

"Bu ne için?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde sordum. Bugün benim doğum günüm değil ve bildiğim kadarıyla herhangi bir yıldönümümüz de yok.

Erik mumu bir kibritle yakıyor, küçük alev yüzüne gölgeler düşürüyor. "Baskından bu yana altı ay geçti. Altı aylık özgürlük." Gözleri benimkilerle buluşuyor, artık ciddi. "Bunun biraz takdiri hak ettiğini düşündüm."

Farkına varmak bana fiziksel bir güç gibi çarpıyor. David'in ekibi ailemin malikanesine saldırı altı ay olmuştu. Benim toplumla tanışmam ve Erik'in telkinleri olması gereken şeyden kurtarılıp hayatımızın üzerinden altı ay geçti. Eski hayatımın küllerinden yeni bir hayat inşa edeli altı ay oldu.

"Bir dilek tut," diyor Erik usulca.

Mumu söndürürken kendimi çocuksu ama garip bir şekilde umutlu hissederek gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, Erik hala kalbimi tekleten o ifadeyle beni izliyor; sanki ben nadir ve değerli bir şeymişim, gerçek olduğuna inanmadığı bir şeymişim gibi.

"Ne diledin?" diye sorar.

"Sana söyleyemem. O zaman gerçekleşmez."

Gülüyor, sesi beni herhangi bir battaniyenin ısıtabileceğinden daha fazla ısıtıyor. "Yeterince adil."

Rahat bir sessizlik içinde, aşağıdaki binalarda yanıp sönen şehir ışıklarını izleyerek kekimizi paylaşıyoruz. O geceden bu yana ne kadar yol kat ettiğimizi düşünüyorum - denemeler, terapi, hayatlarımızın enkazından yeni bir şey inşa etmenin yavaş, özenli süreci.

"Ceza duruşması yarın," diyorum sonunda, boş kupamı yere bırakarak. "Ailem için."

Erik başını sallıyor, ifadesi ağırlaşıyor. "Gidiyor musun?"

"Evet." Karar zordu ama nihayetinde netti. "David, yargıcın herkesin önünde konuşmak isteyip istemediğini sorduğunu söyledi. Sanırım bir bakıma bana kapanış için bir şans vermeye çalışıyor, korkmadan ya da sözüm kesilmeden onlara bir şeyler anlatmamı istiyor. İlk başta hayır dedim ama sonra fikrimi değiştirdim."

"Sorun değil," diyor Erik, elime uzanarak. "Neye ihtiyacın varsa onu yap."

Başparmağı avucumun üzerinde daireler çiziyor, çok basit ama bir o kadar da topraklayıcı bir jest. Altı ay sonra, bana dokunmadan önce hala soruyor, hala rahatsızlık belirtisi olup olmadığını izliyor ve hala hayır demem için bana alan tanıyor. Bu ironi beni şaşırtmıyor; tüm hayatımı sormadan alan insanlarla geçirdim ve şimdi almadan soran birine sahibim ve bazen bu beni hala korkutuyor.

"Dün gece bir rüya gördüm," diyorum ona, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Münih hakkında."

Erik hareketsiz, eli benimkinin etrafında hafifçe sıkılıyor. Orada neler olduğunu biliyor, beni nasıl parçaladıklarını ve istedikleri gibi yeniden inşa ettiklerini biliyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu değil, yani her zamanki kâbuslar gibi değildi. Bu seferinde oraya geri döndüm. Tek başıma. O koridorlarda yürüdüm ve tüm o makinelere ve ilaçlara baktım ve..." I

sertçe yutkundü. "Ve korkmuyordum. Sadece... bitmişti. Sanki artık bana zarar veremezmiş gibi."

Erik'in loş ışıktaki fırtına grisi gözleri yüzümü inceliyor. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Dr. Marshall travmayla yüzleşmekle ilgili rüyaların iyileşmenin bir işareti olabileceğini söylüyor." İç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyorum. "Beynim olanları işliyor, anlamlandırmaya çalışıyor."

"Ona inanıyor musun?"

Soru nazik, baskı ya da beklenti içermiyor. Erik'in sevdiğim yanı da bu - bana asla nasıl hissetmem gerektiğini söylemiyor, aklımdan geçenleri benden daha iyi bildiğini varsaymıyor.

Sevgiler.

Bu sözcük içimde bir yerlerden çıkıp geliyor; artık korkutucu bir kavram değil, aylardır taşıdığım basit bir gerçek. Erik Stone'u seviyorum. Onun istikrarlı varlığını, sessiz gücünü, bu kabus boyunca yanımda durmasını ve bunun için ona bir şey borçluymuşum gibi hissettirmemesini seviyorum.

"Luna?" diye soruyor, ben cevap vermeyince. "İyi misin?" "Seni seviyorum."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor, beklenmedik ama bir şekilde kaçınılmaz. Erik'in gözleri açılıyor, dudakları şaşkınlıkla hafifçe aralanıyor.

"Karşılık vermek zorunda değilsin," diye ekliyorum çabucak, aniden kararsız kalıyorum. "Sadece bilmene ihtiyacım vardı. Her şeyden sonra, bunca ay seni kendimden uzak tuttum, işler kızıştığında seni kendimden uzaklaştırdım... Neden bu kadar korktuğumu bilmen gerektiğini düşündüm. Çünkü seni seviyorum. Ve birini sevmek her zaman yapabileceğim en tehlikeli şey olmuştur."

Erik elindeki bardağı dikkatlice yere bırakıyor, sonra sandalyesini kaydırarak yüzümü tamamen bana çeviriyor. "Luna Kraliçesi," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü, "uçurumdaki o günden beri sana aşığım. Kendime karşı dürüst olursam, muhtemelen ondan bile önce. Sadece senin bunu duymaya hazır olmanı bekliyordum."

Kalbim, kafesinden kaçmaya çalışan çırpınan bir kuş gibi kaburgalarımın çarpıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Bu kadar cesur olmanı seviyorum. Gücünü ve direncini seviyorum. Yaşadığın onca şeye rağmen hâlâ nefesimi kesen bir nezaket kapasitesine sahip olmanı seviyorum." Gözleri benimkileri tutuyor, tereddütsüz. "I

Seni seviyorum, Luna. Her şeyini. İyileşmekte olan kısımlarını ve hala kırık olan kısımlarını."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, sıcak ve beklenmedik. Son altı ayda, önceki tüm yılların toplamından daha fazla ağladım - sanki bedenim kayıp zamanı telafi ediyor, uzun süredir kilit altında tuttuğum tüm duyguları serbest bırakıyor.

"Hâlâ berbat durumdayım," diye uyarıyorum onu, sesim kalın.

"Ben de pek istikrar abidesi sayılmam," diye hatırlatıyor bana küçük bir gülümsemeyle. "Birlikte berbat olacağız."

Gözyaşlarımdan arasından gülüyorum. "Bu çok romantik."

"Ben ciddiğim." Yüzümden bir tutam saç almak için uzanıyor, dokunuşu tüy kadar hafif. "Luna, senden sihirli bir şekilde iyileşmeni beklemiyorum. İlişkimizin diğer herkesinki gibi olmasını beklemiyorum. Yaşadıklarımız, senin atlattıkların olağanüstü şeyler. Tek istediğim, bundan sonra ne olursa olsun seni sevmeye devam etme şansı."

Sözleri beni bir kalkan gibi sarıyor, en karanlık anlarımda hâlâ fısıldayan şüphelerden koruyor. Aylardır, neye imza attığını anlamasını ve çekip gitmesini bekliyorum. Ama Erik çekip gitmiyor. Bana doğru yürüyor, gözleri sonuna kadar açık, tüm hasarlı parçalarımı görüyor ve beni onlara rağmen değil, beni şekillendirmeye yardımcı oldukları için seviyor.

"İçeri gelir misin?" Ayağa kalkıp ona elimi uzatarak soruyorum. İsteğim basit ama arkasındaki niyet öyle değil. Bir kez olsun samimiyetten kaçmıyorum, onu seçiyorum.

Erik beni daireye kadar takip ediyor, balkon kapısı arkamızdan sürgüyle kapanıyor. Oturma odamız sıcak ve davetkâr, mevcut her yüzeye yığılmış kitaplar ve birçok zor gecede güvenli yerim haline gelen yıpranmış deri bir kanepe var.

Yüzümü ona dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor ama zihnim berrak. "Bu gece seninle olmak istiyorum," diyorum, kelimeler beklediğimden daha kolay geliyor. "Tamamen. Eğer sen de istiyorsan."

Gözlerinde anlayış belirir. "Emin misin?" diye soruyor. Daha önce birkaç kez seks yapmış olsak da, ikimiz de bu sefer teklif ettiğim şeyin farklı olduğunu biliyoruz. "Hiçbir şeyi aceleye getirmemize gerek yok."

"Eminim." Her zaman koruduğu dikkatli mesafeyi ortadan kaldırarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Tüm hayatımı insanların benden istediklerini alarak geçirdim. Kendimi seçtiğim birine vermenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Erik'in nefesi kesilir. "Luna..."

"Karmaşık olabileceğini biliyorum," diye devam ediyorum, anlamasına ihtiyacım var. "Panikleyebilirim, ağlayabilirim ya da durmam gerekebilir. Ama sana güveniyorum. Ve bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, dokunuşu saygılı. "İhtiyacın olduğu kadar yavaş gideceğiz. Ve istediğimiz zaman durabiliriz, sadece söylemen yeterli."

"Biliyorum." Ve biliyorum, sınırlarımın görmezden gelindiği ve ihlal edildiği yıllardan sonra beni hala şaşırtan bir kesinlikte. Erik beni asla incitmezdi. Erik beni asla zorlamaz. Erik beni görüyor -gerçekten görüyor- ve gördüğünü seviyor.

Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum, ellerim denge için omuzlarını buluyor. Geçici ve dikkatli önceki öpüşmelerimizin aksine, bu seferki hemen derinleşiyor. Aramızdaki ısı alevleniyor, tanıdık ama farklı - çünkü bu sefer geri çekilmiyorum. Bu sefer ona doğru eğiliyorum.

"Yatak odası mı?" Erik dudaklarıma doğru fısıldıyor.

Başımı sallayarak beni kısa koridordan odaya götürmesine izin veriyorum. Ay ışığı perdelerin arasından süzülerek her şeyi gümüş rengine boyuyor. Erik yatağın yanında duruyor, elleri nazıkçe belimde.

"Ben-" diye sormaya başladı.

"Evet," diye araya giriyorum, korkudan ve tereddütten yorulmuş bir halde. "Her ne soruyorsan, evet."

Gülümsüyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Lambayı açıp açamayacağımı soracaktım."

"Oh." Gülüyorum, utanıyorum. "Evet, o da var."

Başucu lambasının yumuşak ışıltısı yüzünü aydınlatıyor, elmacık kemiklerinin keskin açılarını, dudaklarının kıvrımlarını vurguluyor. Ona bu şekilde bakmaya, ne kadar güzel olduğunu takdir etmeye kendime hiç izin vermemiştim - sadece fiziksel olarak değil, gözlerinin her duyguyu yansıtması, benden hiçbir şey saklamaması.

Beni kendine çekiyor, ağzını ağzıma yaklaştırırken nefesi tenimi ısıtıyor. Öpüşü yavaş, telaşsız, baskısı yumuşak ve araştırmacı. Şu anda beni yiyip bitirebilir, ben de onu yiyip bitirebilirim ama ikimiz de güç oyunları ile ilgilenmiyoruz. Tek istediğimiz bu; birbirimizle olmak, birbirimize sahip olmak, güvendiğimiz birine karşı savunmasız olmak.

Erik'in parmakları tişörtümün ince kumaşında omurgamın izini sürerek sinirlerim boyunca dans eden hisler gönderiyor. Tanıdık bir sıcaklık i ç i m d e yayılıyor, sonunda ona teslim olduğum için şimdi daha da güçlü.

Tanıştığımız ilk geceden beri aramızda oluşan çekim, arzu ve güven.

Bu bir takas değil; hiçbir şeyin karşılığı değil. Sadece biz, hasarlı parçalarımızı ay ışığına bırakıyor ve onları tutması için birbirimize güveniyoruz.

Erik öpüşmeyi kesiyor, gözleri benimkileri arıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Bu soru beni şaşırttı. Şimdiye kadar kimse duygularımı önemsememişti - cevaplarımı, fikirlerimi elbette ama duygularımı asla. Gülüyorum, biraz nefesim kesiliyor. "Şaşırtıcı derecede iyi. Güzel... değişiklik olsun diye her şeyi hissedebilmek."

Kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim seçimim olmadığında, başka biri bedenime ne yapacağını söylediğinde hiçbir şey hissedemezdim," diyorum, sesimin kararlılığına şaşıarak. "Kendimi kapatırdım, ilişkimi keserdim. Sanırım bu onu katlanılabilir kılıyordu."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi..." Gülümsüyorum, çünkü içimde bir orman yangını gibi yanan aşkla başka ne yapacağımı bilmiyorum. "Şimdi her şeyi hissediyorum. Ve bu çok güzel."

Anlayış yüz hatlarını yumuşatır. "Tanrım, Luna, ben-"

Ağzını kendi ağzıyla kapatarak onu susturuyorum. "Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Ve ben de aynı şekilde hissediyorum."

Bu ilişkinin doğası ve önümüze çıkan zorluklar hakkında daha çok konuşacağız. Ancak şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan bu. Önemli olan biziz.

Erik kollarını gömleğimin altından geçiriyor, parmakları sanki bana yeterince hızlı dokunamıyormuş gibi tenimi okşuyor. Elleri sırtımda gezinirken kumaş da onu takip ediyor ve kollarımı başımın üzerinde hapsediyor. Gömleği başımın üzerinden çekmesine yardım ediyorum, vücudunu bedenimde hissetmenin özgürlüğünün tadını çıkarıyorum.

Elleri tekrar aşağı iniyor, kotumun bel bandının altından kayıyor. Dokunuşu bağımlılık yapıyor, parmak uçları değdiği her yerde kıvılcım izleri bırakıyor. Bacaklarımın arasında ısı titreşiyor, ağrıyor, çaresiz.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum. "Lütfen, Erik."

Belki alıştırma, belki de çok iyi planlanmış bir dizi hareketle kot pantolonumu sıyırıp iç çamaşırlarımla birlikte çıkarıyor. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında karnımda büyüyen ereksiyonunu hissedebiliyorum.

Onu daha önce de üstsüz görmüştüm ama bu şekilde değil. Bu gece farklı. Bununla ilgili her şey farklı. Sonsuz derecede daha iyi.

Parmaklarımı karnının gergin derisinde gezdiriyor, kaslarının gerilmesiyle oluşan küçük titreşimlerin tadını çıkarıyorum. Gömleğini yavaşça omuzlarından çekip yere düşmesine izin veriyorum. Her santimi kas ve erkek, zayıf ve mükemmel bir şekilde bilenmiş. Ama içinde daha derin bir şey var, spor salonunda saatlerce çalışarak öğrenmediği bir tür güç.

"Çok güzelsin," diyorum şaşkın bir sesle.

Kıkırdıyor. "Beni müzedeki bir sanat eseri gibi gösteriyorsun."

"Sen bundan çok daha fazlasısın."

"Bu gece tüm iyi replikleri çalışyorsun," diye gülerek pantolonunu çıkarır ve külotunu da onlarla birlikte çıkarır.

Onu görmek, gerçekten görmek beni titretiyor. Sahip olabileceğimi bilmediğim her şey o.

"Neden hâlâ çıplak değilsin?" diye takılıyor, elleri sütyenimin askılarıyla oynuyor.

"Gömleğim kendi kendine çıkmıyor," diye cevap veriyorum, dudaklarını beni tekrar öpmek için aşağı indirdiğinde ona doğru eğilmişim bile.

Askıları çıkarmama yardım ediyor, dudakları ve diliyle onları takip ediyor, nefesi tenimde dolaşıyor. Sütyenim yere düştüğünde ayakta zor duruyorum.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor ve yatağa taşıyor, beni nazikçe şiltenin üzerine bırakıyor ve sonra beni takip ediyor.

Hemen üstüme çıkmasını bekliyorum ama onun yerine eğilip dudaklarını köprücük kemiğime değdiriyor. "Bu iyi mi?"

"Mmm." Gerçekten çıkarabildiğim tek ses bu mu? "Tanrım, evet."

Yumuşak, nazik öpücüklerle aşağı doğru iniyor, tenimde ateşler yakıyor. "Sana bunun nasıl hissettirmesi gerektiğini göstereceğim," diye söz veriyor, sesi alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Ve sonra tam da bunu yapıyor, daha da aşağı iniyor ve kalçalarını açıyor. Başını eğiyor, dili klitorisimde geziniyor ve tüm vücudum sarsılıyor.

"Sakin ol," diye fısıldıyor, nefesi alaycı. "Benim için rahatla."

O bunu yaparken rahatlamamın mümkün olmadığını iddia etmek istiyorum, ama sonra *gerçekten* bunu yapıyor ve ağzı inanılmaz ve tek yapabildiğim parmaklarımı battaniyeye gömmek ve beynimi eritmesine izin vermek.

Yaklaşımında zorlayıcı ya da sert bir şey yok ve çok geçmeden bacaklarımın arasında ısı oluşuyor, sırtım kavisleniyor, nefeslerim hızlanıyor ve bir şey ya da başka bir şey soluyorum, ama ne olduğunu söyleyemem, çünkü orgazm tamamen kör edici.

Tekrar nefes alabildiğimde yüzünü çarşaflara siliyor ve bana sırtıyor. "Oldukça harika, değil mi?"

"Evet." Kelimeleri tutarlı hale getirmek çok zor görünüyor. "Bunu sonsuza dek yapalım."

"Cezbedici," diye gülüyor ama gözleri daha karanlık. "Aslında senin içinde olmak istiyorum. Eğer sorun olmazsa."

"Evet," diye iç geçiriyorum ve zaten sırlıslık ve hazır olmama ve bunu bütün gece yapmaktan çok mutlu olmama rağmen, sorduğu gerçeği dikkatimden kaçmıyor. "Evet, kesinlikle."

Eğilip bedenimi kendi bedeniyle kaplıyor. Beni öpmeden önceki anda başımı kaldırıp yüzündeki ifadeyi görüyorum; tapınma, hayranlık, huşu ve sevgi. Sonra dudakları dudaklarımı buluyor ve ona nasıl hissettiğimi nasıl göstereceğimi çok iyi biliyorum.

"Hey," diye nefes alıyor, alnını alnıma bastırarak. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Vücudunun ağırlığı beni yerime mıhlarken, bu ikimizin de bir süre için söylediği son tutarlı şey oluyor. Öpücüğü damarlarımı alev alev yakıyor, talepkâr ama yine de şefkatli. İçime kolayca giriyor ve dolgunluk o kadar doğru hissettiriyor ki neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve onu cesaretlendirmek için kalçalarımı yukarı itiyorum.

"Lanet olsun." Sesi düzensiz ve gergin. "Harika hissediyorsun."

Sonra dudakları boğazımda, sıcak ve çaresiz ve dünyanın geri kalanı yok oluyor.

Tırnaklarımı sırtına batırıyorum, o yavaşça pompalamaya başlarken kendimi sabit tutmak için kullanıyorum, her saniyenin tadını çıkarıyorum. Aleti içimde ağırlaşıyor, sıcak, kalın ve ağrıyor ve sadece inlemesini duymak için her itişte etrafını sıkıyorum.

"Tanrım, Luna," diye inliyor, yüzünü boynuma gömüyor. "Uzun süre dayanamayacağım."

"Sorun değil." Ellerimi saçlarında dolaştırıyorum ve ritmine uyarak ona doğru eğiliyorum. Beni mükemmel bir şekilde dolduruyor, içimde daha önce hiç deneyimlemediğim bir kesinlikle hareket ediyor.

Bununla ilgili her şey farklı ve nihayet bunu yapabilmemi sağlayan şey yakınlık korkusu ya da geçmişimdeki şeytanlar değil. Erik. Beni nasıl dinlediği, nasıl önemseydiği, bana yapılanların toplamından daha fazlası olduğuma gerçekten inanıyormuş gibi bana nasıl baktığı.

"Luna," diye soluk soluğa bağıyor, itişleri düzensizleşiyor. "Yaklaştım."

Buna karşılık, topuklarımı sırtının küçük kısmına gömüyorum ve boğazını öpmek için başımı yukarı kaldırıyorum. "Benim için gel," diye mırıldanıyorum, dişlerim tenini sıyrıyor. "Sorun yok."

"Aah." Boğuk bir ses çıkarıyor ve sonra aleti zonkluyor, bacaklarımın arasına sıcaklık doluyor ve yüzündeki saf coşku ifadesi o kadar sarhoş edici ki o anda bunu asla unutmak istemediğime karar veriyorum.

Altında kayarken inliyor, yanıma uzanmak için yuvarlanırken ön kollarıyla kendini destekliyor. Terden sıırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden çekerken nefes alış verışı yavaşlıyor.

Başımı yastığa koyuyorum ve lamba ışığının çıplak göğsüne düşürdüğü gölgelerin tadını çıkarıyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor tekrar konuşabildiğinde. "İyi miydi?"

"Harikaydı," diye mırıldandım. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi."

Gülüyor ama iltifatın samimi olduğunu anlayabiliyor. "Büyük övgü."

"Bunu hak ediyorsun," diyorum parmaklarımı saçlarında gezdirerek. "Seksin berbat bir şey olduğunu sanırdım ama sen..." Cümleyi tamamlayamayacak kadar kendimden geçmiş bir halde sözümü kesiyorum.

Yüz ifadesi yumuşuyor ve ciddileşiyor. "Sevdiğin biriyle olduğunda seksin kötü bir yanı yoktur. Güç yerine karşılıklı zevk söz konusu olduğunda."

"Sanırım sonunda bunu anlamaya başlıyorum."

"Çok güçlüsün Luna," diyor usulca. "Seninle tanıştığım anda bunu anlamıştım."

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. "O ben değildim. O kız... kırılmıştı. Güçlü değildi."

Yan dönerek bakışlarımla buluşuyor. "O sendin," diye nazikçe düzeltiyor. "O kız senin kim olduğun. Kendinin her versiyonu, yaralı kısımların bile."

Dr. Marshall'ın bana öğrettiği şekilde kendimi kontrol ederek söylediklerini değerlendiriyorum. Bedenim rahatlamış ve huzurlu hissediyor. Zihnim ilk kez sessiz, korkularla ya da anılarla yarışmıyor. "Sanırım haklısın," diye cevap veriyorum.

dürüstçe. "Kendimi... farklı hissediyorum. Daha iyi. Şimdiki gibi. Sanki yıllardır ilk kez tamamen bedenimdeymişim gibi."

"Bu çok iyi." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Her zaman böyle hissetmeyi hak ediyorsun."

"Her zaman böyle olmayacak," diye uyarıyorum onu, pratiklik kendini gösteriyor. "Benim de kötü günlerim olacak."

"Biliyorum." Kolları etrafımda sıkılaşıyor, güvenli ama hapsedici değil. "Ve o günler için de burada olacağım. Hepsi için."

Ona bakmak için bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve yüz ifadesindeki açıklığa bir kez daha vuruluyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun? Sadece... her şeyi sorgusuz sualsiz kabul ederek mi?"

"Sorgusuz sualsiz değil," diye güvence verdi. "Bir sürü sorum var. Senin için endişeleniyorum. Bizim için endişeleniyorum. Ama buna değip değmeyeceğinden hiç şüphe etmedim Luna. Bir kez bile."

Gözlerim yine yaşıyor ama bunlar alışık olduğum çaresiz, korku dolu gözyaşları değil. Bunlar farklı hissettiriyor - neredeyse temizleyici. "Eskiden aşkın insanları kontrol etmenin bir başka yolu olduğunu düşünürdüm," diye itiraf ediyorum. "Ailemin beni hizada tutmak için kullandığı bir silah."

"Peki ya şimdi?" Erik başparmağıyla yanağımdaki bir damla yaşı siliyor.

"Şimdi belki de tam tersidir diye düşünüyorum." Elini tutup yüzüme bastırıyorum. "Belki de gerçek aşk sana özgür olma gücünü veren şeydir."

Erik gülümsüyor, gözlerine ulaşan ve köşelerini kırıştıran türden bir gülümseme. "Sanırım bu konuda haklı olabilirsin."

Göğsüne yaslanıp kalbinin sabit ritmini dinliyorum. Dışarıda şehir, uzak sirenlerin ve geçen arabaların gece senfonisine devam ediyor. Ülkenin dört bir yanındaki mahkeme salonlarında, ailem ve ortaklarına karşı açılan davalar ilerliyor, adalet yavaş ama amansız bir şekilde sonuca doğru ilerliyor. Dünya dönme, değişmeye devam ediyor.

Ve burada, bu sessiz odada ben de değişiyorum. Hepsi bir anda ve aksilikler olmadan değil - Dr. Marshall'ın bana her hafta hatırlattığı gibi iyileşme doğrusal değildir. Ama bu gece, bir zamanlar imkansız olduğunu düşündüğüm bir adım attım. Duvarlar yerine savunmasızlığı ve izolasyon yerine bağlantıyı seçtim. Kendimi sevdiğim birine teslim ettim ve bunu yaparken uzun zaman önce çalınan bir parçamı geri aldım.

"Erik?" Mırıldanıyorum, zaten uykuya doğru sürükleniyorum. "Hmm?"

"Beni beklediğiniz için teşekkür ederim."

Dudakları saçlarıma değiyor, sesi yumuşak ama kesin. "Sonsuza kadar beklerdim."

Ona inanıyorum. Bir ömür boyu yalan ve manipölasyondan sonra, nihayet biri beni sevdiğini söylediğinde ona inanıyorum. Ve belki de en büyük zafer budur.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Duruşma

Mahkeme salonu bir savaş alanı gibi, floresan ışıkları altında soğuk ve acımasız. Önümdeki buruşuk kâğıdı belki de yüzüncü kez düzeltirken parmaklarım titriyor. Bu mektup -her gece uykusuz kalarak yeniden yazdığım bu kelimeler- bu son yüzleşmede benim cephanem.

Erik ön sırada arkamda oturuyor, fırtına grisi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Hafifçe başını sallıyor, dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme var. Bu jest çok şey ifade ediyor. *Ben buradayım. Sana inanıyorum. Yalnız değilsin.*

Mübaşir adımı söylediğinde, bacaklarımın altımdan çekileceğini sandım. Ama her nasılsa şu anda ayaktayım, yargıca, jüriye ve onlara bakıyorum. Annem ve babam savunma masasında oturuyor, tasarım kıyafetleri mükemmel tenleriyle acayip bir şekilde çatışan hapishane turuncusuyla değiştirilmiş. Bileklerini saran kelepçeler mahkeme salonunun ışıkları altında parıldıyor, azalmış güçlerinin metalik sembolleri.

Bölge savcısı David Stone -Erik'in kardeşi- savcılık masasındaki yerinden cesaret verici bir şekilde başını sallıyor. Ailemin malikânesindeki o geceden bu yana altı ay geçti; ifadeler, kanıt toplama ve beni hâlâ nefes nefese bırakan kâbuslarla geçen altı ay. Ailemin imparatorluğu etraflarında parçalanırken, hayatımın paramparça olmuş kalıntılarını bir araya getirmekle geçen altı ay.

"Bayan Queen," dedi yargıç, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz."

Titremeyi durduramayan ellerimle kâğıdı açıyorum. Mahkeme salonu öyle derin bir sessizliğe gömülüyor ki, muhabirlerin kalemlerinin cızırtısını duyabiliyorum.

Kağıda karşı. Kameralara izin verilmiyor ama basın, siyasi ve mali seçkinleri sarsan davanın kirli detaylarını öğrenmeye aç bir şekilde burada.

"Bu Sebastian ve Eleanor Queen'e açık bir mektuptur," diye başlıyorum, sesim beklediğimden daha kararlı çıkıyor. "Aileme."

"Ebeveynler" kelimesi dilimde asit gibi tat bırakıyor. Odanın öbür ucundaki annem sanki ona vurmuşum gibi irkiliyor. Babamın yüzü kayıtsız, gözleri her zaman olduğu gibi soğuk. Onları zincire vurulmuş halde görmek beni tatmin etmeli, ama tek hissettiğim eskiden öfkenin yaktığı yerde boş bir sızı.

"Partilerinden birinde bana ilk kez ilaç verdiğinde on yaşında bile değildim," diye devam ediyorum, kelimeler artık akıyor. "Bedenimin nüfuz ve güç için takas edilecek bir meta olduğuna karar verdiğinde sadece bir çocuktum. Bana tek değerimin başkalarının beni kullanmak için sana verecekleri şey olduğunu öğrettiğinde sadece bir çocuktum."

Mırıltilar mahkeme salonunda dalgalanıyor. Yargıç onları susturmak için hiçbir hamle yapmıyor. Göz ucuyla jüri üyelerinin rahatsız bir şekilde yer değiştirdiğini, bazılarının gözyaşlarını sildiğini, bazılarının ise bakışlarını karşılamadığını görüyorum.

"Yıllarca bunun normal olduğuna inandım. Aşkın böyle bir şey olduğuna. Hak ettiğim tek şey buydu."

Babamın çenesi geriliyor; bu, sözlerimin onun özenle inşa edilmiş cephesini delip geçtiğinin tek işareti. Annem ellerine bakıyor, başını kaldırmayı reddediyor.

"Beni sensiz bir hiç olduğuma inandırdın. Beni izole ettin, manipüle ettin, başkalarıyla bağlantı kurmaya çalıştığımda beni cezalandırdın. Değer verdiğim insanları tehdit ettin ve onlara zarar verdin. Kontrol edilmesi çok zor hale geldiğimde beni Münih'e gönderdin, kendi adımları hatırlayamayana kadar beni uyuşturdun, sonra da beni nüfuzlu arkadaşlarının önünde değerli bir hayvan gibi sergiledin."

Mahkeme salonundaki hava yoğun ve kolektif bir dehşetle yüklü. Durup derin bir nefes alıyorum. Bir sonraki kısım en zoru.

"Ama beni kırmak için yaptığın her şeye rağmen başarısız oldun. Bugün burada senin kurbanın olarak değil, hesaplaşman olarak duruyorum."

Babam sonunda başını kaldırıp bakıyor, yüzünde inançsızlık ve neredeyse saygı denebilecek bir ifade var. Bu bende kusma isteği uyandırıyor.

"Sadece ben değilim," diyorum sesim güçlenerek. "Sizin elinizde acı çeken başkaları da var, manipüle edilen başkaları da

senin kazancın için sömürüldü. Ama bu döngü benimle sona eriyor. Korku ve kontrol imparatorluğunuz sona erdi."

Şimdi doğrudan anneme bakıyorum ve gözyaşlarının mükemmel makyajlı yüzünden sessizce süzülüşünü izliyorum. Bu gözyaşları gerçek mi? Yoksa hayat boyu süren bir aldatmacanın başka bir performansı mı?

"Eskiden beni sevip sevmediğini merak ederdim," diyorum ona, sesim kendime rağmen yumuşayarak. "Senin varlığın değil de kızın olduğum bir an oldu mu diye. Bu sorunun cevabını asla bilemeyebilirim. Ama bütün olmak için senin sevgine ihtiyacım olmadığını öğrendim."

Eliyle ağzını kapatıyor, omuzları titriyor. Babam koluna engelleyici bir el koyuyor, ifadesi sertleşiyor.

"Buraya sizden özür dilemeye gelmedim. Yıllarını manipülasyon sanatını mükemmelleştirmek için harcamış insanlardan pişmanlık beklemiyorum. Benden sonra gelecek kızlar için buradayım, eğer durdurulmasaydın kıracağın kızlar için."

Mahkeme salonu şimdi tamamen sessiz, her kelimeme kilitlenmiş durumda. Erik'i görebilmek için hafifçe dönüyorum, onun varlığından güç alıyorum.

"Gerçek şu ki, benim ailem olmayı uzun zaman önce bıraktınız, eğer öyleyseniz bile. Bir ebeveyn çocuğunu korur. Bir ebeveyn çocuğunun iyiliğini kendi arzularının üstünde tutar. Bir ebeveyn besler, yok etmez."

Kağıdı katlıyorum, artık onun rehberliğine ihtiyacım yok. Son sözler doğrudan kalbimden geliyor, ham ve filtrelenmemiş.

"Artık özgürüm. Senin kontrolünden, manipülasyonundan, zehirliliğinden özgürüm. Ve bu özgürlükte, beni asla sahip olamayacağıma ikna etmeye çalıştığın bir şeyi buldum: yaşamaya değer bir hayat, güvenmeye değer insanlar, uğruna savaşmaya değer bir gelecek."

Derin bir nefes daha alıyorum.

"Senden nefret etmiyorum. Nefret etmek benim üzerimde hala gücün olduğu anlamına gelir. Onun yerine sana acıyorum. Çünkü tüm servetinize ve nüfuzunuza rağmen, başka bir insanı gerçekten sevmenin ne demek olduğunu asla bilemeyeceksiniz. Bu da sizi tanıdığım en fakir insanlar yapıyor."

Bunu takip eden sessizlik elektrik yüklü gibi geliyor. Sonra babam daha önce hiç görmediğim bir şey yapıyor; başını eğiyor. Bu hareket küçük, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük ama o anda kazandığımı biliyorum. Sadece yasal olarak değil, temel olarak. Artık bana ulaşamazlar.

Yargıç bir süre sonra, "Teşekkür ederim Bayan Queen," dedi. "Kürsüden inebilirsiniz."

Koltuğuma geri dönerken bacaklarım titriyor. Erik'in eli hemen benimkini buluyor, sıkı ve topraklayıcı bir şekilde kavırıyor. "Başardın," diye fısıldıyor saçlarıma doğru. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Sabahın geri kalanı, benimle aynı şekilde kapanışa ihtiyaç duyan bazı kurbanların açık mektuplarının bulanıklığı içinde geçti. Her bir açıklama, savunmalarının tabutuna bir çivi daha ekliyor, bir daha asla serbest kalmamalarını sağlayacak bir başka kanıt parçası.

Yemekten sonra David, "Savcılık Isabelle Gallagher'ı kürsüye çağırıyor." diye anons eder.

Belle çift kapıdan içeri girdiğinde mahkeme salonunda toplu bir soluk dalgalanır. Tasarım kıyafetlerinden ve mükemmel makyajından sıyrılmış bir şekilde daha küçük görünüyor. Gözleri kırmızı çerçeveli, omuzları görünmez bir ağırlık taşıyormuş gibi kambur.

Standına giderken yanımdan geçerken bakışlarımız kilitleniyor. Aramızda konuşulmayan bir şey geçiyor - belki de karmaşık geçmişimizi aşan ortak bir travmanın tanınması.

Belle titreyen bir sesle yemin eder, otururken parmakları gergin bir şekilde kucağında dönmektedir. David patlayıcılarla uğraşan birinin dikkatiyle ona yaklaşır.

"Bayan Gallagher, sanıklara bir mektup okumak istemediniz ve bunun yerine sizi kürsüye çıkarıp tanık olarak dinlememi istediniz. Zaten ifadenizi aldık ve ifadeniz dikkate alındı, o halde söyleyin bana, bunu neden yapıyorsunuz?"

Belle boğazını temizler. "Çünkü Luna onlarla yüzleşecek kadar güçlüyse, benim de aynısını yapmam doğru olur."

David başını sallıyor. "Sanıklarla ilişkiniz nedir?" "Sebastian ve Eleanor Queen babamın iş ortakları, Richard Gallagher. Birbirlerini yıllardır tanıyorlar," diye yanıtlıyor Belle.

"Peki işlerinin doğası?"

Rahatsızca yer değiştiriyor. "Resmi olarak, yatırım bankacılığı ve emlak geliştirme. Gayri resmi olarak... nüfuz ticareti, şantaj ve..." Sesi kesiliyor. "Ve bir tür insan kaçakçılığı."

Mahkeme salonunda bu kez daha yüksek sesle bir başka mırıltı dalgalanıyor. Yargıç tokmağını bir kez vurarak düzen istedi.

"Bayan Gallagher, bu soruşturmadan önce sanıkların faaliyetlerinden haberdar mıydınız?"

Belle'in gözleri yaşlarla dolar. "Evet. Ben... Ben de bunun bir parçasıyım."

"Detaylandırabilir misiniz?"

Titreyerek nefes alıyor. "On iki yaşımdayken babam beni 'networking etkinlikleri' dediği şeylere götürmeye başladı. Bunlar aslında güçlü erkeklerin anlaşma yapmak ve... ve benim de dahil olduğum genç kadınları sömürmek için bir araya geldiği partilerdi."

Kalbim göğsümde tekliyor. Belle'in Shark Bay'deki düşmanlığının daha derin bir şeyi maskeleydiğini biliyordum - elbette biliyordum. Ama bu doğrulama bana fiziksel bir darbe gibi çarptı.

"Neredeyse sekiz yıl böyle geçtikten sonra," diye devam ediyor, sesi boş, "babam bana bir anlaşma teklif etti. Shark Bay'de Luna Queen'i gözetleyerek ona yardım edersem, beni partilerde kullanmayı bırakacaklarını söyledi."

Erik'in yanımda sertleştiğini hissediyorum. Elini sıkıyorum, sessizce onu beklemeye, dinlemeye çağırıyorum.

"Yani anlaştınız mı?" David nazıkçe sorar.

Belle başını sallar, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür. "Başka seçeneğim olmadığını sanıyordum. Bana Luna'yı takip etmem ve faaliyetleri, özellikle de Erik Stone'la olan etkileşimleri hakkında rapor vermem söylendi. İzole kalmasını sağlamam, kurabileceği gerçek bağlantıları sabote etmem gerekiyordu."

"Peki bunları sen mi yaptın?"

"Evet." Sesi zar zor duyuluyor. "Ona korkunç şeyler yaptım. O videoyu sınıfta gösterdim, dedikodular yaydım ve insanları ona karşı kızdırttım. Hatta uygunsuz fotoğraflarını toplamalarına bile yardım ettim."

Nefes almakta zorlanıyorum, anılar geri geldikçe göğsüm daralıyor - Belle'in video oynatılırken sırttan yüzü, saldırılarının hesaplanmış acımasızlığı, beni izole etmek için yürüttüğü amansız kampanya. Tüm bu zaman boyunca o sadece başka bir kurban, ailemin vahşi oyunlarındaki başka bir piyundu.

"Bugün neden ifade veriyorsunuz Bayan Gallagher?" David soruyor.

Belle başını kaldırıyor ve bakışları mahkeme salonunda benimkini buluyor. "Çünkü Luna adaleti hak ediyor. Çünkü ona yaptıkları şey -hepimize yaptıkları şey- korkunçtu. Ve çünkü..." Duraklıyor, gözyaşlarını siliyor. "Çünkü üzgünüm. Ben bir korkaktım. Kendi güvenliğimi onunkine tercih ettim ve hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacağım. Buraya onlarla yüzleşmeye gelmedim. Onunla yüzleşmek için buradayım."

Gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı süzülüğünü hissediyorum, sıcak ve beklenmedik. Belle'in bu şekilde kırıldığını görmek beni tatmin etmiyor, onun da acı çektiğini bilmek beni haklı çıkarmıyor. Sadece ortak travmamızın, karanlıktaki paralel yollarımızın çiğ bir şekilde tanınması var.

"Sanıklar Luna'yı kontrol etmeye neden bu kadar odaklandıklarını hiç belirttiler mi?" David soruyor.

"Evet." Belle'in sesi hafifçe güçleniyor. "Sebastian bir keresinde babama Luna'nın gerçek bağılıklar kurduğu için bir yük haline geldiğini söylemişti. Onun en değerli varlıkları olduğunu, genetik profilinin uzun vadeli planları için 'en uygun' olduğunu söylemişti. Onun evliliğini bir tür iş ittifakını sağlamlaştırmak için ayarlıyorlardı."

Bu ifşaatın beni şok etmemesi gerekirdi - e-postaları gördüm, planlarını biliyordum - ama bu kadar açık bir şekilde ifade edildiğini duymak midemi bulandırıyor. Onlar için asla bir kız evlat olmadım; sadece bir envanterdim.

"Peki ya Erik Stone? Onun için planları neydi?"

Belle'in bakışları Erik'e kayar. "Onu bir koz olarak gördüler. Babasının Kongre Gözetim Komitesi'ndeki konumu onu değerli kılıyordu. Onunla uzlaşmak, Luna'yı kontrol etmek için onu kullanmak, sonra da babasını etkilemek için ikisini birden kullanmak istediler."

David hafifçe volta atarak başını sallar. "Bayan Gallagher, Münih adında bir tesisten haberiniz var mı?"

Belle gözle görülür şekilde soluyor. "Evet. Kendi deyimleriyle 'yeniden kalibre edilmesi' gereken insanları gönderdikleri yer. Birkaç kez bununla tehdit edildim. Uyuşturucu ve psikolojik teknikler kullanarak sizi tamamen çökttikleri bir yer. İnsanlar geri döndüklerinde... farklı oluyorlar."

"Oraya hiç gönderildin mi?"

"Hayır." Sesi çatlıyor. "Ama çok korkuyordum. Herkes öyleydi." David birkaç teknik soru daha sorduktan sonra

Belle savunmaya geçti. Ailemin avukatı, pahalı bir takım elbise giymiş bir köpekbalığı. -Yavaşça yükselir, ifadesi dikkatle nötrdür.

"Bayan Gallagher, Bayan Queen'e yönelik suç teşkil eden tacize katıldığınızı kabul ettiniz. Bu mahkeme, ifadenizin sadece kendiniz için hoşgörü sağlamaya yönelik bir girişim olmadığına neden inansın?"

Belle irkilir ama sabit durur. "İfadem karşılığında bana dokunulmazlık verildi. Buraya kendimi kurtarmak için gelmedim. Buradayım çünkü yapılacak doğru şey bu."

"Ne kadar da uygun," diyor avukat. "Peki katıldığınızı iddia ettiğiniz bu 'partiler' - anlattığınız gibi gerçekleştiğine dair sözünüzün ötesinde herhangi bir kanıt sunabilir misiniz?"

"Müfettişlere tarihleri, yerleri ve orada bulunan kişilerin isimlerini verdim. Fotoğrafları, mesajları, sahip olduğum her şeyi teslim ettim." Belle'in çenesi

hafifçe yükselir. "Saklayacak hiçbir şeyim kalmadı."

Çapraz sorgu otuz dakika daha devam eder, savunma avukatı Belle'in güvenilirliğini zayıflatmaya ve onu intikam peşinde koşan kıskanç bir rakip olarak göstermeye çalışır. Ancak Belle, giderek agresifleşen sorgulamalarına rağmen sarsılmadan ifadesini sürdürür.

Sonunda kovulduğunda, geçerken gözlerimiz tekrar buluşuyor. Bunu gün gibi açık görüyorum: Sessiz bir özür, paylaşılan acının kabulü. Ona hafifçe başımı sallıyorum, ne affediyor ne de reddediyor, sadece aramızdaki gerçeği kabul ediyor.

Yargıç öğleden sonra avukatların kapanış konuşmalarını yapacakları zamana kadar ara veriyor. Mahkeme salonundan çıkarken Erik beni yakınımda tutuyor ve bariyerleri aşmaya çalışan basından koruyor. David bize katılıyor, yüzünde ciddi ama memnun bir ifade var.

Bize özel bir konferans odasına kadar eşlik ederken sessizce, "Beklediğimden daha iyi geçti," diyor. "Belle'in şahsen verdiği ifade, ifadesinin okunduğu andakinden çok daha etkileyiciydi. Jüri gözlerini ondan alamadı."

"Hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldanıyorum, hâlâ vahyi sindirmeye çalışıyorum. "Bunca zaman benden nefret ettiğini sanıyordum çünkü..."

"Çünkü öyle düşünmeni istediler," diye sözümü bitiriyor Erik, kolu belime dolanıyor. "İkinizi de izole ettiler, sizi birbirinize düşürdüler. Yaptıkları şey bu."

Bir sandalyeye çöküyorum, yorgunluk üzerime çöküyor. "Sence başka kaç tane vardır? Bizim gibi kızlar, kullanıldık ve uygunsuz hale geldiğimizde atıldık?"

David ve Erik karşılıklı bakışır. "Soruşturma devam ediyor," diyor David dikkatle. "Ancak ortaya çıkardığımız kanıtlara göre, en az düzinelerce, muhtemelen daha fazla."

Bunun ağırlığı üzerime çöküyor, ağır bir sorumluluk örtüsü. Artık sadece kendim için savaşıyorum, hatta Erik için bile. Ailemin entrikalarının isimli ve isimsiz kurbanları olan herkes için savaşıyorum.

"Yeterli olacak mı?" Ben soruyorum. "İfadeler, kanıtlar onları sonsuza dek ortadan kaldırmaya yetecek mi?"

"Öyle olmak zorunda," diyor Erik şiddetle. "Yaptıkları onca şeyden sonra, öyle olmak zorunda."

David başını sallıyor, yüz ifadesi kardeşinin kararlılığını yansıtıyor. "İnanılmaz derecede güçlü bir davamız var. Avukatları canla başla mücadele ediyor,

ama kanıtlar çok güçlü. En geç bu hafta sonuna kadar bir suçlu kararı almamız gerekiyor."

Erik'in sağlam varlığına yaslanıyorum, sarsılmaz desteğinden güç alıyorum.

"Belle seninle konuşmak istiyor," diyor David bir süre sonra. "Özel olarak. Ona bunun senin seçimin olduğunu söyledim."

Erik yanımda geriliyor. "Bu iyi bir fikir mi?"

Belle'in kürsüdeki gözyaşlarını, özür dilerken sesindeki çığ dürüstlüğü hatırlayarak soruyu düşünüyorum. "Evet," diye karar verdim. "Onunla konuşacağım."

"Emin misiniz?" Erik yüz hatlarına kazınmış bir endişeyle soruyor.

Başımı salladım, elini sıktım. "İkimiz de aynı oyunun piyonlarıydık. Belki de onların kurallarına göre oynamayı nasıl bırakacağımız konusunda notlarımızı karşılaştırmamızın zamanı gelmiştir."

David, kendisi ve Erik dışarıda beklerken Belle'in benimle konferans salonunda buluşmasını ayarlıyor. İçeri girdiğinde, yakından daha da kırılgan görünüyor, gözlerinin altındaki koyu halkalar benimkini yansıtan uykusuz gecelerin bir kanıtı.

Uzun bir süre sessizce duruyoruz, ortak tarihimizin ağırlığı canlı bir şey gibi aramızda asılı duruyor.

"Beni affetmeni beklemiyorum," diyor Belle sonunda, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Sana yaptığım şey affedilemezdi."

"Seni manipüle ettiler," diye cevap veriyorum, sesimdeki öfke eksikliğiyle kendimi şaşırtarak. "Tıpkı beni manipüle ettikleri gibi."

"Bu mazeret değil." Elleri gergin bir şekilde birbirine dolanıyor. "Yaptığının yanlış olduğunu biliyordum ama o partilere geri dönmekten, Münih'e gönderilmekten çok korkuyordum. Kendimi senin üstesinden gelebileceğine, benden daha güçlü olduğuna ikna ettim."

"Değildim," diye itiraf ediyorum. "Sadece rol yapmakta daha iyiydim." Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Hepimiz öyle değil miydik?"

Tekrar sessizliğe bürünüyoruz, ama şimdi farklı - daha az gergin, daha anlayışlı.

"Tanıklığınız onları ortadan kaldırmaya yardımcı olacak," diyorum ona. "Bu önemli."

Belle başını sallayarak gözyaşlarını siler. "Daha önce ortaya çıkmalıydım. Soruşturmanın derinlerine inmemem konusunda beni uyarmaya çalıştığında sana güvenmeliydim."

"Geçmiş değiştiremeyiz," diyorum, bu sözleri onun için olduğu kadar kendim için de söylüyorum. "Sadece ilerleyebiliriz."

Uzun bir süre bana bakıyor, yüzümde bir şey arıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun? Kırılmadan her gün onlarla nasıl yüzleşıyorsun?"

Dışarıda bekleyen Erik'i, David'in adaletle olan sarsılmaz bağılılığını, bize yardım etmek için her şeyini riske atan Profesör Austin'i ve gölgelerden çıkan tüm beklenmedik müttefikleri düşünüyorum.

"Artık yalnız değilim," diyorum ona basitçe. "Sen de yalnız değilsin."

Ve o anda, steril konferans odasında bir zamanlar düşmanım olan kızla birlikte dururken, göğsümde beklenmedik bir şeyin açıldığını hissediyorum - tam olarak bağışlama değil, ama anlayış. Bizler aynı fırtınadan sağ kurtulanlarız, bir gün iyileşmeye benzeyebilecek bir şeye doğru aynı tehlikeli sularda yol alıyoruz.

EPILOGUE

Zinciri Kırmak

Çelik kapılar arkamdan, defalarca ziyaret etmeme rağmen hâlâ kalbimi çarptıran bir kesinlikte çınlayarak kapanıyor. Hapishanenin ziyaret odası sade - bej duvarlar, herkesi hastalıklı bir solgunluğa bürüyen floresan aydınlatma ve yere sabitlenmiş masalar. Annemin bir zamanlar doğal yaşam alanı olarak gördüğü mermer zeminler ve kristal avizelerden çok uzak.

Erik'in birinci yıl dönümümüz için hediye ettiği saatimi kontrol ediyorum. Deri kordonlu basit bir saat, annemin eskiden üzerime örttüğü elmas kaplı canavarlara hiç benzemiyor. Saniye ibresi durmadan ilerliyor, annem görünene kadar dakikaları geri sayıyor.

Shark Bay'de bahar tamamen çiçek açtı ve steril hapishane havasına rağmen okyanus kokusu kıyafetlerime sinmiş durumda. Hayatım son bir yılda o kadar değişti ki bazen uyandığımda her şeyin bir rüya olup olmadığını merak ediyorum. Ama sonra Erik ortak yatakhane odamızda yanıma yuvarlanıyor, fırtına grisi gözleri uykuyla yumuşuyor ve ben bu özgürlüğün gerçek olduğunu biliyorum.

Odanın karşı tarafındaki kapı vızıldayarak açılıyor. Annem bir gardiyan eşliğinde içeri giriyor. Hapishane Eleanor Queen'e pek iyi davranmamış. Bir zamanlar mükemmel olan sarı saçları parlaklığını kaybetmiş, pahalı salon bakımlarıyla artık gizleyemediği gri kökleri ortaya çıkaracak şekilde uzamış. Turuncu tulumu bedenini sarıyor; kilo vermiş. Ama en çok değişen gözleri; hesapçı keskinliğin yerini içi boş, neredeyse şaşkın bir şey almış.

Beni hemen fark ediyor, refleksif bir asalet çabasıyla duruşu düzeliyor. Şimdi bile, burada bile, görünüş onun için önemli.

"Merhaba anne," diyorum karşımdaki koltuğa oturduğunda. Sarılmak yok, dokunmak yok; bu kural için minnettarım.

"Luna." Sesi hatırladığımdan daha hırıltılıydı. "Sağlıklı görünüyorsun."

Bunu ondan duymak hakaret sayılır. Amaç hiçbir zaman sağlıklı olmak değildi.

-Zayıf, mükemmel ve pazarlanabilir olmak onun standartlarıydı. Geçtiğimiz yıl kilo aldım, Leyla'yla aldığım kickboks dersleri sayesinde kas yaptım ve korkmadan düzenli yemek yiyerek kıvrımlar kazandım.

"Sağlıklıyım," diye onaylıyorum. "Önemli olan her açıdan."

Eskiden ısrarla istediği tasarımcı kıyafetlerinden çok farklı olan sade kot pantolonuma ve kazağıma bakıyor. "Görüyorum ki zevkiniz... evrim geçirmiş."

"Diğer şeylerin yanı sıra." Ellerimi aramızdaki masanın üzerine düz bir şekilde koyuyorum, bir zamanlar takmam için ısrar ettiği aile yüzüğünün yokluğunu kasten gösteriyorum. "Buraya moda tavsiyesi almaya gelmedim anne."

İç geçiriyor, yüz hatlarında eski sabırsızlığının bir titreşimi beliriyor. "O zaman neden buradasın? Duruşmada duygularınızı açıkça ifade etmişsiniz."

Soru adil. Şartlı tahliye olmaksızın yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırılmasından bu yana annemi tam üç kez ziyaret ettim. Babam müebbet aldı, suç ağı daha kapsamlı, daha hesaplı kabul edildi. Ülkenin öbür ucunda maksimum güvenli bir tesiste. Onu hiç ziyaret etmedim.

"Profesör Austin bir kitap yayınlıyor," diyorum yüzünü dikkatle izleyerek. "Güç ve sömürü sistemleri hakkında. Benden önsöz yazmamı istedi."

Gözleri hafifçe açılır. "Sen yapmazdın."

"Zaten yaptım." Sesimi sabit tutuyorum. "İsim vermiyor - hukuk ekibi bundan emin oldu. Ama olanlarla ilgili gerçeği anlatıyor. Senin ve babamın ne yaptığını."

Başka tarafa bakıyor, çenesi geriliyor. "Daha fazla kamuoyu önünde küçük düşürme. Yeterince olmadı mı?"

"Bu aşağılanmayla ilgili değil." Hafifçe öne doğru eğildim. "Bu döngüyü kırmakla ilgili. Başkalarının kalıpların içine hapsolmadan önce kalıpları fark etmelerine yardımcı olmak."

Küçümseyici bir el sallayışla "Şimdi de hep mücadeleci," diyor. "Sanırım erkek arkadaşın bu... aktivizmi teşvik ediyor."

Erik'ten bahsedince yüzümde oluşan küçük gülümsemeye engel olamıyorum. "Yaptığım her şeyde beni destekliyor. Sağlıklı ilişkiler böyle olur anne."

Dudağı hafifçe kıvrılıyor. "Ve sanırım şimdi uzman sensin?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Hâlâ öğreniyorum. İkimiz de öğreniyoruz. Ama birlikte, yardım alarak öğreniyoruz."

Dr. Marshall iyileşmemde, normal sınırların neye benzediğini ve manipölasyonu nasıl fark edeceğimi, kendi algılarıma yeniden nasıl güveneceğimi öğretmemde etkili oldu. Erik'in kendi terapisti var ve bağımlılığının ve ailemin malikanesinde geçirdiği o gecenin travmasının etkilerini atlatmasına yardımcı oluyor.

"Kraliçe'nin kudretli serveti terapi için harcanıyor," diye mırıldanıyor annem, yüzünde bir gölge beliriyor. "Baban dehşete düşerdi."

"Babam düzinelerce insana karşı işlediği suçlardan dolayı müebbet hapis yatıyor," diye hatırlatıyorum ona. "Onun onayı benim önceliğim değil."

Hafifçe irkiliyor, sonra kendini toparlıyor. "Peki ya derslerin? En azından bana onları terk etmediğini söyle."

Bu o kadar sıradan, neredeyse anaç bir soru ki beni hazırlıksız yakaladı. Bir an için, kızının eğitimiyle ilgilenen normal bir ebeveyn gibi konuşuyor, bir zamanlar aynı kızı iş avantajı için uyuşturan bir kadın gibi değil.

"Bölüm değiştirdim," dedim ona. "İşletmeden psikolojiye geçtim, ceza adaletinde de yan dal yaptım. İki dönem de dekanın listesine girdim."

Yüzünde bir şey titreşiyor - gurur mu? Pişmanlık mı? Hesaplama mı? Annemle bunu söylemek imkansız.

"Hâlâ kampüste mi yaşıyorsun? O korkunç yurttan mı?"

"Okulun durumu böyle ama Erik'le benim odayı paylaşmamıza izin verdiler. Küçük ama bizim odamız."

"Onunla yaşıyorsun." Bu bir soru değil. Ağzı onaylamaz bir şekilde gerildi.

"Evet." Detaylandırmıyorum, gerekçelendirmiyorum. Erik'le olan ilişkim hayatımdaki birkaç saf şeyden biri; bunu yargılarıyla lekelemesine izin vermeyeceğim.

"Peki ya senin... sosyal çevren?" Kelimeleri sanki yabancı geliyormuş gibi söylüyor. "Sanırım eski tanıdıklarınızın çoğu kendilerinden uzaklaştı."

Benden bir kahkaha kaçıyor, gerçek ve beklenmedik. "Şaşıracaksın. Belle ve ben her Perşembe kahve içeriz." İfadesinin ardından Belle, eğitimini tamamlamak üzere Shark Bay'e geri kabul edildi. İlişkimiz karmaşık - asla üniversite filmindeki kaygısız en iyi arkadaşlar olamayacağız

ama birbirimizi kimsenin anlayamayacağı şekilde anlıyoruz. "Leyla benim kickboks partnerim. Belle'in eski grubundan Jessica da artık benim çalışma grubumda."

"Ne kadar... tuhaf." Sesinde küçümseme var ama başka bir şey de var - belki de şaşkınlık. Stratejik avantajdan ziyade gerçek bir bağa dayanan dostluk fikri onu gerçekten şaşırtmış gibi görünüyor.

"Bu gerçek," diye düzeltiyorum onu. "Önemli olan da bu."

Sessizliğe gömülüyoruz, aramızdaki uçurum bizi ayıran fiziksel masadan daha geniş. Hiçbir zaman gerçekten annelik yapmamış bir anneye ne söylersiniz? Çocuğunu sevecek bir insan olarak değil de yararlanılacak bir varlık olarak gören bir kadına?

"Neden buraya geldin Luna?" diye soruyor sonunda, sesi daha yumuşak, neredeyse savunmasız. "Benden bir şey istemediğin çok açık. Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin."

Bu soru beni duraksattı. Neden kendimi bu ziyarete maruz bıraktım? Kapanış için değil - bunu mahkeme salonunda ikisine de karşı durarak buldum. Uzlaşmak için de değil -bazı köprüler bir kez iyice yandıktan sonra yeniden inşa edilemiyor.

"Geldim çünkü hatırlamaya ihtiyacım vardı," diyorum sonunda.

"Neyi hatırlıyorsun?" Sesine eski keskinliğinden bir parça geri dönüyor.

"Özgür olmak neye mal olur? Güç daha fazla hale geldiğinde ne olur? insanlıktan daha önemli." Gözleriyle doğrudan karşılaşıyorum. "Döngünün kırılabileceğini kendime hatırlatmak için seni burada, böyle görmeye ihtiyacım var."

İfadesinde bir şey değişiyor, kendimi bildim bileli taktığı o mükemmel maskede bir çatlak oluşuyor. "Peki ya sen? Kırdın mı?"

Konuşmamızda ilk kez, sorusunda hiçbir hesaplama yok; hiçbir aç oynanmıyor. Sadece bir anne, kızının kendisinin kaçınmadığı kaderden kaçıp kaçmadığını soruyor.

"Deniyorum," diyorum ona dürüstçe. "Her gün, beni yaptığın şeye dönüşmemek için seçim yapmak zorundayım. İnsanları benim kullanıldığım gibi kullanmamayı. İlişkileri işlem olarak görmemek."

Yavaşça başını sallıyor, bakışları güneş ışığının telle güçlendirilmiş camdan içeri süzüldüğü pencereye kayıyor. "Büyükannen - annem -Ben de öyleydim. Soğuk. Hesapçı. Beni bir yatırım olarak görürdü, kızı olarak değil." Sesi mesafeli, sanki benden çok kendisiyle konuşuyor gibi. "Farklı olacağıma yemin ettim, ama..." Başını sallayarak devam ediyor.

Bu ifşaat beni şaşırtmamalı, ama şaşırtıyor - nesiller öncesine uzanan bir döngünün bu anlık görüntüsü. Zar zor hatırladığım büyükannem hasarını anneme, o da bana aktarmış.

"Ama sen farklı değildin," diye bitiriyorum. "Daha kötüydün."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkiliyor, sonra bir kez başını sallıyor, bu hareket neredeyse fark edilmiyor. "Belki de öyleydin."

Bu bir özür değil -Eleanor Queen özür dilemez- ama ondan aldığım kabullenmeye en yakın şey. İtirafının ağırlığı aramıza yerleşiyor, ne bir uzlaşma ne de bir bağışlanma, ama kırılğan bir hakikat anı.

"Gitmem gerek," diyorum saatime bakarak. "Akşam yemeği planlarım var." "Erik'le mi?" Merakını sesinden tam olarak uzak tutamıyor.

"Ve arkadaşlar," diye onaylıyorum, ayağa kalkarak. "Kutlama yapıyoruz. Erik'in erkek kardeşi ve nişanlısı ilk çocuklarını bekliyorlar. Daha dün öğrendik."

Erik'in amca olacağı haberi odamızı sevinçle doldurmuştu, Erik kutlama için beni mutfakta döndürüyordu. Zorunluluktan ziyade sevgiyle doğan bir çocuk düşüncesi, umudun kişileşmiş hali gibi hissettiriyor.

Annemin dudakları hafifçe aralanıyor, belki de kendi hamileliğini, kendi seçimlerini hatırlıyor. "Anlıyorum. Pekâlâ. Onları tebrik ederim."

Gardiyan yaklaşıyor, zamanımızın dolduğunu işaret ediyor. Annem ayağa kalkıyor, bir zamanlar tasarımcı elbiselerinde kullandığı hareketle tulumundaki var olmayan kırışıklıkları düzeltiyor.

"Luna," diyor ben gitmek için dönerken. "Kitap. Önsözünüz. Sen..." Tereddüt ediyor. "Yayınlandığında bana bir kopyasını gönderecek misin?"

Bu istek beni hazırlıksız yakaladı. "Neden okumak istiyorsun ki?"

Yere bakıyor, solgun yanaklarına bir parça renk dokunuyor. "Anlamak istiyorum. Nasıl bir şey olduğunu. Sizin bakış açınızdan."

Bu öylesine beklenmedik bir ilgi gösterisi ki, bir an için nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Bu bir manipölasyon mu yoksa gerçek bir empatinin ilk parıltısı mı? Annem söz konusu olduğunda emin olmak imkânsız.

"Bunu düşüneceğim," diyorum sonunda.

Başıyla onaylıyor, taahhütsüzlüğü kabul ediyor. Muhafız onu kapıya doğru götürürken duraksıyor ve omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Ona benziyorsun, biliyorsun. Anneme. Gözlerinde aynı güç var." Sesinde pişmanlıkla karışık gurur gibi bir şey var. "Ama sen o değilsin. Sen de ben değilsin. Bunu unutma."

Bununla birlikte, kapı arkasından vızıldayarak kapandı ve gitti. Bir an orada durup sözlerini özömsedim. Bu onun özöürleşme girişimimi kutsama versiyonu muydu? Yoksa beni aile mirasına bağlamak için son bir girişim miydi?

Bunun bir önemi yok. Yolum artık bana ait, berrak gözlerle ve açık bir kalple seçtim.

Hapishanenin dışında, bahar güneşi ziyaretçi otoparkını altın sarısı bir ışıkla yıkıyor. Erik arabasının yanında bekliyor, uzun bacaklarını önüne uzatmış telefonundan bir şeyler okuyor. Ben yaklaşırken başını kaldırıyor, yüzünde hâlâ kalbimi hoplatan o gülümseme beliriyor.

"Nasıldı?" diye soruyor ve beni güvende hissettiren bir kucaklamanın içine çekiyor.

"Karmaşık," diye itiraf ediyorum, tanıdık kokusunu içime çekerek. "Ama tamam. Beklediğimden daha iyi."

Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor ve o anlayışlı gri gözleriyle beni inceliyor. "İyi misin?"

Duygularımın envanterini çıkararak soruyu ciddiyetle değerlendiriyorum. Hüzün ve öfke hâlâ var, ama aynı zamanda daha önce olmayan bir kararlılık da var. "Evet," diyorum ve bunun ne kadar doğru olduğuna kendim de şaşıyorum. "Gerçekten öyleyim."

Gülümsemesi genişler. "Güzel. Çünkü herkes kayalıklara gitmek için can atıyor. Barbeküyü biz olmadan başlatmakla tehdit ediyorlar."

Arkadaşlarımızın bir araya geldiği düşüncesi - sınırsız coşkusuyla Leyla, kuru zekasıyla Belle, düşünceli içgörülerıyla Profesör Austin, hatta ayıldıktan sonra şaşırtıcı derecede terbiyeli hale gelen Max - içimi sıcaklıkla dolduruyor.

"O zaman acele etmeliyiz," diyorum ve uzanıp onu usulca öpüyorum. "Bunu kaçırmak istemem."

Tekneyi yakalamak için hapishaneden uzaklaşırken arkama bakmıyorum. Annem her zaman hikâyemin bir parçası, dönüştüğüm kişinin karanlık önsözü olacak. Ama artık bölümleri o yazmayacak. Bu güç artık bana ait -korku yerine sevgiyi, izolasyon yerine bağlantıyı, manipölasyon yerine gerçeği seçme gücü.

Erik'in eli orta konsolda benimkini buluyor, sıcak ve sabit. "Seni seviyorum," diyor basitçe.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum, kelimeler artık kolayca geliyor, artık korkutucu değil.

Önümüzde, bizi Shark Bay'e götürecektir olan iskeleye, arkadaşlarımıza, çalışmalarımıza ve geleceğimize doğru kıvrılan bir yol var. Yol düz ya da basit değil -iyileşme asla öyle değildir- ama hayatımda ilk kez, beni nereye götüreceğinden korkmuyorum.

Ben Luna Queen, Sebastian ve Eleanor'un kızıyım, karanlıkta büyüdüm ama ışığı seçtim. Onların mirası benimle sona eriyor.

Benim hikayem daha yeni başlıyor.

YAZAR NOTU

Sevgili *Okuru*,

Eğer bunu okuyorsanız, kitabımın sonuna kadar yolculuk etmişsiniz demektir. Bu, ya hoşunuza gitti, ya kayboldunuz ve çıkış yolunu bulamadınız ya da başladığınız işi bitirmeye gerçekten kararlısınız demektir. Ne olursa olsun, burada kaldığınız için çok heyecanlıyım!

Bu kitabı yazmak duygular, kafein ve şüpheli atıştırmalık seçimleriyle dolu bir hız treniydi. Dışarıda birilerinin (evet, siz!) onu okumak için zaman ayırdığını bilmek her anı değerli kılıyor.

Bu hikaye sizi kızdırdıysa, ağlattıysa ya da hafifçe gülümsettiyse, Amazon veya Goodreads'e bir yorum bırakmayı düşünürseniz çok mutlu olurum.

Bu maceranın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederiz. Bir dahaki sefere kadar, harika olmaya devam edin!

Haber bültenine kaydolun:

<https://dl.bookfunnel.com/2rigcqgp07>

Facebook

<https://www.facebook.com/authorviviennethorn/>

Goodreads

[https://www.goodreads.com/author/show/55239574.Vivienne_L_Thor
n](https://www.goodreads.com/author/show/55239574.Vivienne_L_Thor_n)

Bookbub

https://www.bookbub.com/profile/vivienne-l-thorn?list=author_books

Bugün ücretsiz bonusunuzu talep edin!!!

Novella

.

Yıkım

Oyun

Seri:

<https://dl.bookfunnel.com/c9rqnt89bu>

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[Tetikleyici](#)

[Uyarılar Telif](#)

[Hakkı](#)

[1. Köpekbalıklarıyla Yüzmek](#)

[2. Devam Ediyoruz](#)

[3. Geçmişin Kalıntıları](#)

[4. Angajman Kuralları](#)

[5. Deliye Bulaşma](#)

[6. İntikamın Tatlı Tadı](#)

[7. Sonrası](#)

[8. Randevu Olmayan Bir Randevu](#)

[9. Kırılma Noktası](#)

[10. Bir Çağrı](#)

[11. Evim Güzel Evim](#)

[12. Zehirli Cennet](#)

[13. Müfredat Dışı Etkinlikler](#)

[14. Fırtınanın Gözü](#)

[15. Gizemli Paket](#)

[16. Umutsuz Önlemler](#)

[17. Kontrol Yeniden Elinizde](#)

[18. İtaatsizlik Hakkında Bir Ders](#)

[19. Truth and Consequences](#)

[20. Vezir Gambiti](#)

[21. Büyük Hareket](#)

[22. Gece Yarısı Kabusu](#)

[23. Son Parti](#)

[24. Şah Mat](#)

[25. Geçmişten Gelen Patlama](#)

[26. Yaraları İyileştirmek](#)

[27. İleriye Doğru](#)

[28. Duruşma](#)

[Sonsözü](#)

[Yazar Notu](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

